

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

OKTATÁS

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2020. október, november, december

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon
2020

© 2020 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP se găsește la Biblioteca Națională a României

ISBN 978-606-911-897-9

TARTALOM

1. Tanítás az Édenben	5
2. A család	13
3. A törvény mint tanítómester	21
4. „Az Úr szeme”- a Biblia világgépe	29
5. Jézus, a mesteri Tanító	37
6. A Mester további tanításai	45
7. Istentisztelet az oktatásban	53
8. Tanítás és a megváltás	61
9. Az egyház és az oktatás	69
10. Művészeti és természettudományos képzés	78
11. A keresztény és a munka	87
12. Szombat: tapasztalni és megélni Isten jellemét	95
13. A menny, az oktatás és az örökös tanulás	103

1.

TANÍTÁS AZ ÉDENBEN

Szeptember 26., szombat délután

Az Atya és a Fiú megkezdte a föld teremtésének tervbe vett hatalmas, csodálatos művét. A föld rendkívül szép volt, amikor kikerült a Teremtő kezéből. A hegyeket, dombokat, síkságokat folyók és tavak szeltek át. A föld nem egy kiterjedt síkság volt, hanem a táj egyhangúságát dombok és hegyek szakították meg, amelyek nem voltak olyan magasak és szabálytalanok, mint most, hanem szabályosak és szép alakúak. Kopár, magas sziklák nem voltak láthatók a földön, mert a föld felülete alatt helyezkedtek el, mint a földnek csontjai. A vizek szabályosan oszlottak meg. A dombokat, hegyeket és a nagyon szép síkságokat gyönyörű növények, virágok és mindenféle magas, fenséges fák ékesítették, amelyek sokszorta magasabbak és sokkal szebbek voltak a mostani fáknál. A levegő tiszta és egészséges volt, és a föld egy gyönyörű palotához hasonlított. Az angyalok örvendezve szemlélték Isten csodálatos szép műveit. – *A megváltás története*, 20. o.

Minden szellemi és lelki képességük a Teremtő dicsőségét tükrözte vissza. Miután magasztos szellemi és lelki ajándékokat nyertek, az Úr Ádámot és Évát csak kevésbé tette kisebbé az angyaloknál (Zsid 2:7), hogy ne csak a látható világegyetem csodáit ismerjék fel, hanem megértsék erkölcsi felelősségüket és kötelezettségeiket is.

„És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abban helyezteté az embert, akit formált vala. És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette...” (1Móz 2:8–9). Itt a bűntől érintetlen, gyönyörű természetben kaptak nevelést őszüleink.

Gondoskodó szeretetében mennyei Atyánk személyesen végezte nevelésüket. Követei, a szent angyalok gyakran meglátogatták őket, tanítást és tanácsot kaptak tőlük. Hívös alkonykor pedig, amikor a kertben jártak, gyakran hallották Isten szavát, és szemtől szembe

érintkeztek Teremtőjünkkel. Az Úr gondolatai irántuk „békességnek és nem háborúságnak gondolatai” voltak (Jer 29:11). Minden szándéka legfőbb javaik biztosítása volt. – *Előtted az élet*, 20–21. o.

Ádám körül volt véve mindennel, amit szíve megkívánt. Minden szükségletéről gondoskodtak. A dicső Édenben nem volt sem a bűnnek, sem az elmúlásnak semmi jele. Isten angyalai közvetlenül és szeretettel társalogtak a szent párral. A boldog énekes madarak Teremtőjüknek dalolták a dicséret szabad, örömteli énekét. A békés vadállatok vidám ártatlanságban játszottak Ádám és Éva körül, engedelmeskedve szavuknak. Ádám érett férfikorban volt, mint a Teremtő munkájának legnemesebbje. – *Boldog otthon*, 26. o.

Az angyalok figyelmeztették őket [Ádámot és Évát], hogy óvakodjanak Sátán kísértéseitől, munkájuk közben ne távozzanak el egymástól, mert így érintkezésbe kerülhetnek a bukott ellenséggel. Az angyalok intették őket, hogy szigorúan ragaszkodjanak Isten rendeleteihez, mert csak a legteljesebb engedelmesség adja biztonságukat. Akkor a bukott ellenségnek nem lehet hatalma felettük. – *Tapasztalatok és látomások*, 147. o.

Szeptember 27., vasárnap – Az első iskola

Miután Isten létrehozta az állatoktól nyüzsgő és növényektől bővülő földet, művének koronájaként megteremtette az embert, akinek a gyönyörű földet berendezte. Úrrá tette minden felett, amit szemével át tudott fogni; mert „monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék [...] mind az egész földön [...] Teremté tehát Isten az embert az ő képére, [...] férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 1:26–27). Itt világosan feltárul az emberiség eredete. Az isteni feljegyzés olyan világos, hogy téves következtetéseknek nincs alapja. Isten az embert a saját képére teremtette. Ebben nincs semmi titokzatos...

Isten az embert – mint képviselőjét – az alacsonyabb rendű lények fölé helyezte. E lények nem tudják megérteni, sem elismerni korlátlan uralmát, de Isten úgy alkotta őket, hogy képesek legyenek szeretni és szolgálni az embert. A zoltáros így beszél: „Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél: [...] a mezőnek vadait is; Az ég madarait

és [...] mindent, ami a tenger ösvényein jár” (Zsolt 8:7–9). – *Patriárkák és próféták*, 44–45. o.

Habár mindaz tökéletes volt, amit Isten teremtett, és semmi sem hiányzott az általa alkotott földön, mégis azzal fejezte ki nagy szeretetét irántuk, hogy külön egy kertet ültetett nekik. Idejük egy részét a kert gondozásával töltötték, egy részét pedig az angyalok látogatásának fogadásával, akiknek tanításait hallgatták. Idejük többi része boldogító elmélkedéssel telt el. Munkájuk nem volt fárasztó, hanem kellemes és felüdítő. Ez a szép kert volt otthonuk.

Ebbe a kertbe az Úr hasznos és szép fákat helyezett. A fákon bőségesen teremtek pompás, felséges illatú gyümölcsök, amelyek szemre szépek és kellemes ízűek voltak, melyeket Isten a szent pár eledelül szánt. A gyönyörű szőlők egyenesen felfelé nőttek, és roskadásig voltak gyümölccsel. Nem hasonlítottak ahhoz, amit a bűnbeesés óta látott az ember. Gyümölcsük igen nagy volt és különböző színű: némelyik fekete, a másik bíborlila, vörös, rózsaszín, halványzöld. Nem kúsztak a földön, nem támogatták karók, de gyümölcsük súlyja meghajlította őket. Ádám és Éva munkája az volt, hogy a szőlők ágából lugasokat készítettek és felfuttatták azokat, hogy a természet gyönyörű fáiból és illatos gyümölcsökkel megrakott lombzataiból lakóhelyet készítsenek maguknak. – *A megváltás története*, 21–22. o.

Szeptember 28., hétfő – A bűn befurakodása

Amikor Sátán teljesen meggyőződött arról, hogy többé nem nyerheti vissza Isten kegyét, akkor gonoszsága és gyűlölete nyilvánvalóvá lett. Tanácskozott angyalaival, és tervet koholtak Isten uralma elleni küzdelemre. Midőn Isten Ádámot és Évát a gyönyörű paradicsomkertbe helyezte, Sátán tervet kovácsolt kiirtásukra. Az örvendő emberpárt boldogságától sohasem lehetett volna megfosztani, ha Isten parancsának engedelmeskednek. Sátán csak akkor keríthette volna hatalmába őket, ha először engedetlenek Isten iránt s így elveszítik kegyét. Ezért tervet kellett készíteni arra, hogy az első emberpárt Isten iránti engedelmességre csábítsák, hogy az ember ily módon Isten haragját kihívja. Így aztán bizonyosan Sátánnak és angyalainak közvetlenebb befolyása alá kerülnek. Elhatározták tehát, hogy Sátán más alakot öltson, és tanúsítson érdeklődést az ember iránt. Behízeltgőn kell támadnia Isten igaz-

ságosságát, kételyt kell ébresztene, vajon Isten éppen azt gondolja-e, amit mond. Ezután az emberek tudásvágyát kell felébresztene, s rábeszélni, hogy kutassák Isten kifürkészhetetlen terveit – ami Sátán vétke volt –, kutassák annak okát, amiért a tudás fájának gyümölcsétől eltiltotta őket. – *Tapasztalatok és látomások*, 146. o.

Isten sosem akarta, hogy őszüleink megismerjék a bűntudatot, de amint elfogadták Sátán hamis kijelentéseit, az engedetlenség és a bűn behatolt a világunkba. Az Isten határozott parancsa elleni engedetlenség és az a tény, hogy hittek Sátánnak, a bajok egész özönét árasztotta a világra. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1898. április 5.

Sátán... a mennyben fellázadt, társakat talált, akik őt szerették, és bukásában is követték. Sátán elbukott, és másokat is magával ragadott. Most az asszonyt kísértette meg: megingatta bizalmát, hogy kételkedjen Isten végtelen bölcsességében, és hogy kívánja megérteni Isten végtelen bölcsességű terveit. Sátán jól tudta, hogy az asszony nem egyedül fog elbukni. Ádám Éva iránti szeretete következtében szintén engedetlen lett Isten parancsolatai iránt, és vele együtt bukott el. – *Tapasztalatok és látomások*, 148. o.

Éva úgy gondolta, egymaga is képes eldönteni, hogy mi a jó és mi a rossz. Hízalgőnek tűnt számára, hogy nagyobb ismeretre tehet szert, ezért azt hitte, hogy a kígyó tulajdonképpen különleges barátja, jóakarója. Ha megkereste volna férjét, és együtt mondják a el a Teremtőnek a kígyó szavait, akkor azonnal megszabadulhattak volna az álnok kísértéstől... Őszüleink azonban úgy döntöttek, hogy hisznek egy kígyónak, noha korábban sosem tapasztalhatták meg a szeretetét. Semmit sem tett a boldogságuk érdekében, miközben Isten ellátta őket minden jó eledellel és szemüknek minden gyönyörűségével. Bármerre is tekintettek, minden a szépségtől tündökölt, ennek ellenére Évát rávette a kígyó, hogy azt higgye, valami mégis el van titkolva előlük, ami által az Istenéhez hasonló bölcsességre tehetnének szert. Ahelyett, hogy Isten szavában bízott volna, inkább kétségbe vonta az Úr jóindulatát, és szívesen engedett Sátán szavainak. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 42–43. o.

Szeptember 29., kedd – Meg nem értett üzenet

Sátán Évánál kezdte meg munkáját, amennyiben rábírt az engedetlenségre. Éva elsősorban azzal hibázott, hogy eltávozott férjétől; azután azzal, hogy a tiltott fa körül időzött; harmadszor pedig, hogy meghallgatta a kísértő szavait, s kételkedni merészelt Isten ezen kijelentésében: „Amely napon eszel abból, halálnak halálával halsz meg.” Úgy gondolta, hogy Isten talán mégsem azt gondolta, amit mondott, majd kinyújtotta kezét, vett a gyümölcsből és evett. A tiltott gyümölcs a szemnek tetsző és jóízű volt. Keserű féltékenységgel gondolta el, hogy Isten megvonta tőlük azt, ami valóban javukra lenne, s férjének is felajánlotta a gyümölcsöt, ezáltal megkísértette őt. Elbeszélte Ádámnak, hogy mit mondott neki a kígyó, és csodálkozott a kígyó beszélőképessége felett. – *Tapasztalatok és látomások*, 147. o.

Bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, őszüleink számára nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Isten szabad erkölcsi lényekké alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét – bölcsességét és jóságát –, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek vagy megtagadják az engedelmisséget. Társaloghattak Istennel és a szent angyalokkal. De örök biztonságuk megszerzése előtt ki kellett állniuk hűségük próbáját. Az ember létének kezdetén Isten korlátot szabott az ember vágyainak, annak a végzetes szenvedélynek, amelyen Sátán bukása alapult. A tudás fája, amely a kert közepén az élet fája közelében állt, volt őszüleink engedelmisségének, hitének és szeretetének próbája. Míg az összes többi fáról szabadon ehetek, annak az egy fának a gyümölcsét halálbüntetés terhe mellett tilos volt megkóstolniuk. Ki voltak téve Sátán kísértéseinek; de ha kiállják a próbát, Isten végül kivonja őket a kísértő hatalma alól, hogy örökre élvezhessék kegyét. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Egyedüli biztonságunk, ha nem adnunk helyet az ördögnek, mert az ő sugallatai és céljai mindig arra irányulnak, hogy ártson nekünk, és megakadályozza, hogy Istenre támaszkodjunk. Ártatlanság angyalának álcázza magát, hogy tetszetős kísértéseivel úgy tudja becsempészni csapdáit, hogy észre se vegyük a fortélyait. Minél inkább engedünk neki, annál korlátlanabb lesz csalásainak hatalma. Nem biztonságos vitába ereszkednünk vagy szóba állunk vele. Az ellenfélnek nyújtott minden előny után még többet követel. Egyedüli biztonságunk, ha kereken visz-

szautasítjuk istenkísértésre serkentő legelső szavát. Krisztus érdemein át Isten elég kegyelmet adott, hogy ellene álljunk az ördögnek, s diadal-maskodjunk. Sikerünk az ellenállásban rejlik. „Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” Az ellenállás legyen szilárd és kitartó. Mindent elveszítünk, amit eddig nyertünk, ha ma ellene állunk, csak hogy holnap engedjünk neki. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 482. o.

Szeptember 30., szerda – Visszaszerezni azt, ami elveszett

Ádám és Éva ettek a gyümölcsből, és így olyan ismeretet szereztek, amire sosem kellett volna szert tenniük, ha engedelmesek maradnak. Megtapasztalták az Istennel szembeni engedetlenséget és hűtlenséget, és észrevették, hogy mezítelenek. Az őket körülvevő, Istentől kapott ártatlanság dicsősége el lett távolítva, s ezt a mennyei ruházatot megpróbálták fügefalevelekkel helyettesíteni... Ha nem tanúsítottak volna engedetlenséget Teremtőjük iránt, akkor Ádám és Éva a tökéletesség útján maradhatott volna, és még jobban megismerhette és megérthette volna Istent. Viszont, amint engedtek a Kísértő szavának, és vétkeztek Isten ellen, ártatlanságuk mennyei ruházatát elveszítették, s ezzel magukra öltötték az Isten nem ismerésének sötét köntösét... Ha Ádám és Éva sosem nyúltak volna a tiltott gyümölcshöz, Isten olyan ismerettel ruházta volna fel őket, amely nem a bűn átkát, hanem örök örömet eredményezett volna számukra. – *Conflict and Courage*, 17. o.

Isten elhívta népét dicsőségre és szentségre; ezek a tulajdonságok mindazok életében megnyilvánulnak, akik őszinte összeköttetésben élnek vele. Ha pedig részeseivé lettek a mennyei adománynak, „törekedjenek a tökéletességre” (Zsid 6:1), mint akiket „Isten őriz, hit által” (1Pt 1:5). Isten gyönyörűsége, ha jellemtulajdonságait gyermekeinek adhatja. Szeretné látni, hogy elérjék a legmagasabb életszintet. Ha hitben megragadják Krisztus erejét, ha ígéretei megvalósításáért könyörögnek, ha sajátjukként igénylik, ha úgy esdik és sürgetik a Szentlélek kiárasztását, hogy Isten meg nem tagadhatja, akkor tökéletessé lesznek Őbenne. – *Az apostolok története*, 530. o.

Mikor Isten a földet teremtette, szent volt az és gyönyörű. Ő jelentette ki: igen jó. Minden virág, minden bokor, minden fa megfelelt a Teremtő szándékának. Amin csak a tekintet megpihent, szépséges

volt, s Isten szeretetének gondolataival töltötte meg az embert. Sátán bűnre csábított, s ezzel remélte megállítani Isten szeretetének áráját, de ehelyett Isten könyörületének és jóságának új és mélysegebb tetteit idézte elő. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 87. o.

Ne gondolja senki, hogy már nincs mit megtanulnia. Az emberi értelem mélységeit fel lehet mérni; az emberi írók műveit meg lehet ismerni, de bármilyen magasra, mélyre, messzire szárnyal is a képzelet, nem fürkészheti ki Istent. Az értelem határán túl ott van még a Végtelenség. Isten dicsőségének, a tudás és bölcsesség végtelenségének csak halvány fényét láthatjuk; a bányának csak a felszínéig jutottunk el, pedig az értékes aranyérc a felszín alatt van, és megjutalmazza azt, aki leás érte. A bánya tárnáját egyre jobban mélyíteni kell, és a dicsőséges kincs a mienk lesz. A valódi hit nyomán a menny tudománya az ember tudományává lesz. – *Krisztus példázatai*, 113. o.

Október 1., csütörtök – Aki semmibe veszi a tekintélyt

Ádám és Éva borzalmas következményeket viselt el, amiért engedetlenek lettek Isten parancsa iránt. Talán így érveltek: igen jelentéktelen bűn ez, Isten nem fogja számításba venni. Isten mégis úgy vette a dolgot, mint félelmetes rosszat, s bűnük nyomorúságos következménye minden időben érződni fog. Manapság gyakran követnek el sokkal súlyosabb bűnt, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Hitvalló népe anyagiakban olyan hamisságot cselekszik, ami Isten helytelenségét hozza rájuk, s gyalázatot az Úr ügyére is. Az igazmondástól és az igaz tettektől való legparányibb eltérés Isten törvényének megrontása. A folyamatos részvétel a bűnben hozzászoktat a helytelen tettekhez, mégsem csökkenti a vétek súlyosságát. Isten megmásíthatatlan elveket fektetett le, amin nem változtathat, csak ha Ő is teljesen megváltozik. Ha Isten szavát következetesen kutatnák azok, akik vallják, hogy hisznek az igazságban, akkor lelkiileg nem lennének satnyák. Akik itt semmibe veszik Isten kívánalmait, akkor sem tisztelnék tekintélyét, ha üdvözlőnének. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 311. o.

Lucifert a büszkeség és a becsvágy készítette az Isten vezetése elleni lázadásra, a mennyei rend megbontására, és bukása óta igyekszik elhinni az emberek elméjébe az irigység és az elégedetlenség, valamint az

elsőbbségi vágy ugyanazon magvait. Ezzel próbálkozott Kóré, Dátán és Abirám esetében is, megpróbálta felébreszteni bennük az önfelmagasztalás vágyát, hogy így megszülessen az irigység, a bizalmatlanság és a lázadás lelkülete. Sátán rávette őket, hogy az Isten által kinevezett embereket gyalázva vessék meg magát Istent és az Ő vezetését, s bár Mózes és Áron elleni lázadásuk lényegében Isten gyalázását jelentette, annyira el voltak vakítva, hogy ártatlannak vélték magukat, s az őket dorgálókat Sátán eszközeinek jelentették ki...

A bűnnel szembeni engedékenység arra készíti az embert, hogy az elméjéhez szabad utat engedjen Sátánnak, ám ezzel a törvénytelenység egyik lépcsőfokáról a másikra jut. A világosság elvetése sötétséget áraszt az elmébe, és megkeményíti a szívet, s így már könnyebb még egy lépést tenni a bűnben, és még inkább elfordulni a világosságtól, míg végül a helytelen szokások gyökeret vernek a szívében, s a bűn már nem tűnik annyira gyűlöletesnek előtte. – *Conflict and Courage*, 108. o.

A teremtés és a megváltás alapjául szolgáló szeretet az igazi nevelés alapja is. Ezt fejezi ki határozott módon a törvény, amit Isten életünk vezetésére adott... Szeretni a Végtelen és Mindentudó Istent teljes erőből, teljes lélekből és teljes szívből képességeink legmagasabb fokú fejlesztését jelenti. Ez azt is kifejezi, hogy az ember teljes lényében – testében, elméjében és lelkében egyaránt – helyre kell állítani az isteni képmást...

Lucifer a mennyben első akart lenni mind tekintély, mind pedig hatalom szempontjából. Istenként akarta irányítani a mennyet, s ezért az angyalok egy részét a maga pártjára állította. Miután bukott seregével együtt levettetett a mennyből, a földön folytatta lázadó és önfelmagasztaló tevékenységét. Összűleink bukását okozta az engedékenység és a becsvágy kísértésével, és azóta is az emberiség romlását eredményezi a becsvágy, az önző vágyak és elvárások iránti engedékenység kielégítésének kísértésével. – *Reflecting Christ*, 51. o.

Október 2., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Hű mindhalálíg” című fejezet; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., „Egy titok” című alfejezet.

2.

A CSALÁD

Október 3., szombat délután

Krisztus olyan nagyra értékelte gyermekeidet, hogy életét adta értük. Úgy bánjatok velük, mint vérén megvásárolt tulajdonaival! Neki neveljétek őket türelemmel és határozottan! Szeretettel, türelemmel fegyelmeztétek őket! Hogyha így cselekesztek, az öröm koronáivá lesznek számotokra, és úgy fénylenek, mint a világ világosságai. – *Boldog otthon*, 279. o.

A gyermekek szeretik a társaságot és ritkán esik meg, hogy magányosan jól szórakoznak. Megértésre és gyengédségre vágnak. Úgy gondolják, anyjuk is örül annak, aminek ők. Természetesnek érzik, hogy apró-cseprő örömeikkel, fájdalmaikkal anyjukhoz menjenek. Ne sebezzen gyermekeink érzékeny lelkét azzal, hogy könnyel veszünk tudomást azokról a dolgokról, amelyek – bár nekünk jelentéktelenek – nekik nagyon fontosak! Az édesanya megértése és helyeslése nagyon sokat számít. Egy helyeslő pillantás, bátorító vagy dicsérő szó napfényként hat szívükre, és gyakran boldoggá teszi egész napjukat.

A szülők bátorítsák gyermekeiket, hogy bízzanak bennük, és tárják fel előttük szívük bánatát, aznapi kicsiny bosszúságaikat és próbáikat.

Tanítsátok őket kedvesen, és kössétek őket szívetekhez! Válságos időszak ez a gyermekek számára. Befolyások veszik körül őket, melyek elidegenítik tőletek, s ezeket ellensúlyoznotok kell. Tanítsátok meg őket, hogy bizalmukba fogadjanak benneteket! Hadd súgják fületekbe bánatukat és örömeiket! – *Boldog otthon*, 190–191. o.

A szeretet Istentől ered. Mennyei növény az, s nem bír megélni és virágozni a meg nem újult szívben, hanem ott él, ahol az élet, az igazság és a hatalom van. Ez a szeretet nem élhet meg cselekedetek nélkül, s bármikor is gyakorolják, egyre növekszik és terjed. Nem figyel föl a jelentéktelen hibákra, nem jegyzi meg az apró tévedéseket. Győzni fog

ott is, ahol az érvelés, akár a rengeteg szó, hiábavalónak és eredménytelennek bizonyul. A jellem megújításához és családi kapcsolataid rendezéséhez a lehető legjobb út a szeretet elvén át vezet. Valóban hatalom ez, s abban is eredményes lesz, amit sem a pénz, sem az erőszak nem bír elvégezni. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 256. o.

Amiképpen nem engedjük meg a vak szeretetet, úgy jogtalan szigort se tanúsítsunk. Nem hozhatjuk erőszakkal az Úrhoz a gyermekeket. Vezetni lehet őket, de nem húzni. Krisztus kijelenti: „Az én juhaim hallják az én szómat és követnek engem” (Jn 10:27). Nem azt mondja, hogy az én juhaim hallják az én szómat, és az engedelmesség ösvényére kényszerülnek. A gyermekek irányításában szeretetet kell tanúsítanunk. A szülők sohase okozzanak fájdalmat gyermekeiknek kemény bánásmóddal vagy esztelen szigorral. A kemény bánásmód a lelket Sátán hálójába kergeti.

A tekintély és a szeretet egyesített befolyása lehetővé teszi, hogy szilárdan és mégis gyengéden tartsátok a család irányításának gyepelőjét. Egyetlen tekintet Isten dicsőségére; és az, hogy gyermekeink mivel tartoznak Neki, megőriz bennünket a lazaságtól és a gonosz hatástól. – *Boldog otthon*, 307–308. o.

Október 4., vasárnap – Az első család

Hozzátok szölok, apák és anyák! Tanítók lehettek otthonotokban, lelkek megmentéséért fáradozó missziómunkások. A szülők érezzék szükségét annak, hogy az otthon lelkipásztorai legyenek, és olyan légkört teremtsenek, amely minden szeretetlen beszédűtől és indulatosságtól mentes, ahová a mennyei angyalok szívesen jönnek, hogy áldást hozzanak, és eredményessé tegyék a befektetett erőfeszítéseket.

A család intézményét tekintsetek előkészítő iskolának, ahol mindenki felkészülhet a vallásos kötelességek végzésére. Gyermekeiteknek részt kell venniük a gyülekezet életében, s minden szellemi és fizikai képességüket a lehető legjobb állapotban megtartani Krisztus szolgálatára. Meg kell szeretetni velük az igazságot magáért az igazságért. Meg kell szentelődniük az igazság által, hogy megállhassanak majd a nagy vizsgálat napján, amely hamarosan eljön, hogy nyilvánvaló legyen, ki alkalmas felsőbb iskolába lépni és a királyi család tagjává, a mennyei Király gyermekévé válni. – *Gyermeknevelés*, 481–482. o.

A család vallásossága abban áll, hogy a gyermekeket az Úr tanítása és igazsága szerint neveljük fel. A család minden tagját Krisztus tanításával kell táplálnunk, és minden lélek érdekét szigorúan védelmeznünk, nehogy Sátán megcsalja és elcsábítsa Jézustól. Ezt a színvonalat törekedjen minden család elérni, és határozza el, hogy nem hagyja abba az erőfeszítést, és nem csügged el. Amint a szülők szorgalmasak és éberek tanításukban, továbbá gyermekeiket Isten dicsőségének szem előtt tartásával oktatják, akkor együttműködnek Istennel, és Ő is együttműködik velük gyermekeik lelki életének megmentéséért, akikért Krisztus meghalt.

A vallásos nevelés sokkal többet jelent az általános oktatásnál. Azt jelenti, hogy imádkoznod kell gyermekeiddel, és megtanítani őket arra, hogyan közeledjenek Jézushoz, hogyan mondják el neki minden kívánságukat. Azt is jelenti, életeddél kell megmutatnod, hogy számodra Jézus minden, mert szeretete türelmessé, kedvessé, elnézővé, sőt – Ábrahámhoz hasonlóan – határozottá tesz, amikor fiaidnak és az utánuk következőknek parancsot adsz. – *Boldog otthon*, 317. o.

A Krisztus szeretetével telt szívek sohasem távolodhatnak el egymástól nagyon messzire. Az igazi vallás szereteten alapul, így a keresztyén otthonban a szeretet uralkodik, amely kedves, gyengéd, udvarias szavakban és tettekben jut kifejezésre.

A hitre szükség van az otthonban... Mély, igaz, önzetlen szeretet csak ott lehet, ahol Krisztus uralkodik. Akkor lélek a lélekkel egyesül, és a két élet harmóniába olvad össze. Isten angyalai vendégek lesznek ez otthonban... Gondolataikat felfelé, Istenhez irányítják. Szívük áhí-tata Istenhez száll fel.

Minden családban, ahol Krisztus lakozik, gyengéd érdeklődést és szeretetet tanúsítanak egymás iránt... és maradandó szeretet nyilvánul meg. – *Boldog otthon*, 94. o.

Október 5., hétfő – Jézus gyermekkora

A családi élet fontosságát és lehetőségeit Jézus élete találóan példázza. Ő, aki azért jött a mennyből, hogy példaképünk és tanítónk legyen, harminc évig volt egy názáreti család tagja. Ezekről az évekről a Biblia csak röviden emlékezik meg. Nem vonta nagyszerű csodákkal magára a sokaság figyelmét. Nem követték kíváncsi tömegek, nem figyeltek

szavaira. Mégis – ezekben az években is – végig betöltötte mennyei küldetését. Úgy élt, mint közülünk egy: részt vett az otthon életében, alávetette magát szabályainak, végezte feladatait, hordozta terheit. A szerény otthon védő szárnyai alatt a mi egyszerű sorsunkban osztozva „gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben” (Lk 2:52). – *A nagy Orvos lábnymán*, 349. o.

Jézus szülei számára természetes volt, hogy a Megváltót saját gyermeküknek tekintik. Nap mint nap velük volt, élete sok tekintetben hasonlított más gyermekekéhez, és nehéz volt megérteniük, hogy Ő Isten Fia. Az a veszély fenyegette őket, hogy nem értékelik eléggé az áldást, amit a világ Üdvözítője jelenlétében kapnak. A bánat, amit a tőle való elszakadás okozott, a szelíd feddés, amely szavaiban rejtett, arra szolgált, hogy mélyebben átérezzék megbízatásuk szentségét.

Anyjának adott válaszában Jézus először bizonyította, hogy megértette Istenhez való viszonyát. Születése előtt az angyal azt mondta Máriának: „Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hívattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az Ő atyjának királyi székét; és uralkodik a Jákob házán mindörökké” (Lk 1:32–33). Mária szívből töprengett ezeken a szavakon, és bár hitte, hogy gyermeke Izrael Messiása, mégsem értette küldetését. Most sem fogta fel Jézus szavait, de látta, hogy nem ismeri el Józseffel való rokonságát, és kijelenti istenfiúságát. – *Jézus élete*, 81. o.

Krisztus életét az édesanyja iránti tisztelet és szeretet jellemezte. Mária a szíve mélyén hitte, hogy a szent gyermek, aki az ő szülötte, a régen megígért Messiás, hitét mégsem merte kifejezésre juttatni. Részt vett Jézus földi szenvedéseiben. Szomorúan látta a gyermek- és ifjúkori megpróbáltatásokat. Ha megvédte Jézust – mert tudta, hogy helyesen cselekszik –, azzal nehézségeket vont magára is. Tudatában volt, hogy az otthoni érintkezések és a kedves anyai gondoskodás életfontosságú a jellemformálásban. – *Jézus élete*, 90. o.

Október 6., kedd – Kapcsolattartás

Súlyosak és szentek a tanító kötelességei, azonban a munkának egyetlen része sem olyan fontos, mint gyengéd, szerető féltéssel törődni az

ifjúsággal, hogy érezzék, barátra találtunk bennük. Ha egyszer sikerült megnyerni a bizalmukat, akkor könnyű lesz a vezetésük, irányításuk és nevelésük. Keresztény alapelveink szent indítékait be kell hoznunk az életünkbe. Diákjaink üdvössége az istenfélő tanítóra bízott legmagasabb rendű érdek. Krisztus munkása ő. Különleges és határozott erőfeszítése legyen lelkeket menteni a kárhozattól, és megnyerni őket Jézus Krisztusnak... Ha a szívében Isten iránti szeretet izzik, akkor meglesz a nélkülözhetetlen gyengédség és jóindulat. Az ima buzgó lesz, és hűséges figyelmeztetések fognak elhangzani. Ha ezeket elhanyagolja, akkor a reábízott lelkek veszélybe kerülnek. Jobb kevesebb időt tölteni hosszú beszédekkel vagy tanulásba mélyedni, és inkább figyelmet fordítani ezekre az elhanyagolt kötelességekre. – *A keresztény nevelés alapjai*, 116. o.

A keresztény ember világít az erkölcsi sötétség közepette. Szelíd odafigyelést tanúsít mások érzései iránt. Isten Igéje azt tanítja, hogy legyünk „bölcsek, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok”, továbbá pedig azt, hogy minden keresztény kötelessége alávetni magát a Biblia rendelkezéseinek, hogy olyan munkás váljon belőle, „aki szégyent nem vall”. Az ilyen ember kezéből olyan munka kerül ki, ami örökre megmarad. Nem elegyíti azt az önzés egyetlen morzsájával sem, és nem végez hanyag, haszontalan munkát.

A gyöngédséget és a kedvességet kell ápolni és kifejezni mindenkor a férj és a feleség, a szülők és a gyermekek, valamint a testvérek közötti kapcsolatokban. Uralkodni kell az elhamarkodott szavak fölött, még a látszatát is kerülni a szeretet hiányának. Minden családtag kötelessége kedvesen és szelíden szólni övéihez. Ápoljátok a szívélyességet, a kedvességet és a szeretetet, s tegyétek ezt apró gesztusok, beszéd és egymás iránti törődés által. – *Sons and Daughters of God*, 83. o.

A beszéd Isten egyik legnagyobb ajándéka. Olyan eszköz, mely által közlésre kerülnek a szív gondolatai. Szavainkkal imádjuk és dicsőítjük Istent, és másokat is szavaink által bírunk döntésre. Vigaszt és áldást szórunk, enyhítjük a megsebzett és a megszorodott szív bánatát. Beszédünk által ismertetjük meg másokkal Isten kegyelmének csodáit...

Órködjetekek gondosan a beszéd talentuma fölött, mivel hatalmas erővel rendelkezik mind a gonoszság, mind pedig a jó érdekében. Sosem

lehetsz túlzottan figyelmes a szavaidra, mivel beszéded mutatja meg, hogy milyen hatalom uralja a szívedet. Ha Krisztus lakozik benne, akkor szavaid szépségről, feddhetetlenségről és az akarata szerint átalakult jellem jó illatáról tanúskodnak... Csak Jézus által kerülhetjük el az elhamarkodott, keresztényietlen szavakat. Amikor ereje által nem engedünk Sátán sugallatainak, akkor szívünkben a keserűség hajtása elhervad és kihal. A Szentlélek a nyelvet az élet jó illatává alakíthatja. Isten azt akarja, hogy legyünk egymás támogatói, ezért elvárja, hogy a reménység és a bátorítás szavait szóljuk. – *In Heavenly Places*, 174. o.

Október 7., szerda – A szülők szerepe

Az apa a család papja és összetartó ereje. Az édesanya pedig már csecsemőkortól kezdve a gyerekek nevelője, ugyanakkor a család királynője is, ezért sosem szabad alábecsülni szerepét. Nem szabad meggondolatlanul beszélni róla a gyerekek előtt, mert ő a gyermekek nevelője. Az apa úgy élje Krisztus vallását, hogy az meglátszódjon gondolataiban, szavaiban és tetteiben, és gyermekei lássák azt, hogy ő igazán tudja, mit jelent kereszténynek lenni. – *Reflecting Christ*, 178. o.

Áron, bár maga kimagaslóan istenfélő volt, mégsem fegyelmezte a családját. Ahelyett, hogy eleget tett volna kötelességének, ahelyett, hogy megkövetelte volna fiaitól a tiszteletet, eltúrte, hogy hajlamait kövessék. Nem nevelte őket lemondásra, hanem eleget tett kívánságaiknak. Nem nevelte gyermekeit arra, hogy tiszteletben tartsák a szülő tekintélyét. Amíg élt, természetesen az apa volt a család feje. Fennhatóságának akkor sem volt szabad megszűnni, amikor gyermekei felnőttek, s nekik is gyermekeik születtek. Maga Isten volt a nemzet uralkodója, s az Úr elvárta tőlük, hogy engedelmeskedjenek neki, és tiszteljék Őt. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 294. o.

Már a gyermek születése előtt kezdődjön el az a felkészítés, amely eredményessé teszi küzdelmét a gonoszság elleni harcban.

Különösen az anyán nyugszik a felelősség. Ő, aki élete vérével táplálja gyermekét és építi fel testi alkatát, olyan hatással van gondolkozására és lelkiségére, amellyel formálja értelmi világát és jellemét. Jókébed, az erős hitű héber anya, „nem félt a király parancsától” (Zsid 11:23). Tőle született Mózes, Izrael szabadítója. Anna, az imádkozó,

önfeláldozó és mennyei ihletésű asszony adott életet Sámuelnek, a menny által tanított gyermeknek, a megvesztegethetetlen bírónak és Izrael szent iskolái megalapítójának. Erzsébet pedig, a názareti Mária testi és lelki rokona volt a Megváltó előhírnökének anyja. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 371–372. o.

Az apák és anyák különleges feladata, hogy kedvességgel és szeretettel oktassák gyermekeiket. Meg kell mutatniuk, hogy mint szülők, ők irányítanak, s nem a gyermekek vezetik őket. Engedelmességet kell követelniük gyermekeiktől...

A gyermekek számára nélkülözhetetlen az irányítás, terelgetés a biztonságos ösvényen, a bűntől való visszatartás. Kedvességünkkel megnyerhetjük szívüket, és megerősíthetjük őket a jó cselekedetekben.

Apák és anyák, ünnepélyes feladat van rátok bízva! Gyermekeitek örökkévaló üdvössége múlik a viselkedésetekben. Hogyan nevelhettek sikeresen gyermekeiteket? Nem szidással, mert az nem vezet eredményre. Beszéljete velük úgy, mint akik bíznak az ő értelmükben. Foglalkoztatok velük kedvesen, gyengéden, szeretettel. Mondjátok meg nekik: Isten azt szeretné, hogy jól neveltek és műveltek legyenek, és munkatársaivá váljanak. Ha elvégzitek a munka rátok eső részét, bízhattok az Úrban, hogy Ő is elvégzi a magáét. – *Gyermeknevelés*, 33. o.

Október 8., csütörtök – „...Hogy el ne felejtkezzél...”

A Biblia pontos utasítást ad a gyermeknevelés fontos feladatáról: „Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Úr! Szeresd Uradat, Istenedet, szíved, lelked mélyéből, minden erőddel! Ezeket a parancsokat, amelyeket ma szabok neked, őrizd meg szívedben.” (5Móz 6:4–6) A szülőknek összeköttetésben kell lenniük Istennel. Nem szabad elfeledniük az Úr félelmét, ismerniük kell Isten akaratát. Azután így szól az Ige a feladatukról: „Vésd gyermekeidnek is az eszébe, beszélj róluk, ha otthon tartózkodsz, s amikor úton jársz, amikor lefekszel, s amikor felkelsz. Igen, jelként kösd azokat a kezedre, legyenek ék a homlokodon. Írd fel azokat házad ajtófélfájára és kapujára!” [...]

Ezek a kijelentések félreérthetetlenül meghatározzák a szülők kötelességeit. Legyen Isten szava a mindennapi tanítójuk. Olyan utasításokat közöl, hogy a szülőknek nem kell a sötétben tapogatózniuk gyermekeik nevelését illetően, de nem tűri meg a közömbösséget vagy

a hanyagságot. A gyermekek gondolkodásának homlokterében kell tartaniuk Isten törvényét, az élet fenséges szabályát, bele kell szőniük az elveit egész életükbe. Tanítsák gyermekeiket, hogy becsületesek, igazmondók, mértékletesek, takarékosak és szorgalmasak legyenek, s hogy szeressék Istent teljes szívükből. Ezt jelenti az, hogy az Úr kegyelmében és intelmeivel neveljük őket, ezzel helyezzük lábukat a kötelességteljesítés és a béke ösvényére. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 328–329. o.

Minél nemesebbek a szülők törekvései, annál tökéletesebbek lesznek értelmi és lelki adottságaik; és minél erősebbek a fizikai képességeik, annál jobban fel tudják gyermekeiket készíteni az életre. Ha a szülők legjobb tulajdonságaikat ápolják, akkor befolyásukkal alakítják a társadalmat, és jobbá teszik a jövő nemzedékeit.

Az apáknak és anyáknak tudniuk kell, milyen nagy a felelősségük. A világ tele van a fiatalokra leselkedő csapdákkal. Tömegeket vonz az önző élet, és csábítanak az érzéki örömök. Nem veszik észre a rejtett veszélyeket, és hogy milyen félelmetes annak az útnak a vége, amely a boldogság útjának tűnik nekik. Az étvágy kielégítésével és a szenvedélyek habzsolásával elpazarolják energiájukat, és millióknak az élete megy tönkre a jelenlegi világ és az eljövendő részére is. Ne felejtsek el a szülők, hogy gyermekeik találkozni fognak ezekkel a kísértésekkel! – *A nagy Orvos lányomán*, 371. o.

A gyermekek elsőrendű nevelői a szülők, akik tanításaikkal nem csak gyermekeiket, hanem saját magukat is nevelik... Tartásotok a gyermekeket Krisztus mellett hálaénekeket énekelve, Őt keresve imában, olvasva Igéjét, s ez által Ő lesz kicsinyeitek számára a mindig jelenlevő Vendég. Ennek köszönhetően fogják szeretni Őt, szoros kapcsolatba kerülnek vele, az Ő Lelke lesz a lélegzetvételük, és kapcsolatuk megújul Krisztussal. – *In Heavenly Places*, 209. o.

Október 9., péntek – További tanulmányozásra

Előtted az élet, „Fegyelmezés” című fejezet.

3.

A TÖRVÉNY MINT TANÍTÓMESTER

Október 10., szombat délután

A hegyi beszéd világosságot és igazságot mutat számunkra, ugyanakkor rámutat azokra az elvekre is, amelyek alkalmazandók minden élethelyzetben és az Isten által elvárt minden kötelességünk terén. Krisztus eljött, hogy egy nagy és csodálatos törvényt hirdessen, melyet Ő maga jelentett ki Sínainál a pusztában vándorló, választott népe számára.

Krisztus minden egyes tanításával próbálta hallgatói elméjébe és szívébe vésni azon elveket, amelyek a feddhetetlenség mércéjének alapját képezik. Azt tanította, hogy ha meg akarják tartani Isten parancsolatait, naponta szeretetüket kell kifejezniük Isten és embertársaik iránt. Igyekezett azt a szeretetet ültetni a szívükbe, amit Ő érzett az emberiség iránt, s így hintette el az igazság magvait, melyek gazdag gyümölcs-termést hoznak: szentséget és jellemszépséget. Szent befolyása nem csupán e világban vezetett tartós eredményekhez, hanem gyümölcsei láthatóak lesznek egy örökkévalóságon át. Ez a befolyás megszenteli a cselekedeteket, és megtisztító hatást fog kifejteni. – *Reflecting Christ*, 61. o.

Isten az Ő törvényét nem kizárólag csak a hébereknek adta. Ugyan kitüntette Izrael népét azzal, hogy őket tette meg törvénye őrizőivé és megtartóivá, de ezt olyan törvénynek kellett tekinteni, mint amely szent megbízatás volt az egész világ számára. A Tízparancsolat előírásait Isten az egész emberiségre alkalmazta, és minden ember oktatására és kormányzására adta. Ez a tíz rövid, átfogó és ellentmondást nem tűrő parancs magában foglalja minden ember Isten és embertársai iránti kötelességeit. Ezek a parancsok a szeretet nagy alapelvén nyugszanak. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint

magadat.” (Lk 10:27. Lásd 5Móz 6:4–5, 3Móz 19:18) A Tízparancsolat ezeket az alapelveket külön-külön is részletesen kifejti, és alkalmazhatóvá teszi az emberek életének feltételeire és körülményeire. – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban kiábrázolt Krisztus ugyanaz, mint aki az evangéliumban feltárja magát előttünk. Elvonultak azok a felhők, amelyek beborították isteni formáját; a köd eloszlott, és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Krisztus, mint aki elmondta a hegyi beszédet. Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapja, csak megisméltései azoknak, amiket Mózes útján mondott a héber népnek: „Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” „[...] Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (5Móz 6:4–5; 3Móz 19:18) Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanaz az Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten követelése és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden Ótőle ered, „[...] akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17). – *Pátriárkák és próféták*, 373. o.

Október 11., vasárnap – Isten szeretete és félelme

A vallástanítóknak a nép oktatásában nagyobb figyelmet kellene szentelniük a bibliai történetek tényeire és tanításaira, valamint az Úr figyelmeztetéseire és követelményeire. Egyszerűen, a gyermekek értelméhez alkalmazva gyakran el kell mondaniuk ezeket. Ez a lelkészek és a szülők munkája, arra ügyelve, hogy az ifjúságot az Írásban oktassák.

A szülőknek fel kell kelteni a gyermekek érdeklődését Isten szava iránt. De ezt csak úgy érhetik el, ha ők is és a tanítók maguk is érdeklődnek iránta. Tanításaiban jártasoknak kell lenniük, amint Isten megparancsolta Izraelnek. Beszélni kell arról: „[...] mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz” (5Móz 11:19). Akik óhajtják, hogy gyermekeik szeressék és tiszteljék Istent, azok beszéljenek jóságáról, fenségéről és hatalmáról, amint az szavában és a teremtés műveiben ki van nyilatkoztatva.

A Biblia minden fejezete, minden verse és minden szava Isten üzenete az emberhez. Kössük szabályait jegyül kezeinkre és homlokunkra! Ha tanulmányozzuk és követjük e szabályokat, akkor Isten úgy vezeti mai népét, mint hajdan Izraelt – nappal felhő-, éjjel tűzoszlop által. – *Pátriárkák és próféták*, 504. o.

Isten iránti őszinte tiszteletre késztet végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene szívünkre hatnia, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, amely tiszteletre késztet. „...szent és félelmes az ő neve” (Zsolt 111:9) – nyilatkoztatta ki a zsoltáríró. Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét! – *Próféták és királyok*, 48. o.

Isten azt akarja, hogy ismerd fel az Ő jelenlétét. Békessége, vigasztalása, kegyelme és öröme ragyogó, áldott napfénné változtatja a halál árnyékát. Az emberi szívet csak Isten őrizheti meg a bűntől. A szolgáló angyalok segítenek megnyitni lelki szemünket és szívünket, hogy szemléljük Isten törvényének csodálatos voltát, és a természet világában megnyilvánuló csodákat, s az örökkévaló igazságokat, amelyeket a Szentlélek kinyilvánított. – *Az én életem ma*, 291. o.

Isten kimondhatatlan szeretettel szeret minket, ami akkor talál bennünk visszhangra, amikor felfogjuk szélességét, hosszúságát, magasságát és mélységét ennek a minden értelmet felülmúló szeretetnek. Krisztus elragadó szépségének és irántunk – bűnösök iránt – érzett szeretetének megismerése által az önző szív meglágyul, és behódol; a bűnös átalakul, és Isten gyermekévé lesz. Isten nem alkalmaz kényszert, egyedül szeretettel akarja a bűnt az emberi szívből kiirtani. Ezáltal változtatja a büszkeséget alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté...

A törvény nem más, mint átírata Isten jellemének. Ismerjétek fel mennyei Atyátokban a tökéletes alapelvek megnyilvánulásait, amelyek uralmának is alapjai. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 76–77. o.

Október 12., hétfő – Bizonyság ellened

A pusztai vándorlás idején az Úrnak gondja volt arra, hogy gyermekei emlékezetükben megőrizték a törvény ígét. Miután letelepedtek Kánaánban, minden családban naponta el kellett ismételni a mennyei előírásokat. Olvashatóan kellett felírniuk az ajtófélfákra, a kapukra és az emlékeztető táblákra; azt énekbe kellett foglalniuk, hogy mind a fiatalok, mind az idősek énekelhessék. A papoknak nyilvános összejöveteleken kellett tanítaniuk e szent rendelkezéseket, az ország főembereinek pedig naponként kellett tanulmányozniuk. „Tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva” – parancsolta az Úr Józsuének a törvénykönyvvel kapcsolatban –, „akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz” (Józs 1:8). – *Próféták és királyok*, 464. o.

Mikor az ítélet összeül, s mindenkit a könyvekben írottak alapján ítélnék meg, Isten törvényének tekintélyét teljesen új megvilágításban lehet látni, mint ma a keresztény világ látja. Sátán bekötötte szemüket, megzavarta gondolkodásukat, amint megvakította, összezavarta és bűnbe vitte Ádámot és Évát is. Az Úr törvénye fő fontosságú, amint Szerzője is hatalmas. Az ítéleten szentnek, igaznak és jónak fogják elismerni minden követelményét. A törvény megrontói azt találják majd, hogy súlyos elszámolni valójuk van Istennel, hiszen az Úr követelményei döntők. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 986. o.

Isten ma is azt várja el, amit Édenben a szent pártól, vagyis követelményei iránti tökéletes engedelmisséget. Törvénye ugyanaz marad a korszakokon át. Az igaz életnek az Ószövetségben elének tárt csodálatos mértéke nem száll lejjebb az Újszövetségben. Az örömmel nem hívott gyöngíteni Isten szent törvényének követelményeit, hanem oda állítani az embert, ahol meg tudja tartani a törvény kívánalmait.

Krisztus sokakat megmentő hite nem az, aminek sokan lefestik. „Higgyetek, higgyetek – kiáltják –, csupán higgyetek Krisztusban, és üdvözültök! Ez minden, amit tennetek kell!” Bár az igazi hit teljesen megbízik Jézusban, az üdvösség el fog vezetni az Isten törvénye iránti tökéletes engedelmisségre. A hit cselekedetekben nyilvánul meg. János apostol kijelenti: „Aki azt mondja, ismerem Őt, és parancsolatait nem tartja meg, hazug az.” [...]

Lehetetlen nagyra tennünk az Úr törvényét, ha nem ragadjuk meg Krisztus igazságosságát. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1073. o.

Október 13., kedd – „Hogy jó szerencsés lehess mindenben”

Ha az ember az Isten által számára kijelölt úton jár, olyan tanácsadóra lel, akinek a bölcsessége meghalad minden emberi értelmet. Józsué bölcs vezető volt, mivel az Úr volt a tanácsadója. Mindenekelőtt a Léleknek, Isten Igéjének a kardját használta, hiszen hatalmasságok próbálták eltéríteni a feddhetetlenség elveitől, amelyekkel kapcsolatban azt mondta neki az Úr, hogy azoktól ne térjen el sem jobbra, sem balra. A tökéletesség útján kellett járnia...

Ha nem selelkedett volna rá egyetlen veszély sem, akkor Isten nem figyelmeztette volna újból és újból, hogy erősítse meg magát. A Mindenható azonban mellette állt minden nehézség és gyötrelme közepette, és vezette őt...

Izrael vezetőjeként Józsué szorgalmasan kutatta a Mózes által írt könyveket, az isteni tanításokat, feddéseket és tiltásokat, mert semmi képp sem akart helytelenül eljárni. – *Conflict and Courage*, 116. o.

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel valamint egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét...

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta az Úr először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Jézus a halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Teljes mértékben el kell ismernünk Isten Igéjének tekintélyét és hatalmát, még ha ez nem is egyezik meg az elképzeléseinkkel. Rendelkezésünkre áll egy könyv, a tökéletes útmutató. Az Úr szólt, és bármi is lenne a következménye, el kell fogadnunk Igéjét, azt a gyakorlatba ültetnünk a mindennapi életünkben, különben saját magunk választjuk ki feladatainkat, s ezzel épp mennyei Atyánk rendeletei ellenében cselekszünk.

Nem vagyunk a magunkéi, nem cselekedhetünk saját kedvünk szerint. Krisztus képviselőre hívtunk. Áron vétettünk meg. Isten fiai és leányaiként engedelmeskednünk kell, és az Ő Fiában kinyilatkoztatott elvek szerint járnunk. – *Medical Ministry*, 255–256. o.

Október 14., szerda – A törvénytisztelők fáradságai és küzdelmei

Ezékiás és munkatársai különböző reformokat hoztak létre az ország lelki és földi érdekeinek helyreállítására. A király „...egész Júdában azt tette, amit jónak, helyesnek és igaznak tartott Istene, az Úr”. „Minden munkáját, amit az Isten háza szolgálatában a törvénynek és a parancsolatnak megfelelően elkezdett, Istenét keresve, tiszta szívből végezte, ezért sikerült neki.” „Bízott az Úrban, Izráel Istenében... vele volt az Úr, és minden vállalkozása eredményes volt.” (2Krón 31:20–21; 2Kir 18:5–7)

Ezékiás uralkodását jelentős intézkedések sorozata jellemezte, melyek tanúsították a környező népeknek, hogy Izráel Istene a népével volt...

Dávid kora óta egy király sem tett olyan sokat Isten országának építéséért a hitehagyás és a csüggesztő körülmények idején, mint Ezékiás. A haldokló király hűségesen szolgált életében Istenét, és erősítette a nép bizalmát Jahvéban, mint legfőbb Urukban. – *Próféták és királyok*, 338–341. o.

Jézus nem lépett közbe, hogy megszabadítsa szolgáját. Tudta: János kiállja a próbát. Örömmel eljött volna a Megváltó Jánoshoz, hogy jelenlétével világosítsa meg a pincebörtön homályát. Azonban nem adhatta magát az ellenség kezébe, nem kockáztathatta küldetését. Boldogan szabadította volna meg hűséges szolgáját. De azon ezrekért kellett Jánosnak kiinnia a vértanúság poharát, akiknek évek múltán a börtön-

ből a halálba kell menniük. Amikor Jézus követői elhagyottan, cellákban sínylődnék, kard által, kínpadon vagy máglyán kell elpusztulniuk látszólag elhagyatva Istentől és embertől egyaránt, micsoda támasz lehet számukra az a gondolat, hogy Keresztelő János, akinek hűségéről maga Krisztus tett bizonyosságot, osztozott sorsukban!

Sátán engedélyt kapott, hogy hamar véget vethessen az isteni küldött földi életének, ám azt az életet, amely „el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben” (Kol 3:3), nem érintheti a pusztító. Ujjongott, hogy sikerült megszomorítania Krisztust, de Jánost nem tudta legyőzni. A halál örökre kívül helyezte őt a kísértés hatalmán. Ebben a küzdelemben Sátán kimutatta igazi jellemét. A tanúskodó világegyetem előtt vált nyilvánvalóvá ellenségeskedése Istennel és emberrel szemben. – *Jézus élete*, 224. o.

Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz hinni, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitelenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük. – *Próféták és királyok*, 162. o.

Október 15., csütörtök – Jézus a példaképünk

Jézus mondta: „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem” (Lk 9:23). Ez a tanítványság bizonyítéka. Ha a gyülekezet tagjai úgy töltenék be az Igét, ahogy keresztségkor ünnepélyesen megfogadták, akkor szeretnék testvéreiket, és mindenkor egységre, összhangra törekednének...

Aki hisz Krisztusban, Ővele együtt járja az alázatosság útját... figyelni, hogy hol segíthet, hol oszthat áldást, és hol erősíthet lelkeket, miközben együttműködik az üdvösség örökösei érdekében szolgáló angyalokkal. Jézus kegyelmet, bölcsességet és feddhetetlenséget ad neki, és áldássá teszi őt mindazok számára, akikkel kapcsolatba lép. Minél alázatosabbnak tűnik saját szemében, annál több áldást nyer Istentől, de ettől nem lesz büszkébb. Megfelelő módon használja fel a kapott áldáso-

kat, hiszen azért kapja, hogy felkínálja azokat másoknak is. – *This Day With God*, 356. o.

Krisztus lejött a világunkba, és egy vidéki családban élt. Szülei a lehetőségeik szerint igyekeztek a legjobb ruházatot biztosítani számára, viszont ez a ruházat a falusi emberek egyszerű öltözéke volt. Rögös utakon járt, felkapaszkodott a dombok és hegyek meredek ösvényein. Az utcákat járva magányosnak tűnt, mivel az emberek szemei nem láthatták mennyei kíséretét. Megtanulta az asztalos mesterséget, s ezzel rámutatott arra, hogy a tisztességes munka értékes, és nemesebbé teszi azokat, akiknek a tekintete kimondottan csak Isten dicsőségére szegeződik.

Krisztus, a föld Ura, egyszerű, alázatos munkásember volt. Senki sem ismerte fel, megvetették, és nem figyeltek rá. Ámde a menny Urának legnagyobb hatalma, felhatalmazása és tekintélye volt az övé. Angyalok kísérték, mivel Atyja munkáját végezte a gyalupad mellett, mint ahogyan csodatevés közben is... Tevékenysége egyszerű, kétkezi munkával kezdődött, mint olyan ember munkája, akinek a mindennapi kenyérért kell megdolgoznia. Ha az Úr Jézus Krisztus a gazdag emberek között élte volna az életét, a nehéz sorsú emberek világának nélkülözni kellett volna azt a példaképet, amit az Úr fel akart kínálni nekik. – *The Upward Look*, 67. o.

Lehangoló élményeid helyett gondold a Krisztus nevében igényelhető erőre! Képzeted ragadja meg a láthatatlan dolgokat! Gondolataid terelődjenek Isten irántad való csodálatos szeretetének bizonyosságaira! A hit képes eltérni a próbát, ellenállni a kísértésnek, elviselni a csalódást. Jézus a szószólónk. Minden a miénk, amit közbenjárásával megszerez számunkra.

Gondolod, hogy Krisztus nem értékeli azokat, akik teljesen érte élnek? Nem gondolod, hogy felkeresi a szeretett Jánoshoz hasonló száműzötteket, akik az Ő nevében kerültek súlyos próbák közé? Isten nem hagyja egyetlen hűséges munkását sem magára, hogy egyedül küzdjön a túlerővel, és alul maradjon. Drága ékszerként őrzi azokat, akiknek az élete el van rejtve benne együtt a Krisztussal. Ezt mondja nekik: „Olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak el” (Agg 2:23). – *A nagy Orvos lábnyomán*, 488. o.

4.

„AZ ÚR SZEME” – A BIBLIA VILÁGKÉPE

Október 17., szombat délután

Nem erre a világra szól az az örökség, amit Isten ígért népének. Ábrahámnak nem volt birtoka a földön „egy lányomnyi” sem (Csel 7:5). Ugyan nagy vagyona volt, de Isten dicsőségére és embertársai javára használta fel. Nem tekintette ezt a világot otthonának. Isten arra szólította, hogy hagyja el bálványimádó honfitársait, és neki ígérte Kánaánt mint örök birtokot, de sem fia, sem unokája nem kapta azt meg. Amikor Ábrahám temetkezési helyet akart szerezni halottja számára, meg kellett azt vennie a kananeusoktól. Egyetlen birtoka az Ígéret földjén egy sziklába vájt sír volt a Makpelah barlangjában.

De Isten szava nem vesztette érvényét... Talán úgy tűnik, hogy Isten ígéretének teljesevé sokáig késik – mert „[...] egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap” (2Pt 3:8). Úgy tűnhet, hogy késik, de a rendelt időben „[...] eljön, el fog jönni, nem marad el” (Hab 2:3). – *Pátriárkák és próféták*, 169. o.

Engedjétek, hogy lelketek időzzön az Isten Igéjében található magasztos igazságok mellett, s többé sosem vágytok olyasmire, amivel nem rendelkeztek. El fogtok jutni oda, hogy megvetitek az aljas, hiábavaló gondolatokat. Mindig csak az erény és a szentség magas mércéjére törekedtek, amit az evangélium állít elétek. A szent élet felemelő megvalósításait fogjátok keresni. Beszélgetsetek Istennel az Ige által. Ha az elétek állított magasztos eszményképet szemlélitek, felemeltettek egy tisztább és szentebb légkörbe, sőt egészen Isten jelenlétébe, és ha ott maradtok, világosságot fogtok árasztani mindazokra, akikkel kapcsolatba kerültek. – *In Heavenly Places*, 161. o.

Az Úr a szükségleteinkhez szabja parancsait és kegyelmét, s azok nélkül lehetetlen megmenekülnünk, bármit is próbálnánk. Isten készséges engedelmisséget vár el tőlünk. Ha javakat vagy bármi más szol-

gálatot ajánlunk fel, az Úr nem fogadja el, ha azzal együtt szívünket is nem ajánljuk fel.

Neki kell alávetnünk az akaratumkat. Az Úr komolyabb odaszente-
lődést és a világ lelkületétől való élesebb elkülönülést vár el tőletek.
„Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtar-
tásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki
a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket.” Krisz-
tus elhívott, hogy legyetek az Ő követői, hogy kövessétek önfeláldozó,
lemondó életét, hogy viseljétek szívetekben a bukott emberiség meg-
váltásának nagyszerű művét. Nincs kellő fogalmatok róla, hogy Isten
milyen munka végzését várja el tőletek. Krisztus a példaképünk. Az
a fogyatkozásotok, hogy nem él szívetekben a szeretet. Ez a kristály-
tisztaság és szent elv különbözteti meg a keresztyény jellemét és viselke-
dését a világiak jellemétől és viselkedésétől. Az isteni szeretetnek
hatalmas, tisztító hatása van. Ez csakis a megújult szívekben található,
s onnan magától értetődően áramlik ki embertársaikra. – *Bizonyság-
tételek*, 2. köt., 169. o.

Október 18., vasárnap – Az Úr szeme

„Azt mondja a balgatag az ő szívében: nincs Isten.” A föld legnagyobb
tudósai sem kutathatják ki Istent, aki ha valamiképpen feltárja magát
az ember előtt, azt titokba burkolózza teszi. Az Úr útjai kifürkészhetet-
lenek. Az embernek mindig kutatnia és tanulnia kell, és mégis mindig
ott áll majd előtte a végtelenség. Ha teljesen megérthetnék Isten szán-
dékait, bölcsességét, szeretetét és jellemét, nem hinnének végtelenül
fenséges lényében, és nem bíznák rá lelkük vezetését. Ha kipuhathat-
nák Őt, többé nem lenne mindennek fölött való Isten számukra.

Vannak emberek, akik úgy vélik, hogy csodálatos felfedezéseket tet-
tek a tudomány területén... Emberi bölcsességüket a nagy és fenséges
Isten bölcsessége fölé emelik, és nem átallnak küzdelemre szállni vele.
Az ihletett Ige bolondoknak hívja az ilyen embereket. – *Szemelvények*
Ellen G. White írásaiból, 3. köt., 306. o.

A Jn 3:14–19 igeszakaszában található gazdag és tökéletes ígélet
láttán megfogalmazódik bennem a kérdés: Közülünk van-e egyálta-
lán valakinek mentsége a hitetlenségére? Talán így fogod majd mente-
getni magad: „Nem hiszem, hogy az Úr meghallgatja az imámat. Mivel

keresztény vagyok, szerettem volna hinni vagy szerettem volna annak bizonyítékával rendelkezni, hogy Isten gyermeke vagyok.” Érzéseink változóak, viszont ebben a szövegben az örökélet értékes szavaival találkozunk.

Mi képezhet bizonyítékot? Talán az érzelmek egész sora? Vagy a szív egy érzése nyújtja annak bizonyítékát, hogy Isten gyermeke vagy? Itt azonban az örök élet értékes Igéje hangzik el, és biztosít bennünket arról, hogy élő hit által erősen kapaszkodhatunk az evangéliumokban elénk tárt reménységbe. – *This Day Whit God*, 223. o.

Akik beismerik lelki szegénységüket, akik érzik, hogy semmi jó sincs bennük, azok Krisztusra tekintve erőt és igazságosságot nyerhetnek. Ő mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak és megterhelettek” (Mt 11:28). Jézus felajánlja, hogy szegénységünket kegyelmének gazdagságával cseréljük fel. Bár nem vagyunk méltók Isten szeretetére; azonban kezesünk, Krisztus, méltó rá, és teljesen üdvözítheti is mindazokat, akik hozzá közelednek. Lehet, hogy múltunk rendkívül szomorú, a jelenlegi helyzetünk pedig még csüggesztőbb, de ha úgy megyünk Krisztushoz, ahogy vagyunk – gyengén, elhagyottan és nyomorult állapotban –, a mi részvételtjes Megváltónk elénk jön, átölel bennünket, igazságának fehér ruháját adja ránk, és így vezet bennünket az Atyához. Istennél értünk könyörög: „Kérlek, ne erre a tévelygő gyermekre tekints, hanem énrám! Én vettem át a bűnös helyét.” Bárhogy harcol is Sátán lelkünk ellen, és ha bűneinkre mutatva igényt tart is ránk, mint zsákmányra, Krisztus vére nagyobb hatalommal nyilatkozik meg. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 8. o.

Október 19., hétfő – Leibniz kérdése

Egyedül Isten Igéjében találhatjuk meg a teremtés hiteles leírását, s itt olvashatjuk emberiségünk történelmét emberi előítélettől vagy büszkeségtől mentesen. Az Igében találkozhatunk az ósatyákkal és a prófétákkal, s hallhatjuk az Örökkévaló szavait. Itt szemlélhetjük a menyeyei Felséget, amint megalázta magát, hogy helyettesünk és kezesünk legyen, megküzdjön a sötétség hatalmaival, és kivívja értünk a győzelmet. Mindezek tiszteletteltjes tanulmányozása meglágyítja, megtisztítja és megneemesíti szívünket, s új erővel és étellel tölti be lelkünket. – *Az én életem ma*, 107. o.

Állandóan akadnak olyanok, akik természetes okokkal magyarázzák a teremtés művét. Még hitvalló keresztények is elfogadják a Szentírás világos tényeivel szembeni emberi okfejtést. Sokan ellenzik a próféciák tanulmányozását, különösen a Dániel és a Jelenések könyvét, mondván, azok oly homályosak, hogy nem tudjuk megérteni. De pontosan ezek az emberek készséggel elfogadják a geológusok mózesi feljegyzéssel ellentétes feltevéseit. De ha az isteni kinyilatkoztatást olyan nehéz megérteni, következetlen dolog elfogadni pusztá feltevéseket azzal kapcsolatban, amit Isten nem nyilatkoztatott ki!

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mind örökké” (5Móz 29:29). Hogy Isten miként valósította meg a teremtés művét, azt Ő soha nem nyilatkoztatja ki az embereknek; az emberi tudomány nem tudja kikutatni a Magasságos titkait. Teremtői hatalma éppoly megfoghatatlan, mint létezése. – *Pát-riárkák és próféták*, 113. o.

Isten megengedte, hogy az elvont és természettudomány felfedezései által világosság özöne áradjon a földre. Ámde mikor kétségbevonhatatlanul nagy tudású emberek csupán emberi szemszögből érvelnek ezekről, egészen bizonyosan tévedni fognak. Ha nem Isten szava irányítja, a legnagyobb gondolkodó is belezavarodik a kísérletekbe, hogy megvizsgálja a tudomány és kijelentés kapcsolatát. A Teremtő és tettei meghaladják értelmi képességüket. S mivel a természet törvényeivel nem lehet ezeket megmagyarázni, megbízhatatlannak jelentik ki a Biblia történelmét.

Akik kétségbe vonják a Szentírás megbízhatóságát, elvágják horgonyuk kötelét, s magukra maradva hánykolódnak a hitetlenség sziklái között. Mikor rájönnek, hogy tökéletlen tudományos ismereteikkel képtelenek lemérni a Teremtőt és műveit, akkor kétségbe vonják Isten létezését, és a természetnek tulajdonítják a végtelen hatalmat. – *Bizony-ságtételek*, 8. köt., 257–258. o.

Október 20., kedd – A Biblia vilásképe

A felhők között meghúzódó szivárványt látva Isten is megemlékezik az emberrel kötött örök szövetségéről... A szivárvány Krisztus szeretetét jelképezi, mely átfogja az egész földet, és feljut a magas égig, így teremtve meg a kapcsolatot az ember és Isten, a föld és az ég között.

Amikor látja a szivárványt, az Úr megemlékezik földi gyermekeiről, akikért feláldozta önmagát. Számára nem jelentenek titkot a gyermekeire leselkedő veszélyek és megpróbáltatások. Reménykedhetünk, mivel Isten szövetségének szivárványa fölöttünk húzódik. Ő sosem feledkezik meg gondviselésének gyermekeiről. – *Our High Calling*, 314. o.

Most a Megváltó szeme a jövőbe tekint, látja a szélesebb területet, ahol halála után tanítványai lesznek bizonyosságai. Profetikus pillantása befogja szolgálóinak tapasztalatait minden korban, míg másodszor is eljön. Bemutatja követőinek a rájuk váró küzdelmeket, felfedi a csata jellegét, tervét. Előtárja a rájuk leselkedő veszélyeket, a megkívánt önmegtagadást. Azt kívánja, legyenek tisztában az árral, ne lepesse meg őket az ellenség. Nem test és vér ellen kell hadakozniuk, hanem „a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Eféz 6:12). Természetfeletti erővel kell harcolniuk, de biztosak lehetnek a természetfeletti segítségben is. A menny minden lényé jelen van ebben a seregben, és közöttük van az, aki „Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál” (Zsid 1:4). A Szentlélek, a mennyei seregek Fejedelmének helyettese lejött, hogy vezesse a harcot. Azok az emberek, akik ebben a küzdelemben részt vesznek, lehetnek tökéletlenek, rájuk nehezdedhetnek bűneik és hibáik, de Isten kegyelme mindenkié, aki töredelmesen keresi. A Mindenható ereje azok oldalán sorakozik fel, akik Istenben bíznak. – *Jézus élete*, 352. o.

Ereje és hazug csodái által [Sátán] lerombolja a keresztény reményiségének alapját, s eltakarja a napot, mely a mennybe vezető keskeny ösvényt bevilágítja. Elhiteti a világgal, hogy a Biblia nem ihletett könyv, hanem csak közönséges történelem. Helyette sokkal tökéletesebb dolgot ajánl: a spiritiszta médiumok kijelentéseit...

Azt a könyvet, amely őt és követőit megítéli, háttérbe szorítja, oda, ahol látni kívánja. A világ Megváltóját közönséges embernek állítja, s mint a római őrség, mely Krisztus sírját őrizte, azt a hazugságot terjesztette, melyet a papok és a hatalmasok szájukba rágtak, így az ő követői is azt ismételtetik, hogy Megváltónk életében, halálában és feltámadásában semmi csodálatos sincs. Miután Jézust már háttérbe szorították, magukra irányítják a világ figyelmét, magukra, jeleikre

és hazug csodáikra, melyeket Krisztus csodálatos művei fölé helyeznek. Így esik bele a világ a csapdába, így ringatódzik álomba és biztonságba, hogy ezen veszedelmes csalást mindaddig ne ismerhesse fel, amíg a hét utolsó csapás ki nem öntetik a földre. Sátán nevet, amikor látja, hogy terve olyan kitűnően sikerül, s az egész világot csapdájában tartja. – *Tapasztalatok és látomások*, 265. o.

Október 21., szerda – Imádjuk a Megváltót!

A mennyből csak egy valaki szállt alá, hogy emberi mivoltában Istent szemléltesse. Isten Fia emberré lett és lakozott miközöttünk. „Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. ... Az igazi világosság eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadták be Őt. Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 365. o.

Amikor Krisztus emberi testet öltött, az emberek nem ismerték mennyei dicsőségét. Ő volt az Istentől küldött Mester, az emberiségnek felkínált magasztos tárház. Szebb volt az emberek fiainál, de semmihez sem fogható dicsőségét a szegénység és a szenvedés öltözéke alá rejtette. Elfedte dicsőségét, hogy isteni mivolta megérinthesse az embert, ezért nem ismerte fel az emberiség a drágakincset... „És az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk” (Jn 1:14). A kincs valóban az emberi szenny alá van rejtve. Jézus Krisztus a drágakincs, és aki Őt megtalálja, az megtalálja a mennyek országát. Az ember Jézusra tekint, és hit által az Ő semmihez sem fogható vonzáskörzetében maradván megtalálja az örök kincset. – *That I May Know Him*, 58. o.

Ne essen nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örüljünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy dicsón megváltott gyermekei kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. A Mindenható azt akarja, hogy gyermekei a szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel

tekintsék azt. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban.

Gyűljünk Krisztus keresztje alá! A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyek érettünk a keresztre szegeztettek.

Szívünk az imának, hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amint kifejezzük szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonlóbb lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23) – mondja az Úr. Lépünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3). – *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.

Október 22., csütörtök – Isten törvénye

Isten nem engedi meg, hogy valaki önhatalmúlag megmátsa rendelkezéseit. Izraelnek már Mózes által megparancsolta: „Ne cselekedjtek ott [...] mindenik azt, ami jónak látszik néki”, hanem „vigyázz és hallgasd meg mindezeket az igéket, amelyeket én parancsolok néked” (5Móz 12:8, 28). Ha az ember valamire elhatározza magát, nem azt kell nézni, hogy kellemes-e az rá nézve, hanem hogy az megfelel-e Isten akaratának. Mert „van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út” (Péld 14:12). – *Pátriárkák és próféták*, 634. o.

A megváltási terv összehangolja a múlt szent befolyásait a jelenvaló világossággal. E két elemet az engedelmesség aranyfonala köti össze egymással. Amikor az emberek, férfiak és nők hit által elfogadják Krisztust, és engednek Isten akaratának, az Ő fiaivá és leányaivá válnak. Olyan erő által, amely csak a Megváltótól származhat, a királyi család tagjaivá, Krisztussal együtt örökös társakká válnak... Istent teljes szívből szeretni, valamint Krisztus szenvedéseinek és megaláztatásainak részesévé válni többet jelent annál, amit sokan képzelnek. Jézus engesztelő áldozata olyan központi igazság, ami köré csoportosul a megváltás nagy művével kapcsolatos összes igazság. Az ember elmé-

jének szoros kapcsolatban kell lenni Krisztus gondolatával, mert ez az egység szenteli meg a megértést, a gondolatoknak pedig tisztaságot és erőt kölcsönöz. – *Lift Him Up*, 229. o.

Aki az embert teremtette, gondoskodott annak testi, lelki és szellemi fejlődéséről. Ezért az igazán eredményes nevelés a Teremtő elgondolásainak hűségese megvalósításától függ ma is.

A nevelés célja: visszaállítani Isten képét a lélekben. Mert kezdetben Isten az embert a saját képére teremtette. Felruházta nemes tulajdonságokkal, lelkivilága kiegyensúlyozott és lényének minden erői harmonikusak voltak. A Teremtő e pompás ajándékait azonban összezilálta a bűnbeesés. A bűn elhalványította Isten képét az emberben, sőt majdnem megsemmisítette azt. A megváltási tervet az Úr éppen azért adta, hogy ezt a képet helyreállítsa, és kegyelemidőt adjon az embernek. Az emberi élet alapvető célja azóta is az, hogy visszakerüljön a tökéletességnek arra a fokára, amelyen a teremtéskor állt. Ez a cél minden mást megelőz. A szülők és tanítók kötelesek az ifjúság nevelésében ezt az isteni célt elősegíteni, és ha ezt teszik, „Isten munkatársai” lesznek (1Kor 3:9)...

A tőle nyert képességek és tulajdonságok mindegyikét nevének dicsőségére és embertársaink nemesbítésére kell felhasználnunk. És így munkálkodva találjuk meg a képességeinknek megfelelő nemes, boldog feladatot. – *Pátriárkák és próféták*, 595. o.

Október 23., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Isten változhatatlan törvénye” című fejezet.

5.

JÉZUS, A MESTERI TANÍTÓ

Október 24., szombat délután

Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő „dicsőségének világotlatása” (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött a földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát –, hogy legyen „VELÜNK AZ Isten”. Ezért jövendölték róla, hogy „nevét Immánuelnek nevezik”.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertettem ővelük a Te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amit végtelen időkön át kutatni fognak. – *Jézus élete*, 19. o.

Krisztus minden tetteiben együttműködött Atyjával. Mindig gondosan kiemelte, hogy nem önállóan dolgozik: csodáit hit és ima által műveli. Krisztus szerette volna, ha mindenki megismeri Atyjához fűződő kapcsolatát. „Atyám – mondta –, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldted engem.” (Jn 11:41–42) A tanítványok és a nép ezzel kapták a legmeggyőzőbb bizonyítékát a Krisztus és Isten között fennálló kapcsolatnak. – *Jézus élete*, 536. o.

Isten szeretett Fiának műve, hogy elvállalta, hogy az Ő isteni személyében összeköti a teremtményt az Örökkévalóval, a természetfölöttivel, a végest a végtelennel. Olyan igazság ez, amellyel egész életünkben foglalkozhatunk gondolatban. Krisztusnak ezáltal megerősítette ártatlanságukban és hűségükben a többi világ teremtett lényeit, s menteni világunk elveszettjeit, pusztulóit is. Utat nyitott az engedetleneknek is, hogy visszatérhessenek Istenhez, míg ugyanezen cselekedetével őrséget állított a tiszták védelmére, nehogy ők is beszennyeződjenek. – *Üzenet az ifjúságnak*, 253. o.

Krisztus az emberi természetet magára öltve jött el, hogy eggyé legyen az emberi családdal, és ugyanakkor kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embernek. Csak Ő, a láthatatlan Isten valóságának képmása, aki kezdettől fogva az Atyánál volt, tudta kinyilatkoztatni az istenséget az emberiségnek... Tapintatos, könyörületes, megértő és figyelmes volt. Isten jellemét ábrázolta, és szakadatlanul szolgált Atyjának és az embernek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 422. o.

Október 25., vasárnap – Bemutatni az Atyát, 1. rész

Krisztus megdicsőült emberi mivoltát vitte fel magával a mennybe. Azoknak, akik befogadják Őt, hatalmat ad arra, hogy Isten fiaivá legyenek, és végül Isten is befogadhassa őket, mint gyermekeit, hogy vele lakhassanak az egész örökkévalóságban. Ha ebben az életben hűségesek Őhöz, végül meglátják „az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz” (Jel 22:4). Mi más lehetne a mennyei boldogság, mint az, hogy Istent láthatjuk? Mi lehetne nagyobb öröm a Krisztus kegyelme által megmentett bűnösnek, mint az, hogy Isten arcát nézheti, és Atyaként ismerheti meg Őt?

A Szentírás világosan jelzi, milyen kapcsolat van Isten és Krisztus között, és éppen ilyen világosan mutatja be személyiségüket és egyéniségüket...

János evangéliumának 17. fejezete – Krisztus tanítványaiért mondott imája – bemutatja az Atya és a Fiú személyiségét, valamint a közöttük levő egységet...

A Krisztus és tanítványai közötti egység egyiküket sem fosztja meg egyéniségétől. Egyek szándékukban, érzésükben, jellemben, de nem

személyükben. Krisztus ugyanígy egy az Atyával. – *A nagy Orvos lányomán*, 421–422. o.

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei” (Eféz 5:1). A keresztények legyenek olyanok, mint Krisztus. Legyen ugyanolyan a lelkületük, ugyanígy hassanak az emberekre, s legyenek erkölcsileg feddhetetlenek, mint amilyen Ő volt. A bálványimádó és romlott szívű ember tartson bünbánatot, és térjen Istenhez. A büszkék és önigazultak alázzák meg magukat, váljanak bünbánóvá és alázatossá. Aki világias gondolkodású, vonja vissza szívének a világ hitványságaihoz tapadt indáit, és fonódjon Istenre. Feltétlenül lelki gondolkodásúvá kell válnunk. Aki becstelen, aki hazug, változzon igazságossá és igazzá. A nagyravágyó és irigy rejtse el magát Jézusban, az Ő dicsőségére törekedjen, és ne a magáéra. Gyűjtsön kincset a mennyben. Aki elhanyagolta az imát, érezze át annak szükségességét, hogy titkon és családjában is imádkozzon, a legkomolyabban tárja kéréseit Isten elé.

Mint az igaz és élő Isten imádoinak, gyümölcsöt kell teremnünk, mégpedig a rendelkezésünkre álló világossággal és kiváltságokkal arányban. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 249–250. o.

Sötétség borítja a földet és homály a népeket, ezért nagy buzgalommal kellene vágynunk a mennyei Tanítómester jelenlétére, hogy az igazság és a feddhetetlenség útjára vezethessen bennünket. Isten már szólt az emberekhez különböző korszakokban, különböző helyeken és különböző módon, ennek ellenére a világ egyre kevesebbet tud Őróla. Nyomatékosan és kitartóan kell bemutatnunk az igazságot, hogy az emberek megismerhessék Istent. A keresztény ember és a világ között húzódó választóvonalnak még határozottabbnak kell lenni. Népünk számára a Biblia még fontosabb legyen, még nagyobb figyelemmel és szorgalommal tanulmányozzuk, és megfeszített erővel kell feltárnunk a rejtett kincset. Azonban emberi bölcseletekkel és tévtanokkal tévelygésre vezetnek azok, akik magukat az Ige hirdetőinek vallják, de meg kell cáfolnunk az igazságot elferdíteni szándékozó állításaikat. – *That I May Know Him*, 343. o.

Október 26., hétfő – Bemutatni az Atyát, 2. rész

Krisztus példázataiban ugyanaz az elv látható, mint ami földi küldetésében megmutatkozott. Magára vette természetünket, és közöttünk élt, hogy megismerhessük isteni jellemét és életét. Az istenség az emberben tárulkozott fel, a láthatatlan dicsőség látható emberi alakban jelent meg. Az ember megismerkedhetett az ismeretlennel azáltal, amit már ismert. A mennyei dolgok földiek útján tárultak fel. Isten emberi alakban nyilatkoztatta ki önmagát. Így volt ez Krisztus tanításaiban is: az ismeretlent ismert jelenségekkel, a mennyei igazságokat az élet jól ismert dolgaival szemléltette. – *Krisztus példázatai*, 17. o.

Ha Krisztus isteni fenségében jött volna el, az emberek nem emelheték volna rá a tekintetüket. Túl fájdalmas lett volna a kontraszt, dicsősége meghaladta volna felfogóképességüket. Az emberiség nem képes elviselni egy mennyei, feddhetetlen, dicsőségtől ragyogó angyal jelenlétét sem, ezért Krisztus nem az angyalok, hanem az emberek természetét öltötte magára, és hozzánk hasonló lett. Amikor Őrá tekintünk, látjuk a láthatatlan Istent, aki emberi természetünket öltötte istenségére, hogy ezáltal dicsősége elérhető legyen számunkra, és szemeink folyton Őt szemlélhessék, de közben ne pusztíthasson el bennünket ragyogó fényessége. Istenre Krisztus, Teremtőnk és Megváltónk által tekinthetünk. Nagy előjogunk hit által szemlélni Jézust, és látni, ahogy az örök Isten trónján ül az emberiség érdekében. Ő a mi Védőnk, aki Isten elé tárja imáinkat és ajándékainkat, mint lelki áldozatot. Az Úr Jézus a tökéletes engesztelő áldozat, és érdemei által egyesülhet újból Istennel az ember. – *That I May Know Him*, 25. o.

Túl gyakran szomorítjuk meg az Úr Jézust hitetlenségünkkel. Gyenge hitünk miatt engedjük meg a próbáknak, hogy napfényre hozzák örökölt és ápolt, gonosz hajlamainkat. Amikor nehézség ér, zúgolódásunkkal és elégedetlenségünkkel gyalázzuk Istent. Azonban ennek épp az ellenkezőjének kellene történni, azt kellene bemutatnunk, hogy Krisztus iskolájában tanultunk, és segítséget nyújtunk a nálunk nehezebb helyzetben levőknek, akik keresik, de nem találják a világosságot. Az ilyen embereknek a mi különleges együttérzésünkre van szükségük, de ahelyett, hogy felemelnénk, mi kikerüljük őket, miközben magukkal ragadnak saját gondjaink és megpróbáltatásaink. Bár nyilvánosan nem

tanúsítunk hitetlenséget, mégis elégedetlen lelkületről teszünk bizony-
ságot.

„Kicsinyhitű, miért kételkedel?” Krisztus bebizonyította, hogy Ő a mi Megváltónk, aki bárhová elkísér. Jól ismeri a helyzetünket, akkor miért ne imádkozhatnánk a próba idején, hogy küldje el Szentlelkét, és adja elménkbe érdekünkben munkálkodó hatalmának bizonyítékait? Hát nem kellene hinnünk, hogy kész segíteni, ahogyan korábban is már megtette? Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogyan viseltetett a múltban szolgálói iránt, s ezekre emlékezve kell erőt és támogatást nyernünk. – *Reflecting Christ*, 354. o.

Október 27., kedd – A mesteri Tanító gondolatai

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: „Ha... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg neki.” (Lk 17:3)...

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi jogon ítélsz fölötte, mintha olvasnál szívében? Isten Igéje ezt mondja: „Ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss neki.” (Lk 17:3–4) És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked. – *Krisztus példázatai*, 249. o.

Jézus most elmagyarázta tanítványainak, hogy önmegtagadó élete például szolgáljon a saját életükhöz is. A tanítványokkal együtt magához szólította az ott időző embereket is, és így szól: „Ha valaki énutánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye, fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” (Mt 16:24) A kereszty fogalma Róma hatalmához kapcsolódott. A legkegyetlenebb, legmegalázóbb halálnem eszköze volt... Jézus azt parancsolta követőinek, hogy vegyék föl keresztyüket, és hordozzák Őutána... A Megváltó szavai nem érzékeltethettek volna tökéletesebb alárendeltséget. Mindezt vállalta értük. Jézus szemében a menny nem tűnt kívánatos helynek, ha eközben mi elveszünk.

A mennyei udvart megvetéssel, támadásokkal teli életre és szegényteljes halálra cserélte föl. Ő, aki gazdag volt a mennyben a mérhetetlen kincsek között, szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi meggazdagodjunk. Azt az utat kell követnünk, amelyen Ő járt. – *Jézus élete*, 416. o.

A rá váró örömért – hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát – nem törődve a gyalázzal, elviselte a keresztet. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó rátekint a képmására átalakult megváltottakra, akiknek a jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok tábora meghall, ezt mondja: „Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.” És a trón körül álló fehér ruhások dicsénekebe kezdenek: „Méltó, a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és dicsőséget és áldást.” (Jel 5:12) – *A nagy küzdelem*, 671. o.

Október 28., szerda – A Mester és a békéltetés

Krisztus azért szenvedett, hogy a belé vetett hit által bűneink bocsánatot nyerjenek. Az ember helyettese és kezese lett. Saját magára vállalta a büntetést, bár semmit sem érdemelt abból, azért, hogy mi, akik megérdemeltük, szabadok legyünk, vissza tudjunk térni Istennel való szövetségünkbe a megfeszített és feltámadt Üdvözítő érdemei által. Ő üdvösségünk egyetlen reménye. Áldozatán keresztül mi, akik próbaidőnket töltjük, a reménység foglyai vagyunk. Be kell mutatnunk a világegyetemnek, az elbukott világnak és el nem bukottaknak, hogy van Istennél megbocsátás és szeretetén keresztül kiengesztelődhetünk vele. Az ember bűnbánatot tart, megtört szívű és alázatos lesz, hisz Krisztusban és elfedező áldozatában, és megérti: Istennel békességre jutott.

Ápoljunk hálás lelkületet életünk minden napján, mivel az Úr leírta a következőket: „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét.” (Ésa 57:15) Isten emberrel és ember Istennel megbékélése akkor biztos, amikor bizonyos feltételek teljesülnek. Az Úr mondja: „Isten előtt kedves áldozat

tok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, oh, Isten nem veted te meg!” (Zsolt 51:19)... Bár Ő az elbukott emberiség helyreállítója, mégis (Ő az, aki) „elrendeli a csillagok számát, és mindnyájokat nevéről nevezi. Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcsességének nincsen határa. Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. Énekeljete az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek!” (Zsolt 147:4–7) „Az öt féllőkben gyönyörködik az Úr, akik kegyelmében reménykednek. Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet!” (Zsolt 147:11–12). – *A keresztény nevelés alapjai*, 369–370. o.

Aki megparancsolta, hogy legyen világosság, világosságot fog árasztani azoknak az elméjébe is, akik ténylegesen Őrá szeretnének tekinteni, akik mindennél jobban szeretik Őt, akik hitről és szilárd bizalomról tesznek bizonyosságot Őbenne. Világossága áraszt fényt az elmébe és a lélek templomába. A szív betöltekezik a dicsőség ismeretének Jézus Krisztus arcáról ragyogó világosságával, mely világossággal együtt jár a lelki tisztánlátás is...

Minél szorosabb kapcsolatban van az ember Krisztussal, annál jobban figyel embertársaira, annál nagyobb tiszteletet, előzékenységet és igazságosságot tanúsít irántuk. Krisztustól tanult, és az Ő példáját követi szóban és tetteiben. Hit által Krisztussal egyesült. „Mert Isten munkatársai vagyunk” (1Kor 3:9). – *This Day Whit God*, 135. o.

Október 29., csütörtök – A Mester első tanítványai

Hirtelen az egek olyan fényes ragyogással teltek meg, hogy a pásztorok megriadtak. Nem ismerték a nagy fényesség okát. Nem vették észre mindjárt az egekben összegyülekezett angyalok milliárdjait. A mennyei seregektől áradó fényesség és dicsőség bevilágította és dicsővé tette az egész síkságot. A pásztorokat rémület tölti be Isten dicsőségétől, de a sokaságot vezető angyal eléjük áll, és ezekkel a szavakkal csillapítja félelmüket: „Ne féljete!”

Eloszlik félelmük, öröm veszi át a meglepetés és ijedelem helyét. Eleinte nem bírják elviselni a mennyei sereget kísérő, hirtelen támadt ragyogást. Csupán egyetlen angyal jelenik meg a nyájukat őrző pásztorok előtt elosztatni félelmüket, s közölni velük küldetését. Amint az angyal fényessége körülveszi őket, a dicsőség megnyugszik rajtuk, és

az angyal megerősíti őket, hogy el tudják viselni a mennyei angyalok milliárdjait kísérő nagyobb világosságot és dicsőséget. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1115. o.

Nem csupán Júdea dombjain, nemcsak az egyszerű pásztorok között találtak az angyalok olyan embereket, akik a Messiás jövetelét várták. A pogányok földjén szintén vártak rá bölcs, gazdag, nemes emberek, a Kelet filozófusai. A mágusok, a természet kutatói meglátták Istent keze munkájában. A héber Szentírásból megtudták, hogy egy csillag támad Jákobból, és buzgó vággyal várták annak jövetelét, aki nemcsak „Izrael vigasztalása” lesz, hanem „világosság” is „a pogányok megvilágosítására”, és „üdvösségükre a földnek széléig” (Lk 2:25, 32; Csel 13:47). Keresték a világosságot, és az Isten trónjáról áradó fény megvilágította lábuk előtt az ösvényt. Miközben a jeruzsálemi papok és rabbi, az igazság hivatalos őrei és magyarázói sötétségbe burkolóztak, a mennyei csillag ezeket a pogány idegeneket az újszülött király születési helyére vezette. – *A nagy küzdelem*, 315. o.

A Messiás jöveteléről szóló kijelentés először Júdeában hangzott el. Az oltárnál szolgáló Zakariásnak szólt a jövendölés a jeruzsálemi templomban az útkészítő születéséről. Betlehem dombjain angyalok hirdették Jézus születését. Jeruzsálemben a bölcsök jöttek, hogy megkeressék Őt. A templomban Simeon és Anna tett bizonyosságot isteni mivoltáról...

Ha Izrael vezetői befogadták volna Krisztust, azt a megtiszteltetést kapják, hogy küldötteiként elvigyék az evangéliumot a világnak. Számukra adatott meg elsőként a lehetőség, hogy Isten országának és kegyelmének hírnökei legyenek. – *Jézus élete*, 231. o.

Október 30., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Bűnbánat” című fejezet.

6.

A MESTER TOVÁBBI TANÍTÁSAI

Október 31., szombat délután

Jézus egy pillanatra körbenézett a helyszínen – a szegényében remegő áldozaton, a kemény tekintetű, emberi együttérzést nélkülöző méltóságokon. Szeplőtlen tisztaságú lelke visszarettent a látottaktól. Jól tudta, miért hozták eléje ezt az ügyet. Olvasott a szívekben, a jelenlévők mind-egyikének ismerte jellemét és életútját. Az igazságnak ezek az ügynevezett őrei maguk vitték áldozatukat a bűnbe, hogy törbe csalhassák Jézust, aki úgy tett, mintha nem hallotta volna kérdésüket, lehajolt, a földre szegezte tekintetét, és írni kezdett a porba.

Látva késlekedését és látszólagos közömbösségét, közelebb húzódtak, hogy felhívják figyelmét az ügyre. Ám amint tekintetük a Jézusét követve a földre esett, az ábrázatuk elváltozott. Ott látták leírva saját életük bűnös titkait. Az emberek figyeltek, látták az arckifejezések megváltozását, és odatolakodtak, hogy meglessék, mi az, amit oly meg-hökkenten és szégyenkezve néznek...

Színlelt szentségük köpenye lehullt róluk, bűnösen, ítélet alatt álltak a végtelen Tisztaság előtt. Reszkettek, hogy életük rejtett bűnei a sokaság elé kerülnek, s egyenként, lehajtott fővel és lesütött szemmel oldalogtak el, áldozatukat otthagyták az irgalmas Megváltóval. – *Jézus élete*, 461. o.

Hisszük, hogy Jézus volt az Isten Fia; de van-e személyes hitetek, mely a saját üdvösségetekre vonatkozik? Hisszük-e, hogy meghalt a Golgota keresztnél azért, hogy megváltson minket, és felajánlotta az örök élet ajándékát, ha hiszünk Őbenne?

Mit jelent hinni? Azt jelenti, hogy teljes mértékig elfogadom: Jézus Krisztus érettünk áldoztatott fel, átokká lett értünk, magára vette bűneinket, és nekünk tulajdonította az Ő saját igazságát. Ezért igényeljük Krisztus igazságát, hiszünk ebben, és így a mi igazságunkká is

válik. Ő a mi Megváltónk. Megment bennünket, mert megmondta, hogy üdvözíteni fog. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 70. o.

Az isteni terv szerint az Istentől kapott világosságnak minden egyes sugarát követnünk kell. Az ember mit sem érhet el Isten nélkül, ugyanakkor Isten úgy alakította ki a terveit, hogy azok alapján az emberiség helyreállítási munkája ne legyen elvégezhető az emberi és az isteni eszközök együttműködése nélkül. Noha az ember része mérhetetlenül kicsi, Isten tervében éppen erre a kis részre van szükség a munka sikeréhez.

A bűnös ember megtérése után észlelhető nagy változás nem az emberi jószág gyümölcse.

Az irgalmas Isten részesített minket a kegyelmében. Adjunk hálát, és zengjünk dicséretet neki, amiért Megváltónkká lett! A szívünket és elménket betöltő szeretete a kegyelem gazdag áradataiban törjön elő. – *Isten csodálatos kegyelme*, 319. o.

November 1., vasárnap – Ahelyett, hogy elbújnánk

Az Úr meglátogatta Ádámot és Évát, és tudtukra adta engedetlenségük következményeit. Amikor hallották Isten méltóságteljes közeledését, igyekeztek elrejtőzni tekintete elől, akiben gyönyörűségüket találták ártatlanságuk és szentségük idején. „Szóltotta ugyanis az Úr Isten az embert és mondta neki: Hol vagy?” [...] Az Úr ezt nem azért kérdezte, mintha nem tudta volna, hanem a bűnös pár meggyőzése végett. Hogyan lett szégyenlőssé és féltőssé? – *A megváltás története*, 39. o.

Az Úr figyelte, ahogy Ádám és Éva eszik a tiltott gyümölcsből. Bűntudatukban elrejtőztek, de az Úr látta őket, így szégyenüket nem rejtették el a szemei elől. Amikor Kain megölte a testvérét, azt hitte, hogy tagadásával eltitkolhatja bűnét, de az Úr így szólt hozzá: „A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről” (1Móz 4:10)...

A Biblia tökéletes mérceként mutatja be Isten törvényét, ami alapján kell alakítanunk az életünket és a jellemünket. A törvény előírásai iránti engedelmesség egyedüli tökéletes példaképe Isten Fia, az elveszett emberiség Megmentője. Őbenne nincs bűn vagy bűnnek árnyéka, és mindannyian arra hívtunk, hogy járjunk az Ő lábnyomain. – *That I May Know Him*, 359. o.

Amikor Jézus Isten városában fogadja a megváltottakat, elragadtató ujjongás zeng át a légen. A két Ádám találkozik. Isten Fia kitárt karokkal fogadja az emberiség őseit, akit Ő teremtett, aki Alkotója ellen vétkezett, akinek a bűnéért a Megváltó a keresztre feszítés nyomát a testén viseli. Amikor Ádám megpillantja a durva szögek helyét, Urának nem a keblére, hanem alázattal a lábához borul, és így kiált: „Méltó, méltó a megöletett Bárány!” A Megváltó gyengéden felemeli Ádámot, és tekintetét rég elvesztett édeni otthonára irányítja.

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége, az ember tisztaságán ejtett szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették. Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta a sokasodó gonoszságot, és amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt. Csaknem ezer éven át viselte türelmes alázattal vétkének büntetését. Őszintén megbánta bűnét. Bízott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével halt meg. Isten Fia jóvátette az ember kudarcát és bukását. Jézus engesztelő szolgálata nyomán Ádám visszakapja korábbi birodalmát. – *A nagy küzdelem*, 647. o.

November 2., hétfő – Menekülés közben

Jákobot végtelenül elszomorította életének nagy tévedése. Teljesen el volt keseredve. Magányosan, kimerülten, lehangoltan, múltbeli tévedéseinek emlékeitől gyötörten rettegett a jövőtől, miközben lefeküdt a földre, és fejét egy kőre hajtotta. Ha tiszta lett volna a lelkiismerete, akkor szíve erős lett volna Istenben. Viszont tudatában volt a vétkei okozta bonyodalmaknak, félelmeknek és megpróbáltatásoknak. Ez a gondolat keserítette meg az életét. Jákob bánta bűnét, de mégsem érezte, hogy megszabadult volna a gonosztól. Szorongattatásában, testi és lelki szenvedései közepette csupán a reménye maradt, hogy meg fogja találni az isteni előjogokhoz visszavezető utat...

Ó, micsoda isteni jóindulat! Ő mindig kész még a gyengeségeink ellenére is a segítségünkre sietni, hogy jelenlétével bátorítson, ha már megtettük a magunk részét, vagyis ha teljes mértékben Őnéki vetjük alá az életünket. Az ember előtt nyitva áll a menny. Isten arra vár, hogy a segítségét kérjük. Lehet, hogy a jövő sötétnek tűnik, de Isten él! – *This Day Whit God*, 323. o.

Jákob most már tudta, hogy a szövetség angyalával küzdött. Megnyomorodott. De irtózatos szenvedése ellenére sem mondott le szándékáról. Régóta nyugtalanította, bántotta, mardosta a bűntudat. Most tudni akarta, hogy Isten megbocsátotta-e bűnét. A mennyei látogató mintha távozni készült volna. De Jákob belekapaszkodott, és áldásért könyörgött. Az angyal sürgette: „Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal!” De a pátriárka kiáltott: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.” Micsoda bizalom és micsoda szívós kitartás! Ha Jákob kérkedve, önhittén követelőzőt volna, nyomban megsemmisül. Ő azonban megvallotta, hogy gyenge és méltatlan, de bízott a szövetségét megtartó Isten irgalmában...

Ez a bűnös, tévedő, halandó ember a bűneit megbánva, magát megalázva, akaratát feladva győzött a menny Urával vívott harcban. Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és az a szív, amely végtelenül szeret, nem tudott nemet mondani a bűnös könyörgésére. Jákob győzelmének bizonyítékául, és azért, hogy másokat is példája követésére bátorítson, nevét, amely bűnére emlékeztette, Isten olyan névre változtatta, amellyel győzelmének állított emléket. – *A nagy küzdelem*, 616–617. o.

Amikor az ellenség azt sugallja, hogy az Úr elhagyott, válaszul mondd, hogy te tudod, Ő nem hagyott el, hisz megígérte: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled” (Zsid 13:5). Űzd el az ellenséget. Mondd neki, hogy nem fogsz gyalázatot szerezni Istennek azzal, hogy kételkedsz a szeretetében... Az Úr határtalan segítségét szeretné a rendelkezésedre bocsátani... Mindenkor bízz benne! Kapaszkodj bele kegyelmének gazdagságaiba, és mondd: „Én hinni fogom, és hiszem, hogy az Úr Jézus meghalt érttem.” Talán sötétnek tűnik előtted az út, de az Úr Jézus világosságot tud árasztani. – *In Heavenly Places*, 275. o.

November 3., kedd – Jézus, a Mester

A bűn elzárta az embert Istentől, azért a megváltás terve nélkül sorsa az Istentől való örök elszakadás, a vég nélküli éjszaka sötétsége lett volna. A Megváltó áldozata újra lehetővé tette az Istennel való érintkezést. Személyesen nem mehetünk Isten színe elé; bűnös állapotunkban nem láthatjuk arcát, azonban szemlélhetjük Őt, és érintkezhetünk vele Jézus, a Megváltó által. Isten dicsősége ismeretének világossága „Jézus

Krisztus arcán” nyilatkozott meg (2Kor 4:6). „Isten... Krisztusban megkéértette magával a világot.” (2Kor 5:19)

„És az Ige testté lett és lakozzék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal... Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága” (Jn 1:14, 4), Jézus élete és halála megváltásunk ára. Ez nemcsak az élet ígérete számunkra, hanem annak is eszköze, hogy újra megnyíljanak számunkra bölcsességeinek kincsei: jellemének azok a feltárta és magasabb rendű kinyilatkoztatásai, amelyeket az Éden szentjei is ismertek. – *Előtted az élet*, 28. o.

Különleges meghívás folytán járulunk Istenhez. Ő már vár ránk, hogy bennünket fogadótermében üdvözölhessen. Az első tanítványok, Krisztus követői, nem elégedtek meg azzal, hogy útközben, rövid ideig vele beszélgessenek, hanem megkérdezték tőle: „Rabbi, hol lakol?... Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon.” (Jn 1:39–40) Ugyanígy juthatunk mi is a legbensőbb közösségbe és a legbizalmasabb kapcsolatba vele. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az.” (Zsolt 91:1) Kopogtasanak tehát a kegyelem ajtaján mindazok, akik Isten áldása után vágyakoznak, és mondják el meggyőződéssel: „Uram, te megígérted: aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik!” – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 131. o.

Az isteni eszménykép, amit gyermekei elé állított, sokkal magasabb annál, amit az ember kigondolni képes. Szent törvényében az élő Isten az Ő jellemének tükörképét hagyta ránk. Jézus Krisztus a legnagyobb Tanítómester, akit valaha megismerhetett a világ...

A keresztény ember jellemének eszményképe a Krisztushoz hasonulás. Megnyílt előttünk a folyamatos fejlődés útja. El kell érünk azt a célt, azt a mércét, amibe belefoglaltatik minden, ami jó, tiszta és nemes. Folyamatos kitartásra és fejlődésre van szükségünk, ha el akarjuk érni a tökéletes jellemet. – *In Heavenly Places*, 141. o.

Jézus minden embernek segítséget nyújtott abban, hogy jobb megértést szerezzen küldetéséről és munkásságáról. Eljött, hogy bemutassa világunknak az Atya jellemét, és amikor tanulmányozzuk életét, szavait és tetteit, segítséget nyerünk az Isten iránti engedelmességre vonatko-

zóan minden téren, és ha igyekszünk követni az Ő példáját, akkor élő levelekké válunk, akiket ismer és olvas minden ember. Élő emberi ügynökkökként kell képviselnünk Jézus Krisztus jellemét a világ előtt. – *Lift Him Up*, 169. o.

November 4., szerda – Az asszony válasza

„És ímé egy kananeai asszony jövé ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik.” (Mt 15:22)...

Krisztus ismerte ennek a nőnek a helyzetét. Tudta, vágyik találkozni vele, és úgy intézte, hogy az útjába kerüljön. Vigaszt nyújt bánatára, élő példáját adhatja a leckének, amit meg akart tanítani. Ezért hozta tanítványait erre a vidékre. Azt akarta, hogy tudják, milyen tudatlanság honol az Izrael földjével határos városokban, falvakban. Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken. A zsidó góg által emelt válaszfal még a tanítványokat is megakadályozta abban, hogy együtt érezzenek a pogány világgal. Ezek a korlátok most ledőltek.

Krisztus nem adott közvetlen választ az asszony kérésére. Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók az ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna. Ez utóbbit ki is mutatta, amikor ezt követően teljesítette az asszony kérését. – *Jézus élete*, 399–400. o.

Jézus ismeri minden anyai szív terhét. Ő, akinek szegénységgel és nélkülözéssel küszködő anyja volt, megért minden fáradozó anyát. Aki hosszú utat tett meg azért, hogy könnyítsen egy aggódó kánaánita anya szívére, a mai anyákért is megtesz ugyanannyit. Aki visszaadta a naini özvegy egyetlen fiát, és aki gyötrelmei között a kereszten megemlékezett saját anyjáról, ma is megindul az anyák fájdalmán. Ő minden bajban és minden szükségben vigaszt és segítséget nyújt.

Jöjjenek Jézushoz az anyák minden problémájukkal! Meglátják majd, hogy a kegyelem segítséget nyújt anyai gondjaikban. Nyitva van az ajtó

minden olyan anya előtt, aki le akarja tenni terheit a Megváltó lábához. Aki azt mondta, hogy „engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket” (Mk 10:14), most is kéri az anyákat, hogy vigyék hozzá áldásért gyermekeiket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 42. o.

Az apák és anyák az Úr családjának fiatalabb tagjaiként tekintsek gyermekeiket, kiknek nevelését a menny rájuk bízta. Amit mi tanulunk Krisztustól, azt tovább kell adnunk gyermekeinknek. Ahogyan zsenge elméjük felfogása tágul, apránként tárjuk fel nekik az égi igazságok szépségét. Ezáltal a keresztyény otthon iskolává válik, ahol a szülők helyettes tanítóként szolgálnak, maga Krisztus pedig a fő tanító. – *Jézus élete*, 515. o.

November 5., csütörtök – Az értelmes tanítvány

A mozgásban levő tömeg láthatta volna Őt, ám senki sem vágyott igazán látni Jézust. A hit egyetlen tekintete is megindította volna szerető szívét, és kiárasztotta volna kegyelmének áldásait, ám miközben az emberek tudatában voltak lelki szegénységüknek, nem érezték, hogy szükségük van Krisztusra. De nem így a vak Bartimeus! Egyedüli reménysége Jézus volt. Miközben várakozott és figyelt, egyszer csak lépteket hallott, és megkérdezte: „Milyen léptek zaja hallatszik?” A járókelők elmondták neki, hogy épp itt megy el a Názáreti. Kifejezett vágyakozással kezdett kiáltani: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” A közelében állók próbálták elhallgattatni, de ő még hangoztabban kiáltotta: „Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Kiáltása meghallgatásra talált. Kitartó hite jutalomban részesült. Nem csak fizikai látását nyerte vissza, hanem megnyíltak értelmének szemei is. Krisztusban meglátta Üdvözítőjét, és lelkében felragyogott a feddhetetlenség Napja. Mindazok, akik Bartimeushoz hasonlóan felismerik, hogy szükségük van Krisztusra, és hozzá hasonló lelkesedéssel és eltökélten viszonyulnak a Megváltóhoz, meg fogják kapni azt az áldást, amire régóta vágyanak. – *Sons and Daughters of God*, 126. o.

Ne maradjunk örökre gyermekek az ismeret és a lelki tapasztalatok terén. Ne maradjunk annál nyelvezetnél, amit az használ, aki csak a közelmúltban fogadta el Krisztust, hanem imáink és prédikációink

növekedjenek a bölcsességben, miközben haladunk előre az igazság megélésében...

Isten számos lehetőséget és előjogot adott számunkra, és amikor majd eljön az utolsó nagy nap, meg fogjuk látni, hogy mit valósíthattunk volna meg, ha felhasználjuk a mennyei segítséget. Megláthatjuk, hogy mennyit növekedhettünk volna a kegyelemben; s amikor majd úgy látjuk mindezt, ahogyan Isten látja, akkor ráébredünk, hogy valójában nem növekedtünk a Krisztus mércéjére, és akkor majd azért fogunk bánkódni, hogy bárcsak lelkiismeretesebbek lettünk volna.

Isten nem akarja, hogy a kezdők szintjén maradjunk. Művében szüksége van mindarra, amit itt a földön elsajátíthattok értelmi képességeitek valamint határozott ítélőképességetek terén. Ő azt szeretné, hogy ériétek el a legfelső lépcsőfokot, ahonnan már beléphettek Isten országába. – *Sons and Daughters of God*, 330. o.

Sok lélek éhezi az élet kenyerét. Így kiáltanak: „Kenyeret adjatok nekünk, és ne követ! Kenyeret akarunk!” Tápláljátok ezeket a veszendő lelkeket. Lelkipásztoraink ne feledjék, hogy a kisdedeknek nem a legkeményebb eledelt kell adni, mivel ők még nem ismerik az igazság alapelveit úgy, ahogy mi ismerjük és hisszük. Istennek minden időben volt egy különleges üzenete az adott korszakban élők számára. Hasonlóképpen rendelkezünk mi is a korunknak megfelelő üzenettel. Ám még ha sok is a mondanivalónk, lehet, hogy kis időre vissza kellene azokat vagy azok egy részét tartanunk, mivel az emberek még nem állnak készen a befogadásukra. – *The Voice in Speech and Songs*, 327–328. o.

November 6., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „A hegyibeszéd” című fejezet; *Jézushoz vezető út*, „A tanítványság próbaköve” című fejezet.

7.

ISTENTISZTELET AZ OKTATÁSBAN

November 7., szombat délután

Amikor összegyűltök imádkozni és az Urat keresni, egyetlen célotok legyen, tisztességet tenni annak, akinek minden elvárása igazságos. Az Igében kinyilatkoztatott isteni akaratot betű szerint teljesíteni kell. Aki az Ő gyermekének vallja magát, annak életében láthatóvá kell váljon a kinyilatkoztatott igazság ereje. Élünk úgy, hogy szemünk folyamatosan Isten dicsőségére szegeződjön...

Álljatok szóba minden nap Istennel, hallgassátok, amikor így szól hozzátok: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11) Amint egyre több felelősségetek lesz az üzenet előrehaladása érdekében, úgy fognak gyarapodni a kísértések is. Amikor a mű terhe nyomja lelketeket, szíveteket alázzátok meg Isten előtt. Végezitek hűséggel a rátok eső részt, és legyetek kitartóak, mint olyanok, akiknek számot kell adniuk Isten előtt. Az Úr nem az ember ábrázatát nézi. Aki az igazságot cselekszi, az maga is igazságos. – *This Day With God*, 78. o.

Nem hangoztathatjuk eléggé az színpadias istentisztelet káros voltát, mert nincs olyan szó, mely megfelelően kifejezhetné az igaz istentisztelet áldásosságát. Amikor az emberek lélekből és értelemmel énekelnek, mennyei zenészek veszik át a dallamot, csatlakoznak a hálaadó énekhez. Aki megajándékozott minket a tehetséggel, mely képesít Isten munkatársaivá lennünk, elvárja szolgálótól hangjuk művelését, hogy közérthető tudjanak beszélni és énekelni. Nem harsogó éneklés való ide, hanem világos dallam, helyes kiejtés és érthető szavak. Mindenki szakítson időt a hangja művelésére, hogy tisztán és lágyan dicsóíthesse Istent, ne pedig harsogva és fülrepszto módon. Az éneklés képessége Isten ajándéka – használjuk azt Isten dicsőségére.

Összejöveteleinkre válasszunk ki néhány testvért, akik majd énekel dicsérik az Urat. Kísérjék az énekeket hozzáértő zenészek. Ne tilt-

suk ki a hangszereket munkánkból. Vezessük gondosan a szolgálatnak ezt az ágát, mert Isten dicsérete ez énekléssel. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 143–144. o.

Sokak gondolkodásában nem fűződik szentebb gondolat Isten házához, mint a legközönségesebb helyhez. Van, aki kalappal a fején, gyűrött, piszkos ruhában lép be az istentisztelet helyére. Nem gondol arra, hogy Istennel és a szent angyalokkal találkozik itt. Ezen a téren alapos változásra van szükség a gyülekezetekben. Fontos, hogy a lelkészek gondolkodása magasabb rendű legyen, és mutassanak példát. Elhanyagoltuk ezeket a kötelességeinket, s a nem megfelelő lelki hozzáállás, az áhítatos gondolkodás hiánya, a ruházat, a magaviselet miatt Isten gyakran elfordítja arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűltek össze.

Tanítsunk meg mindenkit ízlésesen, tisztán és rendesen öltözni, de arra is, hogy ne viseljenek külső díszeket, mert azok sem megfelelőek a szent helyen. Ne rendezzünk divatbemutatót, mert ez táplálja a tiszteletlenséget. Az emberek figyelmét gyakran felkeltik a különböző ruhadarabok, és olyan gondolatokat ébresztenek bennük, amelyeknek semmi keresnivalójuk a hívők szívében. Istenről gondolkodjunk, Őt keressük imádságainkban. Bármi, ami eltereli a figyelmet az ünnepélyes, szent szolgálatról, sérti Istent. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 498–499. o.

November 8., vasárnap – Mindenki imád valamit

Az Istenhez szóló imádsághoz a leborulás a megfelelő testhelyzet. Az imádságnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú megtagadta a bálvány előtti tisztességtevést, annak ellenére, hogy az tiszta aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor tulajdonképpen a babiloni király előtt borultak volna le. Mivel megtagadták a király parancsát, büntetést róttak ki rájuk, és tüzes kemencébe vetették őket. Azonban Krisztus személyesen megjelent közöttük, együtt járt velük a tűzben, és így nem esett semmi bántódásuk.

Mind a nyilvános, mind pedig a magánjellegű áhítaton kötelességünk meghajtani térdünket Isten előtt, amikor felküldjük hozzá kéré-

seinket. Ez a tettünk kifejezi Istentől való függőségünket. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 312. o.

A három héber ifjú arra hívatott, hogy a tüzes kemence előtt tegyen bizonyoságot Krisztusról. Az uralkodó megparancsolta, hogy hajoljanak meg az általa felállított arany állókép előtt, és azzal fenyegetőzött, hogy ha nem engedelmeskednek, élve dobják be őket a tűzbe. A héberrek azonban így válaszoltak: „Nem szükség erre felelnünk néked. Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh, király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh, király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, melyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dán 3:16–18)

Bizonyoságtévésüknek ára volt, hiszen az életük volt a tét... Ha Krisztusért át kell menned a tüzes kemencén, Jézus melletted lesz. „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ésa 43:2) – *Our High Calling*, 358. o.

A szombatnak, mint a teremtés emlékűnnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat tehát Isten imáadásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imáadásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni. Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

November 9., hétfő – „Hirdessék azokat fiaiknak”

Szülők, segítsetek gyermekeiteknek Jézust beleszólni az élményeikbe, tanítsátok meg őket Isten házának legmélyebb tiszteletére! Értessétek meg velük, hogy amikor az Úr házába lépnek, ilyen gondolatokkal lágyítsák meg és fegyelmezzék szívüket: „Isten jelenlétébe lépünk.

Gondolataink és indítékaink is legyenek tiszták. Ne legyünk büszkék, irigyek, féltékenyek, gonoszul gyanúsítók, gyűlölködők vagy álnok szívűek, mert a szent Isten jelenlétébe érkezünk. Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével. Itt áldja meg őket. A magasságos és szent, aki az örökkévalóságban lakik, Ő vizsgálja most szívemet, Ő olvas titkos gondolataimban, és látja tetteimet.”

Testvéreim, nem akartok-e elgondolkozni ezeken a dolgokon? Figyeljétek meg, hogyan viselkedtek Isten házában, és milyen erőfeszítésekkel igyekeztek tanítani és példát mutatni gyermekeiteknek, hogy ápolják az Isten háza iránti tiszteletet. Lelkészeiteket tartjátok felelősnek gyermekeitek üdvösségéért, de saját felelősségeket nem érzitek. Pedig szülők vagytok és tanítók, s mint Ábrahámnak, meg kell parancsolnotok házatok népének magatok után, hogy tartsák meg az Úr rendeléseit. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 494. o.

Megváltónk nem biztatott senkit sem arra, hogy járjon kora rabbinikus iskoláiba, mert nem akarta, hogy lelküket megrontsák a szüntelenül hajtogatott: „azt mondják” vagy „azt mondták”. Miért magasztalnánk bölcsességgként emberek megbízhatatlan szavait, amikor nagyobb és biztos bölcsesség áll rendelkezésünkre?

Nagy hatást tett rám az, amit az örökkévaló dolgokból és az emberi gyengeségből láttam, és munkámra is befolyással volt. Semmi dicsőretre vagy dicsőítésre méltót nem látok az emberben. Semmi okot a világi bölcsesség szerinti és az úgynevezett nagy emberek nézeteiben való bizalomra és e nézetek magasztalására. Hogyan lehetnek helyes fogalmaik Isten szándékairól és útjairól azoknak, akiknek nincs mennyei világosságuk? Vagy teljesen tagadják Istent, és nem vesznek tudomást létezéséről, vagy a saját véges fogalmaik szerint írják körül hatalmát.

Válasszuk inkább azt, hogy Istentől tanulunk, aki a mennyet és a földet teremtette; tőle, aki rendszerbe fogta az ég csillagait, és elrendelte a nap és a hold feladatát!

Helyes, ha az ifjúság úgy érzi, hogy a legmagasabb fokra kell fejleszteni értelmi képességeit. Ne akarjuk korlátozni azt a művelődést, aminek Isten nem szabott határt. De tudásunk nem ér semmit, ha nem hasznosítjuk azt Isten dicsőségére és az emberiség javára. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 449. o.

November 10., kedd – Lélekben és igazságban

[Jézus] Arra vágyott, hogy hallgatójának gondolatait a külsőségek, a ceremóniák ügye, az ellentét kérdései fölé emelje. „Eljő az óra – mondotta – és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:25–24)...

A beszélgetés során Jézus szavai mély hatást tettek az asszonyra. Sohasem hallott ilyen véleményt sem saját papjaitól, sem a zsidóktól. Amint addigi élete elvonult előtte, átérezte, hogy nagy szüksége van valamire. Rádöbbsent, hogy lelke szomjazik, és ezt Sikár kútjainak vize sohasem csillapíthatja. Eddig semmi sem érte, ami ennyire ráébresztette volna magasabb rendű szükségleteire. Jézus meggyőzte arról, hogy olvas életének titkaiban, mégis barátjának érezte Őt, olyanak, aki szánja és szereti. Bár már jelenlétének tisztasága is ítélet volt bűnei felett, Jézus egy szóval sem vádolt, hanem kegyelméről beszélt, ami megújíthatja a lelket...

Amint az asszony meghallotta e szavakat, hit ébredt a szívében. Elfogadta a csodálatos kijelentést az isteni Tanító ajkáról. – *Jézus élete*, 189–190. o.

Krisztusnak a samáriai asszonnyal a Jákob kútjánál folytatott beszélgetése meghozta gyümölcsét. Miután az asszony Jézus szavait hallotta, azonnal befutott a városba az emberekhez, és így szólt hozzájuk: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?” Vele is mentek, hallották Jézus beszédét, és hittek benne. És mivel többet akartak hallani tőle, kérlelték, hogy maradjon náluk. Jézus náluk is maradt még két napig. „És sokkal többen hívének a maga beszédéért.” (Jn 4:29, 41)

Mikor tehát Jézus tanítványait elűzték Jeruzsálemből, közülük néhányan Samáriában találtak biztos menedéket. A samáriaiak örömmel fogadták az evangélium hírnökeit, és a megtért zsidók bőségesen arathattak azok között, akik egykor legelkeseredettebb ellenségeik voltak. – *Az apostolok története*, 106. o.

Isten szolgálói mindig, a legrövidebb idő alatt legyenek készek a szolgálatra. Testvéreim, óráról órára adódnak majd lehetőségek, hogy Istent szolgáljátok. Ezek az alkalmak állandóan jönnek és mennek.

Legyetek készen, hogy a legjobban kihasználhassátok őket. Lehet, hogy soha többé nem ismétlődik meg a lehetőség, hogy az élet Igéjét egy rászoruló léleknek szóljuk úgy, hogy az meghallgatásra találjon, ezért ne mondjátok: „Imádkozom érted, de nem érek rá – bocsáss meg nekem, kérlek.” Ne veszítsétek el az alkalmakat, hogy másokkal megismertessétek Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságát, mert egy elszalasztott alkalmat soha nem tudunk pótolni. – *Az evangélium szolgái*, 195. o.

November 11., szerda – „A szentség ékességében”

Ha a Szentlélek dolgozik az elmében, eltűnik az embertársak közötti elégedetlenkedés és vádaskodás. A feddhetetlenség Napjának ragyogó sugarai bevilágítják az elme és a szív rejtekeit, s Istent imádvá többé nem teszünk különbséget szegény és gazdag, fehér vagy fekete között, mert az előítéletek eltűnnek. Ha Istenhez közeledünk, olyanok leszünk, mint egyetlen családhoz tartozó testvérek. Idegenek és vándorok vagyunk, egy jobb hon, a menny felé tartunk, ahol majd véget ér minden büszkeség, vád és önámítás. El lesz távolítva a lepel, és megláthatjuk az Urat a maga valóságában. Lehet, hogy imádságunk háza szerény, de Isten így is el fogja ismerni. Ha lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádjuk Őt, akkor ez a hely lesz számunkra a menny kapuja. Ha ismételtetjük az Isten csodálatos közbelépései folytán kapott leckéket, és ha szívünk háláját imában és dicsőítésben fejezzük ki, akkor az angyalok segítenek minden emberi önzés eltávolításában. Velünk egyesülve adnak hálát és dicsőítik Istent, ezzel visszaverik Sátán erejét, eltávolítják a zúgolódást és a panaszkodást, s így Sátán teret veszít. – *In Heavenly Places*, 288. o.

Isten nem lakik kézzel készített templomokban, de megtisztelti jelenlétével népének összejövetelét. Megígérte, hogy amikor közösen keresik Őt, beismerik bűneiket, és imádkoznak egymásért, Lelke által találkozik velük. De azoknak, akik istentiszteletre gyűlnek össze, minden gonoszságot le kell rakniuk. Ha nem lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádják Istent, semmi hasznuk nincs abból, ha összejönnek. Ilyenekről mondja az Úr: „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.” (Mt 15:8) Akik imádják Istent, azoknak „lélekben és igazságban” kell imádniuk, „mert

az Atya is ilyen imádókat keres magának” (Jn 4:23). – *Próféták és királyok*, 50. o.

A család szenthelye az otthon, az egyéné pedig a belső szoba vagy más nyugodt hely, ahol a legbensőségesebb módon tisztelheti Istent – a gyülekezet szenthelye azonban az imaház. Rendnek kell igazgatnia az istentisztelet helyét, idejét, lefolyását. Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik. Ahhoz, hogy az ember a legmegfelelőbb módon dicsőítse Istent, gondolkodásának olyannak kell lennie, hogy éles különbséget tehesen szent és közönséges között. Akiknek nemes terveik, gondolataik és törekvéseik vannak, megerősítenek magukban minden gondolatot, amely Istenhez kapcsolódik. Boldogok, akiknek van szenthelyük, akár kicsiny, akár nagy, akár a hegyek barlangjában, akár a pusztában, akár pedig egyszerű faházban. Ha az a hely a legmegfelelőbb, legjobb, amit fel tudunk ajánlani az Úrnak, akkor jelenlétével szenteli meg, és szent lesz az a seregek Urának szemében. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 491. o.

November 12., csütörtök – Bálványimádás az oktatásban

Ne csökkentsük a helyes nevelés színvonalát, inkább sokkal magasabbra kell emelnünk, mint amilyen jelenlegi állapotában. Ne embereket magasztaljunk és imádjunk: Istent, az egyedül igaz, élő Istent illeti imádatunk és tiszteletünk. – *Evangelizálás*, 133. o.

Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése nem szűnt meg. Még a keresztényeknél is vannak olyan intézmények, szokások, melyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományai. Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen nyugvó szokások helyettesítik az isteni rendeléseket. Az emberek ragaszkodnak hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálják megmutatni nekik tévedésüket. Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami Jézus idejében megnyilvánult. Isten maradék népéről íratott meg: „Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyságtétele.” (Jel 12:17)

Ám „minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik” (Mt 15:13). Az egyház úgynevezett atyáinak tekintélye helyett Isten azt parancsolja nekünk, hogy fogadjuk el az örök Atyának, az ég és föld Urának igéjét. Dávid így szólt: „Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a te bizonyosságaid az én gondolataim. Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határoza- taidra.” (Zsolt 119:99–100) Mindenki, aki behódol az emberi tekintély- nek, egyházi szokásoknak vagy az ősök hagyományainak, figyeljen jól oda a Krisztus szavaiban hordozott figyelmeztetésre: „Hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:9) – *Jézus élete*, 398. o.

Azzal, hogy az embereket a második parancsolat megsértésére indította, Sátán az isteni Lényről alkotott eszméiket akarta lealjasítani. A negyedik parancsolat félredobásával pedig arra akarta indítani őket, hogy teljesen feledkezzenek meg Istenről. Azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak őt tiszteljék és imádják. Ezt a kívánalmát arra alapítja, hogy ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Így tárja ezt elénk a Biblia. Jeremiás próféta ezt mondja: „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király... Az istenek, akik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével.” (Jer 10:10–12) A szombat teremő hatalmának az emlékeként úgy mutat Istenre, mint a mennynek és a földnek Alkotójára. Ezért a szombat állandó bizonyosága létezésének és emlékeztetője nagyságának, bölcsességének és szeretetének. Ha a szombatot mindig szentül megtartották volna, akkor soha senki nem lett volna istentagadóvá vagy bálványimádóvá a földön. – *Patriárkák és próféták*, 336. o.

November 13., péntek – További tanulmányozásra

Az én életem ma, „Légy bátor és erős” című fejezet.

8.

TANÍTÁS ÉS A MEGVÁLTÁS

November 14., szombat délután

A született és elsajátított képességek mind Isten ajándékai, s állandóan a Szentlélek, az isteni megszentelő hatalom ellenőrzése alatt kell tartani azokat. Tudatában kell lennetek tapasztalataitok hiányosságainak, s lelkiismeretesen törekednetek a hiányzó tudás és bölcsesség elnyerésére, hogy testetek és értelmetek minden képességét Isten dicsőségére használhassátok.

„Új szívet is adok nektek.” Akár a vérnek a testben, úgy kell Krisztusnak a szívünkben lakozni, s élető erőként áramlani bennünk. Lehetetlen elég nyomatékosan szólnunk erről. Míg vértezetünk az igazság, meggyőződésünket a Krisztus életét jellemző élő szeretettel kell megerősítenünk. Ha az igazság, az élő igazság meg nem testesül jellemünkben, egyikünk sem állhat meg. Egyetlen hatalom tehet és tarthat meg állhatatosnak – Isten kegyelme az igazságban. Aki bármi másban bízik, az már tántorog, készen az elesésre.

Az Úr azt kívánja, hogy rá támaszkodjatok. Ragadjatok meg minden lehetőséget, hogy a világosságra jöjjetek. Ha elszakadtok az Istentől jövő szent léggörtektől, miként ismerhetitek föl a lelki dolgokat? – *Bizony-ságtételek*, 7. köt., 189. o.

Akik hajlandók megüresíteni szívüket a hiábavaló és értéktelen dolgoktól, azok Isten kegyelme által megtisztíthatják lelkük zugait, és megtölthetik ismerettel, tisztasággal és igazsággal. A világi gondolkodás sekélyes határain túl folyamatosan betekintést kapnak a Végtelen roppant térségeibe. Erkölcsei érzékeik előtt kitárul Isten igazságossága és kegyelme. Felfogják a bűn és következményeinek szörnyűségét. Isten jelleme, e világ iránti szeretete, amelyet Fia áldozatában mutatott meg, és a szentség szépsége a gondolataink méltó és fenséges témái. Ezek erősítik az értelmet, és az embert szoros közösségbe hozzák a végtelen Lénnel. – *A keresztény nevelés alapjai*, 49. o.

Sokan illetlen és közönséges gondolatokra pazarolják idejüket, és elhanyagolják az örök élettal kapcsolatos magasztos érdekeket. A tanulmányozásra méltó nagy témákkal való foglalatosság hiánya miatt meggyengülnek az elme nemes erői. „Amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok” (Fil 4:8)...

Ha majd mennyei Példaképünk tökéletességéről elmélkedünk, vágyódunk teljes mértékben átalakulni és megújulni az Ő feddhetetlenségének hasonlatosságára. Arra hívtunk, hogy szakadjunk el a világtól, hogy a Magasságos Isten fiai és leányai lehessünk. – *Sons and Daughters of God*, 107. o.

November 15., vasárnap – Isten képe

Krisztus életét ki kell nyilatkoztatnunk az embereknek. Az ember volt az isteni teremtés koronája, az Ő képére lett teremtve, isteni képmásra rendeltetett, ám Sátán megpróbálta kitörölni Isten képét az emberből, és saját képmását helyezni belé. Isten nagyon szereti az embert, hiszen saját képére teremtette. Ez a tudat annak fontosságát vesse elménkbe, hogy példánk és felfogásunk által másoknak is beszélnünk kell a bűn gyalázatáról, a kívánságoknak való engedékenységről vagy bármiféle bűnös gyakorlatról, hiszen a test azért adatott, hogy Istent képviselje a világ előtt. – *Lift Him Up*, 48. o.

Mostanában sokat beszélnek a „magasabb rendű nevelés” mibenlétéről és fontosságáról. Azonban az igazi, magasabb rendű nevelést Ő végzi, akinél „van a tanács és erő”, akinek „szájából tudomány és értelem származik” (Péld 2:6).

Minden igazi tudomány és valódi fejlődés forrása Isten ismerete. Bármerre fordulunk a fizikai-, szellemi- és lelki szférákban, bárhova tekintünk – távol a bűntől – ennek az ismeretnek a kinyilatkoztatását látjuk. Ha a kutatás bármelyik vonalán haladunk azzal az őszinte céllal, hogy eljussunk az igazságra, érintkezésbe kerülünk azzal a láthatatlan, hatalmas Értelemmel, aki mindenben és mindenek által munkálkodik. Az ember értelme kapcsolatba került Isten értelmével; a véges a végtelennel. Az ilyen kapcsolat hatása felbecsülhetetlen a testre, az elmére és a lélekre.

Erre épül a legmagasabb rendű nevelés, ami Istennek saját nevelési módszere. „Ismerd meg Őt most” (Jób 22:22), ez az üzenete az emberiséghez. Az ilyen értelmű nevelést követte emberiség ősatya. Amikor Ádám büntelen férfiasságának dicsőségében állt a szent Édenben, Isten tanította őt. – *Előtted az élet*, 14. o.

A kegyelem megtisztítja az elmét, hogy a képzelőerő mennyei témákon időzhessen, és hogy az emberi természet minden elemét megtisztíthassa Isten Lelke...

A gondolatokat meg kell fékezni, korlátozni, meg kell akadályozni, hogy az elme olyan dolgok felett időzzön, amelyek csak meggyengítik és beszennyezik a lelket. A gondolatoknak makulátlannak, a szív elmélkedéseinek tisztának kell lenniük... Az elme nemes erőit Istentől kaptuk, hogy a mennyei dolgok fölött elmélkedhessünk. Isten mindent megtett annak érdekében, hogy a lélek szüntelenül fejlődhessen a mennyei életben. – *Sons and Daughters of God*, 107. o.

November 16., hétfő – Jézus mint tanító

A Messiásnak e földön végzendő munkáját Isten szintén pontosan vázolta: „Akin az Úrnak lelke megnyugszik; bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úrnak félelmében.” Akit Isten így felkent, azért küldte el, hogy: a szegényeknek örömet mondjon; hogy bekösse a megtört szívűeket, hogy hirdessen a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdesse az Úr jókedvének esztendejét, és Isten bosszúállásának napját; hogy megvigasztaljon minden gyászolót; hogy tegyen Sion gyászolóira, adjon nekik ékességet a hamu helyett, örömmel kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztesse, az Úr palántáinak, az Ő dicsőségére (Ésa 11:2–3; 61:1–3). – *Az apostolok története*, 224. o.

[Jézus] Megrótta a rabbi vagy mester megszólítás megkövetelésében megmutatózó hiúságot is. Az ilyen cím – jelentette ki – nem embert, hanem Krisztust illeti meg. Papok, írástudók, vezetők, törvénytudók és tanítók mindnyájan testvérek, egyetlen Atya gyermekei. Jézus a nép lelkére kötötte: ne adjanak embernek olyan megtisztelő címet, mely arra mutatna, hogy az illető uralkodhat lelkiismeretük vagy hitük felett.

Ha Krisztus ma a földön élne olyanokkal körülvéve, akik a „tisztelendő” vagy „főtisztelendő” címet akarják, nem ismételné-e meg kijelentését? „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus” (Mt 23:8)...

„Hanem aki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Mt 23:11–12) Krisztus újból és újból azt tanította, hogy az igazi nagyság mértéke az erkölcsi érték. A menny mércéje szerint a jellem nagyságát az határozza meg, hogy embertársaink javára élünk-e, a szeretet és irgalmasság cselekedeteit műveljük-e. Jézus Krisztus, a dicsőség királya az elbukott ember szolgája volt. – *Jézus élete*, 613. o.

[Jézus] Elmondott egy próbát, mellyel az igaz tanító és a csaló megkülönböztethető egymástól: „Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.” (Jn 7:18) Aki a maga dicsőségét keresi, az csupán magától szól. Az önfelmagasztalás lelkülete elárulja eredetét. Krisztus azonban Isten dicsőségét kereste. Isten Igéjét szölte. Ez bizonyította, hogy hatalma van az igazság tanítására. – *Jézus élete*, 456. o.

November 17., kedd – Mózes és a próféták

Isten Igéjének hiányos tanulmányozása értelmi gyengeséget és hatástalanságot eredményez. Amint az elme elfordul az Igétől, hogy világi irodalommal táplálkozzon, azonnal elveszíti nemes erejét, és megszakad kapcsolata az örök igazságok mély és átfogó elveivel. Az értelem a számára megszokott dolgokhoz igazodik, és mivel a mulandó dolgoknak hódol, elgyengül, majd egy bizonyos idő után elveszíti fejlődési képességét.

Ez egy hamis nevelési forma. Minden tanárnak arra kellene törekedni, hogy az ifjak elméjét az ihletett Ige nagy igazságai felé fordítsa. Az ilyen nevelés elengedhetetlen mind a jelen, mind pedig a jövőendő életre vonatkozóan. – *Lift Him Up*, 119. o.

Isten Igéje a legnagyobb tankönyv, de sokan állítják, hogy tisztelik, miközben más könyveket részesítenek előnyben, s ezzel az emberi bölcsességet többre értékelik Isten bölcsességénél...

A Biblia az a tankönyv, amit szorgosan tanulmányoznunk kellene, de nem úgy, ahogy egy akármilyen könyvet. Legyen számunkra olyan könyv, amely válaszol lelkünk minden szükségletére. Tanulmányozójának a Biblia bölcsességet nyújt az üdvösségre, ha engedelmesen viszonyul tanításaihoz. Amint az étel sem táplálhatja a testet rágás és emésztés nélkül, úgy Isten Igéje sem hoz hasznot a lélek számára, ha nem fogadják legmagasabb szintű tanításként, minden emberi elme termékénél magasztosabbként, és ha az ember nem engedelmeskedik elveinek, melyek Isten bölcsességének a kifejeződései. – *This Day With God*, 127. o.

Isten nem jutalmazza meg a nagy mennyiségű munkát. Nem annyira a munka nagyságát tekinti, mint inkább azt, hogy milyen hűséggel végezték. A jó és hű szolga kap jutalmat. Amint Istentől kapott képességeinket műveljük, gyarapodni fogunk ismeretben és lelki látásmódban, és képességet nyerünk az örök élet és annak értékének megértésére. Akik Istentől kapott kiváltságukat rosszul használták ebben az életben, és megelégedtek tudatlanságukkal, a gondolataikat számukra vagy mások számára jelentéktelen dolgokkal kötötték le, azok nem értik meg személyes felelősségüket, nem vesznek erőt gonosz hajlamokon, és nem erősödnek meg tisztább, nemesebb és szentebb életet elérő elhatározásokban.

Az ifjúságnak tanulni kell az eljövendő világ dolgairól. Az Isten félelme és szeretete által vezérelt ismeretszerzésben kitartás ebben az életben fokozott képességet ad nekik és azoknak a jóra, akik a legjobban kihasználták a legmagasabb teljesítmények evilági elérését, és amit itt megszereztek, tovább fogják vinni a jövendő világba. Keresték és megszerezték azt, ami romolhatatlan. Az a képesség, hogy az ember megbecsülje, amit „szem nem látott, fül nem hallott, emberi elme meg sem gondolt”, az arányos a földi élet talentumainak hasznosításával elért teljesítménnyel. – *A keresztény nevelés alapjai*, 48–49. o.

November 18., szerda – Bölcs férfiak és nők

Salamon uralkodása elején Jahve nevét nagy tisztelet övezte. A király bölcsessége és igazságossága minden nemzet előtt tanúskodott annak az Istennek nagyszerű tulajdonságairól, akinek szolgált. Egy ideig Izráel a világ világossága volt; bemutatta Jahve nagyságát. Salamon kezdeti

uralmának igazi dicsősége nem rendkívüli bölcsességében, mesébe illő gazdagságában, messze terjedő befolyásában és hírnevében rejlett, hanem abban a megbecsülésben és tiszteletben, amit a menny ajándékainak bölcs felhasználásával Izráel Istene nevének szerzett.

Amint az évek múltak, és Salamon hírneve nőtt, igyekezett megdicsőíteni Istent értelmi és lelki képességei növelésével és azzal, hogy továbbította másoknak a kapott áldásokat. Nála jobban senki sem tudta, hogy azért kapott hatalmat, bölcsességet és értelmet, mert Jahve kedvezett neki; és Isten azért ajándékozta meg ezekkel a képességekkel, hogy megismertesse a világgal a királyok Királyát. – *Próféták és királyok*, 32–33. o.

Ha olyan lenne a légkör főiskolánkban, amilyennek lenni kellene, akkor képesítené az ott nevelkedő fiatalokat, hogy felismerjék Istent, s Őt magasztalják minden alkotásában. S amíg az Isten által nekik adott képességeket művelik, addig arra fognak felkészülni, hogy eredményesebben szolgáljanak neki. A megszentelt szellemi képesség megnyitja Isten szavának kincseit, s egybegyűjti drágaköveit, hogy másoknak is hirdesse, másokat is rávezessen, hogy kutassanak Isten mélységei után. Kegyelme gazdagságának ismerete megnemesíti és emelkedetté teszi az ember lelkét, s a Krisztussal való kapcsolat által az isteni természet részeseivé válnak, és erőt is nyernek ellenállni Sátán térhódításának.

A tanulókkal meg kell értetni, hogy a tudás magában a minden jó ellenségének kezében olyan erővé válhat, mely őket pusztítja el. Az ördög magas szellemi szinten álló lény volt, magas tisztet töltött be az angyalok seregeiben, de végül lázadó lett; s ma is sok magasabb szellemi képességűt ejt fogságba a hatalma. Az Isten nyújtotta, megszentelt tudás megfelelő minőségű, s az Ő dicsőségét szolgálja. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 422. o.

Bűne elrontotta és majdnem teljesen megsemmisítette isteni hasonlóságát. Az ember fizikai ereje meggyengült, szellemi képességei lecsökkentek, lelki látása elhomályosult, és a halál foglya lett. Az emberiség azonban mégsem maradt reménység nélkül. Végtelen szeretetében és kegyelmében Isten kigondolta a megváltás tervét, és próbaidőt adott az embernek, hogy helyreállítsa benne képmását, eljusson arra a tökéletességre, amelyre teremtette, hogy előmozdítsa testi,

szellemi- és lelki fejlődését, hogy felismerje természetének isteni célját. Ez volt a megváltás műve. Ez a nevelés és az élet célja is. – *Előtted az élet*, 15. o.

November 19., csütörtök – Tanítás az őskeresztény egyházban

Amiről azonban mi szólunk: „Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét, hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség urát; hanem amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és emberek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által; mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2:6–10)...

Pál felismerte, hogy alkalmasságának, tehetségének alapja nem benne rejlik, hanem a Szentlélek jelenlétében, akinek kegyelmi befolyása szívét áthatotta, és minden gondolatát alárendelte Krisztusnak. Önmagáról beszélt, amikor mondotta: „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is láthatóvá legyen a mi testünkben.” (2Kor 4:10) Krisztus mindenkor központja volt az apostol tanításainak. „Élek pedig többé nem én” – jegyezte meg –, „hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) Az „én” elrejtőzött, Krisztust ellenben kinyilatkoztatta és felmagasztalta. – *Az apostolok története*, 250–251. o.

Minden embernek meg kellene érteni, hogy szüksége van a Szentlélek munkájára. Ha nem fogadja be a Szentlelket mint Krisztus képviselőjét, aki megújítja és megszenteli teljes lényét, a rábízott alapvető igazságok nem fogják kifejteni hatásukat az elméjére. Nem elég csupán ismernünk az igazságot. Élnünk kell azt, és szeretetben dolgoznunk, összhangban Isten akaratával. Az Úr így szól azokhoz, akik ekképpen járnak: „Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívökbe írom azokat” (Zsid 8:10)... Ezáltal újul meg a mennyei kötelék Isten és ember között. És leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek – mondja az Úr –, és nincs olyan jellemvonásom, amelyet ne kínálnék fel az embernek, hogy visszatükrözhesse az Én képmásomat. – *In Heavenly Places*, 335. o.

„És én kérem az Atyát – mondotta –, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét” (Jn 14:16–17). (...)

Ez az ígélet éppoly biztosan vonatkozik ránk ma, mint annak idején az apostolokra... Minden hívő térdeljen le Isten előtt, és imádkozzon komolyan a Lélek kiárasztásáért. Kiáltsunk fel az Úrhoz így: „Uram! Növeld meg hitemet. Segíts megértenem Igédet, hogy világosságot nyerjek. Űdíts fel jelenléteddel, és töltsd be szívemet Lelkeddel!”

Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, amikor a kilátások sötétnek látszanak, s a jövő zavarosnak, tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. – *Isten csodálatos kegyelme*, 191. o.

9.

AZ EGYHÁZ ÉS AZ OKTATÁS

November 21., szombat délután

Az ősegyházban egyszerű szavakkal hirdették az evangéliumot. A Lélek tanította ennek elveit. A szertartásokban nyoma sem volt emberek rendeléseinek. A gyülekezet Krisztus lelkiületéről tanúskodott, s szépségesen ragyogott őszinte odaadásában. A tagok szent és példás élete volt az ékessége. Sokaságokat nyert meg Krisztusnak, nem a műveltség fitogtatásával, hanem Isten erejével, amely Igéjének hirdetését kíséri. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 166. o.

Miközben [a tanítványok] hirdették Krisztus, a feltámadott Megváltó tökéletességét, a szavuk szíveket indított meg, férfiakat és nőket nyert meg az evangélium számára. Egész tömegek, amelyek sokáig gyálázták a Megváltó nevét és megvetették erejét, a megfeszített tanítványainak vallották magukat.

Nem saját erejükkel végezték szolgálatukat az apostolok, hanem az élő Isten hatalma támogatta őket. Munkájuk nem volt könnyű. A keresztény egyházat megalapozó tennivaló sok nehézséggel, viszon tagsággal és keserű csalódással járt. A tanítványok feladatuk közben állandóan nélkülözéseket, rágalmakat és üldözéseket szenvedtek el, de életüket nem kímélték, nem volt drága előttük, örvendtek, hogy Krisztusért szenvedhettek. Határozatlanság, kétely és elvi elgyengülés ismeretlen volt előttük. Készek voltak minden áldozatra, sőt önmagukat is feláldozták. A rájuk háruló felelősség tudata megtisztította őket, és gazdagította tapasztalataikat. A menny kegyelme nyilvánult meg győzelmekben, amelyeket Krisztusért arattak. Isten mindenhatóságával működött általuk, hogy győzelemre vigye az evangéliumot. – *Az apostolok története*, 594–595. o.

A gyermekeket az otthoni gyülekezetben kell megtanítani imádkozni és Istenben bízni. Tanítsátok meg őket, hogy ismételgessék Isten

parancsolatait, melyekre vonatkozóan az izraeliták a következő rendeletet kapták: „És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.” (5Móz 6:7) Járuljatok Isten elé alázatos, szelíd szívvel, tudatában a kísértéseknek, valamint a rátok és a gyermekeitekre leselkedő veszélyeknek. Hit által közeledjete az oltárhoz, és kérjétek az Úr oltalmát kicsinyeitekre. Tanítsátok meg őket, hogy egyszerű szavakkal imádkozzanak. Mondjátok el, hogy Isten örül, ha hozzá fordulnak.

Vajon az Úr elmegy ezen otthonok mellett anélkül, hogy áldásait ott hagyná? Semmiképpen. Szolgáló angyalok fognak őrködni azoknak gyermekein, akik így szentelik magukat Istennek. Hallják a dicsőítést, a hit imáját, és a kéréseket felviszik az Úr színe elé, aki a Szentélyben szolgál a gyermekeiért, és saját érdemeit kínálja fel az érdekükben. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 110. o.

November 22., vasárnap – Igazi keresztény oktatás

Milyen a tiszta vallás? Krisztus elmondta, hogy a tiszta vallás az irgalom, az együttérzés és a szeretet kifejezése a családban, a gyülekezetben és a világban. Erre az igazi vallásra kell megtanítanunk a gyermekeinket. Tanítsátok meg őket arra, hogy ne csak magukra gondoljanak, hanem tudniuk kell, hogy ahol egy szükségben levő vagy szenvedő ember van, ott van az ő misszióterületük...

Legyen otthonotok a vallásos nevelés iskolája. A szülők váljanak az Úrnak, Izrael Istenének szócsöveivé, adják át gyermekeiknek az igazi kereszténység tanításait, és saját példaadásuk által mutassák be, hogy a szeretet elve által vezérelt emberekké válhatnak. – *Reflecting Christ*, 252. o.

Gondolnunk kell azokra, akiknek szükségük van a szeretetünkre, érzékenységünkre, az odafigyelésünkre, és gondoskodnunk kell róluk. Szüntelenül emlékezzünk arra, hogy Krisztus képviselői vagyunk, az Ő áldásait kell megosztanunk, ám nem azokkal, akik ezért megjutalmazhatnának, hanem azokkal, akik értékelni fogják a mulandó és lelki szükségleteiket kielégítő ajándékokat. Önzetlenül és Krisztus tanításával összhangban munkálkodnak azok, akik étkezéseket szerveznek a nehéz sorsú emberek számára, hogy egy kis fényt vigyenek szomorú

életükbe, és enyhítsenek szegénységükön s nehézségeiken. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1895. november 12.

Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk. Hitvallásunkkal – ha mégúgy hangoztatjuk is – nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.

Önző élettel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik Jézus együtt érző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Krisztus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha megfeszítjük minden erőnket egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, a szolgálatunkat Isten nem hagyja jóvá...

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének kell a szívünkben élnie. Amikor énünk feloldódik Jézusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik. – *Krisztus példázatai*, 383–384. o.

November 23., hétfő – Világosságként élni

Krisztus követőinek a világ világosságává kell lenniük; de Isten nem arra szólítja fel őket, hogy erejük megfeszítésével világítsanak. Nem helyesli a jóság látszatát mutató önelégült igyekezetet. Azt akarja, hogy lelkük átítatódjék a menny alapelveivel; és a világgal való kapcsolatukban tegyenek bizonyosságot arról a világosságról, amely bennük van. Az élet minden területén megmutatkozó rendíthetetlen hűségük által világítanak...

Amikor Isten kiválaszt embereket a szolgálatra, nem kérdezi, van-e földi gazdagságuk, műveltségük vagy szónoki képességük. Csupán ezt kérdezi: „Elég alázatosak-e ahhoz, hogy megtaníthatom őket utaimra? Rájuk bízhatom-e igémet? Képviselnek-e majd engem?”

Isten minden embert csak annyira tud felhasználni, amennyire Lelkével betöltheti a lélek templomát. Isten csak az Ő képmását tükröző munkát fogadja el. Követőinek – megbízatásuk hitelesítéseként – magukon kell viselniük a menny örökkévaló alapelveinek kitörölhetetlen jegyeit. – *A nagy Orvos lányomán*, 36–37. o.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzon a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. Nem juthatunk közösségbe Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi szájalmat és könyörületet tanúsítunk; akkor nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elélnk hozzák; akkor nem kell a mások fájdalma iránti szájalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus „széjjeljárt, jót tévén” (Csel 10:38). – *Krisztus példázatai*, 384. o.

A „ti vagytok a világ világossága” kijelentésével Jézus bemutatta, hogy követőinek milyen szerepet szánt. A gyülekezet tagjai olyan befolyást gyakoroljanak, ami fényt áraszt mások számára. A világosság Adományozója úgy helyezte el a mécseseket, hogy mindenki, aki az Ő házában (a világban) van, világosságot nyerjen. Ő a világosság kiapadhatatlan Forrása, és az Őbenne hívőket úgy helyezi el, hogy egyre nagyobb fénnel világíthassanak. A világosságunknak folyamatosan növekedni kell, mivel folyamatosan világosságot nyerünk a minden világosság Forrásától. Krisztust szemlélve elváltozunk az Ő képére, és az Ő világosságát fogjuk árasztani a világra.

Isten házában minden Krisztussal egyesült lélek világít. Mindenkinek be kell fogadnia és tovább kell adnia a világosság tiszta és ragyogó sugarait. Isten számon fogja kérni, ha nem világítunk a sötétségben élőknek. Minden gyülekezeti tagot megbízott a világosság terjesztésével, és akik hűséggel végzik ezt a munkát, még több terjesztésre szánt

világosságot kapnak. Lelke által az Úr fogja alakítani, csiszolni és lelkesíteni az emberi eszközt, és Ő adja azt a világosságot, amivel másokra világosságot áraszthat. – *Reflecting Christ*, 197. o.

November 24., kedd – Tanítványként élni

A mai világnak égető szüksége van arra, hogy szentjei Jézus Krisztust nyilatkoztassák ki. Istennek az a vágya, hogy népét szent népként ismerje az egész világ. Hogy miért? Azért, mert az evangélium igazságának fénye által az egész világot üdvözíteni akarja, és miközben a gyülekezet az igazság üzenetét hirdeti, és meghívja az embereket, hogy a sötétségből jöjjenek ki Isten csodálatos világosságára, a Lélek igazsága által megszentelt életű tagok olyan bizonyosságot tesznek, amely igazolja a hirdetett üzenet hitelességét...

A világnak szüksége van arra, hogy bemutassuk a gyakorlati kereszténységet. Mivel akik Krisztus követőinek vallják magukat, azok látványossága a hitetlen világnak, ezért nekik kell megbizonyosodni arról, hogy szoros kapcsolatban vannak-e Istennel... Ha a világ világosságaként akarnak élni, a szüntelenül rájuk ragyogó feddhetetlenség Napjától jövő tiszta világossággal kell rendelkezniük. – *In Heavenly Places*, 313. o.

Bármilyen hangzatos is hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs tele Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, de a hitünk teljesen értéktelen lenne szeretet nélkül. És ha még olyan bőkezű adakozók volnánk is, esetleg minden vagyonunkat elajándékoznánk a szegények táplálására, mindez értéktelen volna Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet az indítórugónk. Ha buzgóságunkban mártírhálált szenvednénk is, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene, mint elvakult rajongót vagy becsvágyó képmutatót. – *Az apostolok története*, 318. o.

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot, hogy részesüljünk belőle. Amikor az első tanítványok a Megváltó szavait hallották, rádöbentek, hogy szükségük van Jézusra. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házban, az asztalnál, az úton,

a mezőn. Naponta hallották tőle a szent igazság tanításait. Úgy tekintettek rá, mint szolgák a mesterükre, hogy megismerjék kötelességeiket. Vidáman, örömmel szolgálták Őt. Követték, mint a katonák parancsnokukat, a hit nemes harcát harcolva „az Ővele való elhívottak, kiválasztottak, hűségesek” (Jel 17:14)...

Ez a Jézushoz igazodás nem marad rejtve a világ előtt. Felfigyelnek rá, és beszédtéma lesz az emberek között. A keresztyény talán észre sem veszi a nagy változást, mert minél jobban hasonlít a jelleme Krisztus jellemére, annál szerényebb lesz az önmagáról alkotott véleménye, a körülötte élők azonban mind látni fogják a változást. Akik a legmélyebb tapasztalatokra tettek szert Istennel, azok állnak a legmeszebb a büszkeségtől és önigazultságtól. Szerényen vélekednek saját magukról, ám Krisztus dicsőségéről és kiválóságáról a legmagasabb fogalmaik vannak. Azt gondolják majd, hogy az Ő szolgálatában a legalacsonyabb hely is túlságosan megtisztelő számukra. – *Bizonyítételek*, 5. köt., 223. o.

November 25., szerda – Az igazságot keresni

A tanítványoknak tett ígéret nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítóan látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor hitben elmondott imáinkra a Szentlélek megvigasztalja a szívünket...

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus Krisztus azt mondja, Ő a vigasztaló, „az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik”. Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, „nem ömagától szól” (Jn 15:26; 16:13).

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak bibliaszövegeket, és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni arany. – *Az apostolok története*, 51–52. o.

A Vigasztalót Jézus „az igazság Lelkének” (Jn 16:13) nevezi. Az Ő feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívekben, és így lesz a vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra az elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság pecsétjét nyomja rá a szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket, és űzi ki azokat a lelkünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von bennünket, az Ő választott népét az oltalma alá.

Isten szándéka, hogy Igéjének igazsága már ebben az életben is mindjobban feltáruljon népe előtt. Ezt a tudást csak egyetlen úton-módon szerezhethetjük meg, ha a Szentlélek érteti meg velünk, aki ihlette az Írásokat. „Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanem csak az Istennek Lelke”, „mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2:11,10). – *Isten csodálatos kegyelme*, 199. o.

Áldást és bátorságot nyerek, amint felismerem, hogy Izráel Istene ma is vezeti népét, és továbbra is vele lesz, egészen a végsőkig.

Ha valaha szükségünk volt a Szentlélek különleges vezetésére, akkor az most van. Teljes odaszentelődésre van szükségünk. Elérkezett az idő arra, hogy saját életünkön és szolgálatunkon keresztül bemutassuk a világnak Isten erejét. – *Isten csodálatos kegyelme*, 200. o.

November 26., csütörtök – Közösségben élni

Azért gyűlünk össze, hogy egymást építsük, megosszuk egymással gondolatainkat és érzelmeinket, hogy megismerve egymás reménységeit és vágyait erőt, világosságot és bátorságot gyűjtsünk, hogy komoly és őszinte, hittel mondott imák révén felüdülést és erőt nyerjünk erőnk Forrásától. Ezek a találkozók a legértékesebb alkalmak...

Nem szerez egyforma vallásos tapasztalatot minden ember, viszont a különböző tapasztalattal rendelkezők összegyűlnek, és egyszerűen, alázattal osztják meg egymással tapasztalataikat. Mindazoknak, akik a kereszténység útját járják, rendelkezniük kell, és rendelkezni is fognak olyan tapasztalattal, amely élő, új és érdekfeszítő. Az élő tapasztalat naponkénti próbákból, konfliktusokból és kísértésekből áll, de

komoly erőfeszítésekből és győzelmekből is, továbbá pedig Jézus által elnyert mélységes békét és örömet is tartalmaz. Egy ilyen tapasztalat egyszerű elmondása világhírességet, erőt és ismereteket nyújt, s ezzel elősegítheti mások lelki növekedését.

Képezzétek elméteket, hogy szeresse a Bibliát, szeresse az ima-összejöveleteket, az elmélkedés óráit, de mindenképp felett az Istennel közösségben töltött órákat. – *In Heavenly Places*, 91. o.

Amikor Krisztus elhívta tanítványait a halászháló mellől, közölte velük, hogy emberek fogják halászni. Ez alatt azt értette, hogy dolgozniuk kell. Az igazságot másoknak átadva kellett kivetniük a hálót a hajó másik oldalára. Így akarta tudtukra adni, hogy hit által kell dolgozniuk a lelkek megmentése érdekében. Az akár egyetlen emberért elvégzett munka vezette el oda őket, hogy az isteni gondviselésnek köszönhetően egész városokért dolgozhattak. Nem érezték, hogy egy nagy mű különálló szerkezetei, hanem mint egy nagy egésznek a részei szétválaszthatatlan egységben, mint embertársaikhoz és Istenhez kapcsolódó láncszemek. – *This Day With God*, 253. o.

Kis csoportokat alkotva tanulmányozzátok a Bibliát! Ezzel nem veszíteni, hanem nyerni fogtok. A gyülekezetben jelen lesznek Isten angyalai is, és miközben az élet Kenyeréből táplálkoztok, lelki felüdülést és erőt nyertek – mondhatni, az élet fájának leveleivel lesztek táplálva. Csak így őrizhetitek meg őszinteségeteket. Krisztus iránti hűségetek biztosítja számotokra a legértékesebb jutalmat. Bárcsak minden lélek küzdene az örök életért, s megvallaná Krisztust szóban és lélekben. Igéje által arról biztosított, hogy a mennyei Atya előtt örömmel és teljes szívvel kész felismerni benneteket és engem is. Hát nem éri meg ezért küzdeni? Figyeljétek meg, hogy személyesen mit tehetek annak érdekében, hogy hűségesek maradjatok az elvekhez, és tiszták életetek minden szakaszában azért, hogy megláthassátok majd az Ő dicsőségét. – *This Day With God*, 11. o.

Krisztus kegyelmes jelenléte az Igéjében mindenkor a lélekhez szól, bemutatja Őt mint az élő víznek kútfejét, hogy felüdítse a szomjazó lelket. Kiváltságunk, hogy élő, bennünk lakozó Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk plántált lelki erő forrása, hatása árad tova szavakban és tettekben, felüdítve mindenkit befolyásunk körében. Bennünk is fakasztja

a vágyat, a törekvést erőért és tisztaságért, szentségért és békeségért, örömért, melybe nem vegyül ürom. Az Üdvözítő bennünk lakozásának ez az eredménye. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 390. o.

November 27., péntek – További tanulmányozásra
Isten csodálatos kegyelme, 201. o.

10.

MŰVÉSZETI ÉS TERMÉSZETTUDOMÁNYOS KÉPZÉS

November 28., szombat délután

Isten Igéjének tanulmányozásánál semmi sem erősítheti és üdítheti fel jobban az értelmet. Egyetlen más könyv sem képes ilyen erővel fölemelni a gondolatokat, megújítani az értelmi képességeket, mint teszik azt a Biblia felemelő igazságai. Ha az ember az Igét úgy tanulmányozná, ahogy kell, akkor olyan mértékben tágulna az értelme, olyan nemes lehetne a jelleme, amilyennel csak ritkán találkozni manapság. Az igazság keresése minden estben megjutalmazza a tanulmányozót, és minden egyes felfedezés még nagyobb gazdagságok kutatási területeit fogja megnyitni előtte. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 460. o.

Minden szülő és tanító legfontosabb feladata, hogy megismertesse a gyermekekkel és a fiatalokkal az ihletett Ige csodálatos igazságait, és megerősítse hitüket Isten szavában. Ez a nevelés egyaránt nélkülözhetetlen a földi és az eljövendő élet szempontjából. Ne gondoljuk, hogy ez megakadályozza a különféle tudományok tanulmányozását, vagy a nevelést alacsonyabb szintre szállítja le. Isten ismeretének nagysága felmérhetetlen. Semminek sincs olyan megelevenítő és nemesbítő hatása, mint az örök életünkre vonatkozó magasztos tárgyak tanulmányozásának. A fiatalok igyekezzenek megérteni az Istentől kapott tanításokat, így értelmük fejlődik és megerősödik az Ige tanulmányozása közben. Akik cselekszik az Igét, azok figyelme a magasabb rendű gondolatokra irányul, és Isten az ismeretek örök gazdagságát nyújtja számukra. – *Az én életem ma*, 107. o.

Isten felszólítja a tanárokat, hogy tekintsenek az égre, és tanulmányozzák az Úr műveit a természetben. „Az egek beszélnek Isten dicső-

ségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, a melynek hangja nem hallható.” (Zsolt 19:2–4) Hát akkor ne törekedjünk megérteni Isten csodálatos műveit? Jó lenne gyakrabban elolvasni a 19. zsoltárt, hogy felfoghassuk, miként kapcsolja össze az Úr az Ő törvényét az általa teremtett dolgokkal.

Találhatunk-e iskoláink számára Isten élő Igéjénél mélyebb és komolyabb információkat tartalmazó tankönyvet? Akkor miért teszik félre ezt a könyvet, hogy világi szerzők könyveit részesítsék előnyben? Adhatunk-e értékeesebb kiadványt a diákjaink kezébe, ha nem azt, ami megtanítja őket, hogy miként örökölhetik az örök életet? Iskoláinkban be kell mutatni a fiataloknak a bibliai történetek tanulságait, hogy azoknak, akik még nem szeretik Istent és még nem érdeklődnek a lelki dolgok iránt, felkeltsük az érdeklődését, és megtanítsuk őket szeretni az Igét...

A tanulónál mindig legyen Biblia, hogy valahányszor alkalma adódik, olvasson el egy szöveget, és elmélkedjen arról. Használja ki az alkalmat útközben vagy az állomáson várakozva, hogy egy újabb értékes gondolatot meríthessen az igazság tárházából. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 453, 463. o.

November 29., vasárnap – Egyedül az Úr

Kezdetben a teremtés egész műve Istent nyilatkoztatta ki. Krisztus volt az, aki kiterjesztette az egeket és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette helyükre a térben a világokat, és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, „aki hegyeket épít erejével” (Zsolt 65:7), „akié a tenger és Ő alkotta is azt” (Zsolt 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal, és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét...

A teremtett dolgok még mindig hirdetik kimagasló voltának dicsőségét... A virágok illatot árasztanak és áldásul tárják fel szépségüket a világnak. A nap világok ezrei örömére ontja sugarait. Az óceán – forrásaink és kútjaink életetője – magába fogadja a föld összes folyamát, de csak azért, hogy továbbadja. A tengerből felszálló pára záporként hull vissza: megöntözi a földet, hogy belőle élet sarjadhasson. – *Jézus élete*, 20. o.

A Biblia mindazt elénk tárja, amit az elme befogadhat. Ez a mi lelki táplálékunk. Szemlélnünk kell Isten csodálatos műveit, ismételnünk gyermekeinknek a megtanult leckéket, hogy ők is megláthassák az Úr keze munkájában a bölcsességet, az erőt és a dicsőséget. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 453–454. o.

A Teremtővel a művei által kell megismerkednünk. A természet könyve nagy tankönyv, amelyből – valamint a Szentírásból – tanítva kell másokat Isten jellemével megismertetnünk, és az elveszett juhokat Isten nyájához visszavezetnünk. Isten műveinek tanulmányozása közben a Szentlélek meggyőzi értelmünket. Ez a meggyőződés nem logikus érvelés nyomán támad. Akit azonban lelki tompultság, vakság és süketség nem tett alkalmatlanná Isten felismerésére, megismerésére és hangjának meghallására, az felfogja az írott Ige mélységes igazságait, és magasztos lelki tanításai belevésődnek a szívébe. – *Krisztus példázatai*, 24. o.

„Nagyok az Úr cselekedetei, kívánatosak mindazoknak, akik gyönyörködnek azokban. (...) Emlékezetet szerzett az Ő csodálatos dolgainak.” (Zsolt 111:2–4)

Isten az Édent, ősszüleink otthonát oly rendkívül szépnek alkotta, a mi örömünkre adta a nemes fákat, a szép virágokat, és mindazt, ami gyönyörűsége a természetben...

Ő, aki a gyöngyöket a tengerbe helyezte, az ametisztet és a krizolitot a sziklák közé, szereti a szépet. Az égen felkelő nap világosságot áraszt mindarra, amit Isten alkotott. Mindaz a fényesség és szépség, amely megvilágítja az eget, és széppé teszi a földet, Istenről beszél.

Miközben gyönyörködünk ajándékaiban, ne feledkezzünk el az Adományozóról! Teremtett műveit szemlélve ismerjük fel Istenünk jóságát és szeretetét! Mindaz, ami földünkön szép, emlékeztessen bennünket a mennyei otthonunkban ránk váró kristálytisztá folyókra, zöld mezőkre, a csodálatos szépségű fákra és a ragyogó, szent városra, a fehér ruhás énekesekre, a szépségnek azon világára, amelyet egyetlen földi művész sem tud lefesteni, és halandó nyelv nem tud kifejezni. – *Az én életem ma*, 175. o.

November 30., hétfő – „Szent ékességben”

Legyen a Biblia a tanulmányozás könyve, és vizsgáljátok meg, hogy van-e bennetek isteni szeretet. Lehet, hogy szívetek aszott, és elmétek gyenge, de ha imádságos lelkülettel tanulmányozátok az Igét, világosság árad az elmétekre. Isten együttmunkálkodik minden szorgalmas tanulóval. Azok a tanárok, akik a nagy Tanítómestertől tanulnak, isteni segítségben részesülnek, mint Dániel és társai, akikről ezt olvashatjuk: „És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcsességet; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is.” (Dán 1:17) – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 455. o.

Isten felszólítja az embereket, hogy szemléljék Őt az égi csodákban: „Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen.” (Ésa 40:26) Isten óhaja, hogy kutassuk a végtelen dolgokat, és így tanuljuk meg szeretni, tisztelni Őt, és engedelmeskedni Őnéki. Az ég és a föld a maga gazdagságával tanít meg bennünket Isten szeretetének, gondoskodásának és hatalmának leckéire. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 456–457. o

„Mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1Sám 16:7) – az emberi szívet, amelyben váltakozik az öröm és fájdalom; azt a tévelygő és szeszélyes szívet, ami oly sok tisztátalanságnak és képmutatásnak tanyája. Isten jól ismeri a szív indokait, céljait és szándékait. Menjetek Őhöz a ti szennyes, tisztátalan szívetekkel, tárjátok ki azt az Ő mindent látó szemei előtt, és kiáltatok fel együtt a zsoltáríróval: „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonosziságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139:23–24) – *Jézushoz vezető út*, 34. o.

Gyöngéd részvéte gyógyírként hatott a fáradt, elgyötört szívekre. A bős ellenség háborgása közepette is a béke légköre vette körül. Arcának szépsége, csodás jelleme, és főképp a tekintetében és hangjában érzett szeretet hozzá vonzott mindenkit, akit nem keményített meg a hitetlenség. Ha pillantása és szava nem nyájas, megértő lelkü-

let sugárzott volna mindenkire, akkor nem vonzotta volna magához a sokaságokat. A hozzá forduló szenvedők úgy érezték, hogy hű és szelíd barátként magáévá teszi ügyüket, ezért többet kívántak tudni az általa tanított igazságokból. Jézus közel hozta hozzájuk az eget, s ők színe előtt szerettek volna maradni, hogy mindig érezhessék vigasztaló szeretetét.

Élete következetes volt. Krisztus élete mindenki másétól különbözött. Egész életét az önzetlen tettek és a szentség szépsége jellemezte. Keblében a legtisztább, az önzés és bűn bármilyen szennyétől mentes szeretet honolt. Élete tökéletes összhangot mutatott. Ő a jóság és tökéletesség egyedül igaz példaképe. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 182. o.

December 1., kedd – A tévedés szakértői

Naponta tanulmányoznunk kell a Szentírást, hogy megismerjük az Úr útját, és ne csábítsanak el a hamis vallási tanok. A világ tele van hamis és elkápráztató spiritizsta elméletekkel, melyek meg akarják rontani a tiszta lelki megértést, és el akarják távolítani az embereket az igazságtól meg a szentségtől. Különösen ezekben az időkben hallgassunk a figyelmeztetésre: „Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel.”

Vigyázzunk, nehogy helytelenül értelmezzük az Írásokat. Isten Igéjének egyszerű tanításait nem szabad túlságosan elspiritualizálni, és a valóságot figyelmen kívül hagyni. Ne próbáljatok valamelyik igeszakaszra ráerőltetni egy bizonyos magyarázatot csak azért, hogy számotokra kedvelt, de szokatlan elméletek szülessenek. Úgy fogadjátok a Szentírást, ahogy van, és kerüljétek az üres képzelgéseket. – *The Upward Look*, 316. o.

Bárcsak senki se távolítaná el az emberek elméjét áltudomány által a valóságtól a képzeletbeli világ felé. Istent kell kinyilatkoztatni a maga teljes dicsőségében! Isten férfiakat hív el, hogy a természet bálványimádása közepette tekintetüket a természetről felemeljék a természet Urára. Isten eszközként használja fel a természetet hatalmának kinyilatkoztatása végett. Teremtett művei keze munkáját hirdetik. Az összes teremtmény közül egyedül az ember – a teremtés koronája – fordult el leginkább Istentől. Az ítéletkor azonban majd szégyenkeznie kell, mert

nem engedelmeskedett Isten törvényeinek, pedig intelligenciát, értelmet és a beszéd ajándékát is megkapta tőle...

Az ember csupán egy ember. Az ajkáról származó beszédeket nem kell úgy fogadni, mintha Istentől származnának. Ha Isten nem áll a szolgálatában levők mellé, és nem munkálkodik együtt velük, akkor hiába valóság minden szavuk. Isten gyermekei részéről a legnagyobb balgaság, ha emberben, valamint a hozzájuk hasonló hús-vér testben bíznak. – *The Upward Look*, 294. o.

Akik a világ álokoskodásait olvassák, és azoknak engednek, nem ismerik Istent a maga teljességében. Szembehelyezkednek Igéjével, és a Teremtő magasztalása és imádása helyett a teremtményt magasztalják és imádják. Noha a teremtett dolgokban felismerhetjük Isten munkáját, ezek még nem Istent képezik... A fizikai teremtés Istenről és Jézus Krisztusról, a mindenség nagy Teremtőjéről tesz bizonyosságot. „Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.” (Jn 1:3-4)...

Ma az emberek azt állítják, hogy a természet nem támasztja alá azokat a tanításokat, amiket Jézus Istenről hirdetett, és a természet nincs összhangban sem az Ő-, sem az Újszövetséggel. Azonban a tudomány és a természet közötti összhangnak eme feltételezett hiánya nem létezik. A menny Istenének Igéje nincs összhangban az emberi tudománnyal, viszont tökéletes összhangban van az Ő általa teremtett tudománnyal. – *The Upward Look*, 278. o.

December 2., szerda – Bolondság és bölcsesség

Isten felszólítja teremtményeit, hogy fordítsák el tekintetüket a körülöttük levő világ zűrzavarától, és csodálják meg alkotásait. Amikor műveit tanulmányozzuk, mennyei angyalok vesznek körül, hogy világosságot árásszanak az elménkre, és megóvjanak bennünket Sátán hazugságaitól. Amikor szemlélitek Isten csodálatos műveit, engedjétek, hogy büszke és balga szívetek gyarlóságot és függőséget érezzen. Mily borzasztó, amikor nem ismerik fel Istent a maga idejében! Mily helytelen dolog túl későn megalázkodni! – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 457. o.

A természetből csak részleges képet nyerhetünk Isten magasztosságáról és fenségéről. Bár látjuk hatalmas műveit és bölcsességét, lényé mégis meghaladja felfogóképességünket. Óceánok, vízesések, délceg sziklaszirtek csak tökéletlenül tudják bemutatni kezeinek munkáját. Sátán zavart és gyűlöletet keltett Isten teremtményei között, ezért a természetnél valami sokkal többre van szükség ahhoz, hogy felfedezhessük az Atya jellemét...

Napjainkban számos álnokságot tanítanak igazságként. Testvéreink közül némelyek látomásokról számolnak be, amit azonban nem hagyhatunk jóvá. A Szentírásra vonatkozóan fantáziadús elméletek, erőltetett, furcsa magyarázatok születnek. Bár úgy tűnik, hogy ezen tanítások némelyikének nincs jelentősége, idővel azonban fejlődhet, és a megpróbálatlanok számára igazi csapdává válhat. – *The Upward Look*, 316. o.

A Megváltó példázatai megmutatják, hogy mi is a „magasabb műveltség”. Krisztus feltárhatta volna az emberek előtt a tudomány legmélyeségeiből igazságait. Elárulhatott volna olyan titkokat, amelyek megértéséhez hosszú századokon át tartó kutatásra és kemény munkára volt szükség. Az emberi gondolkozást az idők végéig foglalkoztató és felfedezésekre ösztönző tudományos ötleteket is adhatott volna. Krisztus azonban nem ezt tette. Nem mondott semmit azért, hogy az emberi kíváncsiságot kielégítse, sem pedig azért, hogy a világi nagyság felé kaput nyitva eleget tegyen a becsvágyának. Az emberek értelmét minden tanításában a végtelen Értelemmel kapcsolta össze. Nem bízatta őket az Istenről, Igéjéről és műveiről kialakított emberi elméletek tanulmányozására. Inkább arra tanította őket, hogy szemléljék a műveiben, Igéjében és gondviselésében megmutatkozó Istent.

Krisztus nem elvont elméletekkel foglalkozott, hanem olyanokkal, amelyek nélkülözhetetlenek a jellem fejlődéséhez, és fogékonyabbá teszik az embert Isten megismerésére, alkalmasabbá a jó cselekedetekre. Az életmódot és az örökkévalóságot érintő igazságokról beszélt az embereknek. – *Krisztus példázatai*, 22–23. o.

Pál áttekintette tevékenysége eredményeit. Az ékesszóló beszédét hallgató népes gyülekezetből csupán hárman tértek meg. Elhatározta hát, hogy ezentúl egyszerűen fogja hirdetni az örömmüzenetet. Meggyőződött róla, hogy a világi műveltség tehetetlen, nem tudja megin-

dítani az emberek szívét. Az evangélium öröme az Isten hatalma az üdvösségre. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1062. o.

December 3., csütörtök – Az úr válasza Jónak

Az igazi tudományban semmi sem lehet, ami ellenkezik Isten Igéjével, mert mindkettőnek ugyanaz a szerzője. Ha helyesen értjük meg a két ágat, az mindig a kettő összhangját fogja bizonyítani. Az igazság – akár a természetben, akár a kinyilatkoztatásban – összes megjelenési formájában összhangban áll magával. De az Isten Lelke által meg nem világított értelem mindig sötétben lesz Isten hatalma felől. A tudomány ezért mond gyakran ellent Isten szava tanításának. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 258. o.

Krisztusnak a természetből vett tanításait egyszerű és világos voltuk teszi végtelenül értékesé. Mindenkinél szükség van arra a tanításra, ami ebből a forrásból fakad. A természet szépsége az embert a bűntől és a világ vonzasköréből a tisztasághoz, a békességhez és Istenhez vezet. A tudásra szomjazók figyelmét nagyon sokszor emberi bölcseségek és látszattudományok kötik le. Szoros kapcsolatba kell hozni őket a természettel. Tanulják meg, hogy a teremtés és a kereszténység Istene egy és ugyanaz! Láttassuk meg velük a természet világa és a lelki dolgok közötti összhangot! Mindazt állítsuk a jellemképzés szolgálatába, amit szemük lát és kezük érint! Így értelmi képességeik fejlődnek, jellemük tökéletesedik, és egész életük nemesebb lesz. – *Krisztus példázatai*, 24. o.

A természet is hatalom, a természet Istene azonban határtalan hatalommal rendelkezik. Alkotásai magyarázzák jellemét. Akik kezének munkája alapján ítélik meg Istent, nem pedig a nagy emberek feltevései szerint, mindenben meglátják jelenlétét. Felismerik mosolyát az örömteli napsütésben, szeretetét és az emberekről való gondoskodását az ős gazdag mezőiben. Még a föld díszei is, mint például élő zöld színe, a megannyi csodálatos virág, az erdők sudár és különféle fái Isten gyöngéd, atyai gondoskodásáról tesznek bizonyságot, és arról a vágyáról, hogy boldoggá tegye gyermekeit.

Isten hatalma megnyilatkozik az Őt félők iránt. Figyeljete a próféta szavaira: „Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten

az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyű, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ésa 40:28–31) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 309–310. o.

December 4., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 8. köt., „A bűn következménye” című fejezet.

11.

A KERESZTÉNY ÉS A MUNKA

December 5., szombat délután

Ádámra a kert gondozásának munkáját bízta. A Teremtő tudta, Ádám nem lenne boldog elfoglaltság nélkül. A kert szépsége gyönyörködtette őt, de ez nem volt elegendő. Munkára volt szüksége, hogy teste csodálatos szerveit tevékenységre bírja. Ha boldogsága semmittevésből áll, akkor szent ártatlansága állapotában az ember tétlen marad. De aki az embert teremtette, tudta, mi szolgálja boldogságát; és amikor megteremtette, ugyanakkor kirendelte számára a neki megfelelő munkát. Az eljövendő dicsőség ígérete és az a rendelkezés, hogy az embernek keményen meg kell dolgoznia a mindennapi kenyérért, ugyanazon királyi székéből ered...

Az angyalok gyönyörűségüket lelik az olyan otthonban, ahol mindenek felett Isten uralkodik, és ahol a gyermekeket a hitre, a Biblia és a Teremtő tiszteletére tanítják. Az ilyen család igényelheti az ígéretet: „...akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek...” (1Sám 2:30). Ha az apa ilyen otthonból indul el mindennapi kötelességének teljesítésére, a Lélek meglágyítja és szelíddé teszi az Istennel való beszélgetés által. – *Boldog otthon*, 27. o.

Tanítsuk a kicsinyeket arra, hogy segítsenek nekünk már akkor, amikor kezük még kicsi és erejük gyenge. Véssük elméjükbe, hogy a munka nemes, a menny által az ember számára rendelt dolog, és Isten Ádámnak is ezt parancsolta az Édenben, mint az értelem és a test egészséges fejlődésének nélkülözhetetlen eszközét. Tanítsuk meg nekik, hogy az igazi örömök a szorgalmas munkavégzésből következnek. – *Gyermeknevelés*, 127. o.

Krisztus mindenkire rábízta a szolgálat munkáját. Ő, a dicsőség Ura, kijelentette: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20:28). A mennyei Felség kész-

ségesen beleegyezett, hogy eljöjjön hozzánk és elvégezze azt a munkát, amit Atyja rábízott. Jézus nemesnek tartotta a munkát. Ácsként dolgozott, hogy szorgalomban is példát mutasson nekünk. Már egészen fiatal korában kivette részét a családfenntartásból. Felismerte, hogy Ő is része a családi közösségnek, ezért készséggel részt vállalt a család terheinek hordozásában. – *Az én életem ma*, 168. o.

December 6., vasárnap – A munka különböző oldalai

Láttam, hogy ezen a földön az az igazán boldog ember, akinek van életcélja, aki embertársai javát keresi és igyekszik áldás lenni; aki törekszik Megváltója dicsőségére élni, miközben a nyugtalan, elégedetlen ember mindennel megpróbálkozik, mert reméli, hogy megtalálja a boldogságát, de folyton panaszkodik csalódottsága miatt. Mindig hiányt érez, sosincs megelégedve, mivel csak önmagának él. Tűzzétek célul, hogy a jót cselekszitek, és hűséggel elvégzitek a rátok eső részt ebben az életben. – *This Day With God*, 280. o.

A föld lakosaira kirótt küzdelmes út lehet nehéz és kimerítő, viszont a Megváltó saját lábnyomaival tisztelte meg azt, és biztonságban van, aki ezen a szent úton jár. Tanácsai és példája által Jézus nemesebbé tette a kétkezi munkát. Már gyermekkorától kezdve küzdelmes volt az útja. Földi életének nagy részét türelmes munkával töltötte a názareti ácsműhelyben. Az élet Ura egyszerű munkásruhában járta a kisváros utcáit, amikor alázatos munkahelyére ment vagy onnan távozott, és angyalok álltak mellette, amikor ismeretlen és egyszerű földművesek vagy munkásemberek társaságában haladt az úton.

Napi munkájával hozzájárult a család létfenntartásához, pedig ugyanazzal az erővel rendelkezett, mint amikor a Galileai-tenger partján öt kenyérből és két halból megvendégelte az ötezer éhező lelket. Azonban sosem használta fel mennyei erejét terheinek és munkájának enyhítése érdekében. Magára öltötte az emberi természetet annak összes gyengeségével együtt, és nem hátrált meg az emberi élet legkeményebb megpróbáltatásaitól sem. Egyszerű parasztházban élt, durva szövésű ruhákat hordott, és elvegyült az emberek között. Türelmes karjaival naponta keményen dolgozott. Példája azt mutatja, hogy a munka emberi kötelesség és egyben megtiszteltetés számunkra. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 276–277. o

„De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.” (Zsolt 73:23–24)

Mielőtt elvállalnál bármilyen fontos munkát, ne feledd, hogy Jézus a te Tanácsadód, és előjogod Őrá helyezni minden aggodalmadat... Ne hagyd Jézust a háttérben, ne hanyagold el megemlíteni a nevét, emlékeztetni barátaidat arra, hogy Ő áll melletted, és Ő a te Tanácsadód. Vajon a barátaid nem tartanak tiszteletlenségnek azt, hogy miközben melletted állnak, te sosem beszélsz róluk másoknak? – *Our High Calling*, 30. o.

Az a vallás, amely nem nyilvánul meg a gyakorlatban – nem igazi vallás. Az őszinte megtérés abban mutatkozik meg, ha embertársainkkal minden tekintetben becsületesen bánunk. Az igazi vallás hűségessé tesz mindennapi munkánkban. Krisztus őszinte követője élő valósága annak a ténynek, hogy a vallása képesíti őt arra, hogy talentumait a Mester szolgálatában felhasználja. – *Üzenet az ifjúságnak*, 72. o.

December 7., hétfő – Munka és gondoskodás

Egyesek tiltakoztak és kifogásolták, hogy Pál kézi munkát végezzen, mert azt állították, hogy ez nem egyeztethető össze az evangélium prédikátorának tiszttségével. Hogy Pál, a legtekintélyesebb és legnagyobb prédikátor iparosként dolgozzon, miközben az Igét hirdeti? Vajon nem méltó-e a munkás a jutalmára? Miért fecsérelje sátrak készítésére idejét, amikor bizonyára jobban is fel tudná használni?

Pál azonban nem tekintette ezt az időt elveszettnek. Mialatt Akvilával dolgozott, szoros összeköttetésben volt a nagy Tanítóval, és megragadott minden alkalmat, hogy az Üdvözítőről bizonyosságot tegyen, és a szűkölködőkön segítsen. Vágyott állandóan újabb lelki tapasztalatra. Oktatta munkatársait a lelki dolgokban; egyszersmind példát adott a szorgalmas munkára és alaposságra. Ügyes, gyors munkás volt, mesterségében szorgalmas, és azt vallotta, hogy: „lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok” (Róm 12:11). Mestersége által a társadalom olyan rétegeihez is hozzáférkőzhetett, akiket egyébként nem érhetett volna el. Társainak megmutatta, hogy a képesség a mindennapi foglalkozásban: Isten adománya. Isten nemcsak a tehetséget adja, hanem a bölcsességet is, hogy azt helyesen felhasználjuk. Tanította, hogy még

mindennapi munkánk végzése közben is Istent kell dicsőítenünk. Munkában megkérgesedett kezei mit sem csökkentették szívhez szóló beszédének, szózatainak erejét, amiket mint keresztény hithirdető intézett hozzájuk. – *Az apostolok története*, 351. o.

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből.” (Mk 12:30) Isten azt kívánja, hogy a szívvel, lélekkel és testi erőnkkel végzett szolgálatunkat szeretettel végezzük. Istenért végzett bármilyen szolgálatunk során fejlődünk kell. Bármilyen talentumot is adott nekünk, az Ő szolgálatában értelmes módon kell azt használnunk. Aki használja képességeit, bizonyosan erősíti azokat, azonban törekedjen a tőle lehetőleg jobban használni. A mezőgazdasági, építési munkáknál és minden egyéb területen szükség van értelemre és kiművelt képességekre a legjobb módszerek kidolgozásához, hogy ne hiábavalóan dolgozzon a munkás...

Minden nap van mit tanulnunk, hogyan dolgozzunk jobb és jobb módszerekkel, hogy legyen másra idő. Minden munkás kötelessége nemcsak erejét, hanem gondolatait és értelmét is használni abban, amibe belefog. Vannak a házimunkában dolgozók között olyanok, akik mindig ténykednek, de nem a sok tennivaló miatt, hanem mivel nem úgy tervezik, hogy maradjon idejük... Az ember dönthet úgy is, hogy másokat utánozva rossz módszereket követ, mivel nincs benne elhatározás a saját kezébe venni és javítani a tennivalót, vagy képességeit használva a legjobb szolgálatot teheti, és ezzel azt éri el, hogy bárhol és bármikor igényt tartanak rá. – *A keresztény nevelés alapjai*, 315–316. o.

December 8., kedd – Kiváló munkavégzés

Az Úr bölcsességet ad a szolgálatát végzőnek. A pusztában a hordozható sátrat, majd a jeruzsálemi templomot is Isten pontos utasításai szerint építették. A kezdet kezdetén Isten nagyon igényes volt munkája tervezésénél és végrehajtásában. A föld mai korában az Úr sok világosságot és utasítást adott, hogy miként vigyük előre munkáját – emelkedett, kifinomult, nemesítő alapon. S nemtetszését vonják magukra azok, akik szolgálatában nem az Ő tervét követik. Őket elkülöníti ügyétől, és másokat fog próbára tenni, akik ha önfejű önhittek lesznek, mások váltják le őket is. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1129. o.

Krisztus lelkiismeretes munkás volt mind mulandó, mind lelki dolgokban, és elhatározta, hogy minden munkájában Atyja akaratát teljesíti. A menny és a föld dolgai közelebb állnak egymáshoz, és Krisztus jobban kézben tartja őket, mint sokan gondolnák... Aki földi életében Názáret nevű faluban ácsmesterséget folytatott, Ő volt a mennyei építész is. Meghatározta, milyen legyen a neve tiszteletére emelt épület.

Krisztus adott a templom építőinek bölcsességet a legszebb és legmesteribb munka kivitelezéséhez. Ezt mondta: „Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának, Urinak fiát a Júda nemzetségéből. És betöltöttem őt Istennek Lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez... És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcsességet, hogy elkészítsék mindazt, amit néked parancsoltam.” (2Móz 31:2–6). – *Krisztus példázatai*, 348–349. o.

Az Úr értelmet ad bárkinek, aki tökéletes kapcsolatban szeretne lenni művével. Nem lett meghagyva nekünk, hogy emberi bölcsességben bízunk. A bölcsesség az Úrnál van, és nagy előjogunk Órá tekinteni tanácsért.

Mindannyian Isten családjának tagjai vagyunk, akiket kisebb vagy nagyobb mértékben ruházott fel ajándékaival, melyeket felelős módon kell felhasználnunk. Akár nagy, akár kis ajándékot kaptunk, azt Isten szolgálatára kell felhasználnunk, ugyanakkor el kell ismernünk, hogy minden embernek jogában áll felhasználni a rábízott talentumokat. Soha ne becsüljük alá még a legkisebb testi, értelmi vagy lelki tőkét sem. Lehet, hogy egyesek csupán néhány fillért tesznek a pénzváltók asztalára, de ha Isten megáldja azt, és ha kitartó erőfeszítéseket tesznek, sikeres befektetéseket eszközölhetnek, és a rájuk bízott ajándékhoz mért nyereségre is számíthatnak. Senki se kezelje könnyelműen, ne tartsa jelentéktelennek az olyan alázatos munkást, aki a maga helyén végzi szerénynek tűnő feladatát. – *This Day With God*, 345. o.

December 9., szerda – Munka és a lelkiület

Aki hétköznapi munkájában hanyag és nemtörődöm, felületességét beleviszi vallási életébe is, és nem tud eredményes munkát végezni Isten szolgálatában sem. Sok embert, aki szorgalmas munkával áldást jelenthetne a világnak, a tétlenség tönkretesz. A semmittevés és tétó-

vaság ezer kísértés előtt nyit kaput. A rossz társaság és a bűnös szokások megrontják az ember értelmi világát, megméltelyezik a lelkét, és alkalmatlanná teszik mind a jelen, mind az elkövetkezendő életre.

Bármi legyen a foglalkozásunk, Isten Igéje azt tanítja, hogy „az igyekezetben ne legyetek restek; lélemben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok”. „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed”, „tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Róm 12:11; Préd 9:12; Kol 3:24) – *Krisztus példázatai*, 345–346. o.

A vallás és a polgári foglalkozás nem két különálló dolog. A kettő egy. A Biblia vallásának bele kell szövődnie minden munkánkba. Az isteni és az emberi erőnek egyesülnie kell mind a földi, mind a lelki célok eléréseért. Mindkettőnek benne kell lennie minden emberi törekvésben, legyen az ipari tevékenység vagy mezőgazdasági munka, üzleti vagy tudományos vállalkozás. A keresztény ember minden tevékenységében szükség van erre az együttműködésre.

Isten kinyilatkoztatta azokat az elveket, amelyek alapján ez az együttműködés lehetséges. Munkatársainak az Ő dicsőségét kell szem előtt tartaniuk. Minden munkánkat Isten iránti szeretetből és akaratainak megfelelően kell végeznünk.

A házépítésnél éppoly fontos Isten akarata szerint eljárni, mint amikor istentiszteleten veszünk részt. Ha a munkások helyes elvek alapján építették saját jellemüket, akkor minden egyes épület építésénél növekedni fognak Isten előtti kedvességben és istenismeretben. – *Krisztus példázatai*, 349–350. o.

Népünkhöz szólok: Ha közel húzódtok Jézus Krisztushoz, ha rendezett életetekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem téved lábatok tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek és akkor remélhetitek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek maradtok. Ha bizodalmatokban mindvégig szilárdan kitartotok, útjaitok Istenben alapozódnak meg. Amit a kegyelem elkezdett, a dicsőség koronázza majd meg Isten országában. „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.”

(Gal 5:22–23) Ha Jézus él bennünk, megfeszítjük a testet annak kívánságaival és kedvteléseivel együtt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 148. o.

December 10., csütörtök – Munka és sáfárság

Isten azt akarja, hogy bármilyen területen dolgoznak is munkásai, Őt figyeljék, akitől minden értéküket kapták. Minden jó találmánynak és igazi haladásnak Ő a forrása, aki csodálatos tanácsokat ad, és tökéletes munkát végez. Az a jó érzék, amellyel az orvos felismeri az idegek és izmok betegségeit, és az a bölcsesség, amivel megismeri az érzékeny emberi szervezetet, mind Istentől van. Azért adja az orvosnak, hogy a szenvedések enyhítésére használja. Istentől van az a szaktudás is, amellyel az ács a kalapácsot használja, és az az erő is, amivel a kovács megkongatja az üllőt. Isten képességeket adott az embereknek, és elvárja, hogy hozzá forduljanak tanácsért. Bármit csinálunk, bármilyen munkaágban dolgozunk, szeretné értelmünket irányítani, hogy tökéletes munkát végezzünk. – *Krisztus példázatai*, 349. o.

A munka áldás, nem átok. A tétlenség lerontja az istenfélő lelkületet, és megszomorítja Isten Lelkét. Az állóvízű mocsár undort kelt; ellenben a tiszta folyóvíz egészséget és derűt áraszt a földön. Pál tudta, hogy akik a testi munkát elhanyagolják, csakhamar elgyengülnek. Oktatni akarta a fiatal evangélistákat, hogy kezük munkája által, izmaik és inaik gyakorlásával erősödnek meg. Így lesznek képesek elviselni azokat a küzdelmeket és nélkülözéseket, amelyek az evangelizálás munkája közben várnak rájuk. Tudatában volt, hogy tanításai veszítenének erejükből, elevenségükből, ha szervezetét egyenletesen és kellőképpen nem foglalkoztatná. – *Az apostolok története*, 352. o.

Pál bensőségesen kérte a testvéreket, kérdezzék meg önmagukat, milyen benyomást tesznek szavaik és cselekedeteik másokra. Ne tegyenek semmit – bármily ártatlan legyen is –, ami a bálványimádás helyeslésének látszatát kelthetné, avagy sérthetné azok érzelmeit, akik még gyengék a hitben. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek is, mindent az Isten dicsőségére míveljétek. Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét.” (1Kor 10:31)

Az apostolnak a korinthusi gyülekezethez intézett szavai vonatkoznak valamennyi korszakra, de különösen napjainknak szólnak. A bál-

ványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette az apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, valamint a kívánságok és szenvedélyek kielégítését. Krisztus megvallása csupán vagy az igazság ismerete nem tesz senkit sem kereszténnyé. Nem Krisztus vallása az a vallás, mely pusztán a szemet, fület és az ízlést gyönyörködteti vagy az önszeretetet jóváhagyja. – *Az apostolok története*, 316–317. o.

Nagy leckét tanulunk meg, midőn megértjük, hogy milyen kapcsolata van Istennel, és Istennek milyen kapcsolata van velünk. Az „avagy nem tudjátok-é, hogy nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg” – kijelentést sose felejtjük el, és el kell ismernünk, hogy Isten jogot formál javainkra, befolyásunkra és teljes valónkra. Meg kell tanulnunk bánni ajándékaival – elménkkel, lelkünkkel és testünkkel –, hogy mint Krisztus megváltott tulajdonai jóillatú áldozatot hozhassunk Őelőtte. – *Reflecting Christ*, 138. o.

December 11., péntek – További tanulmányozásra
Pátriárkák és próféták, „Kísértés és bukás” című fejezet.

12.

SZOMBAT: TAPASZTALNI ÉS MEGÉLNI ISTEN JELLEMÉT

December 12., szombat délután

A szombat a természetre tereli gondolatainkat, és összeköttetésbe hoz a Teremtővel. A madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében ma is hallhatjuk az Ő hangját, aki Ádámmal beszélgetett Édenben hűvös alkonyatkor. Miközben hatalmát szemléljük a természetben, vigaszra lelünk, mert ugyanaz az Ige, amely mindeneket teremtett, életet szól a léleknek is. Ő, „aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotatása végett” (2Kor 4:6)...

A szombat nemcsak Izraelért rendeltetett, hanem a világért is. Az ember Édenben ismerte meg, és az a Tízparancsolat többi előírásához hasonlóan maradandóan kötelező érvényű. Krisztus kijelenti a törvényről, melynek a negyedik parancsolat egy része: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik...” (Mt 5:18). Amíg a menny és a föld fennáll, addig a szombat is megmarad, mint a Teremtő hatalmának jelképe. Amikor pedig az Éden újra felvirágozik a földön, Isten szent pihenőnapját mindenki tisztelni fogja a nap alatt. A dicső újföld lakosai „szombatról szombatra” eljönnek „engem imádni, szól az Úr” (Ésa 66:23). – *Jézus élete*, 281, 283. o.

Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe,

Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat ünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele, ahhoz az Istenhez, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Tehát az Isten imadására és parancsolatai megtartására felszólító üzenet a negyedik parancsolat megtartására különös súllyal szólít. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

December 13., vasárnap – A meglepetések napja

A hatalmas Jahve lefektette a föld alapjait; az egész világot szépségbe öltöztette, és az ember számára hasznos dolgokkal töltötte meg; megteremtette a szárazföld és a tenger csodáit. A teremtés hatalmas munkája hat nap alatt befejeződött. És Isten „[...] megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten” (1Móz 2:2–3). Isten elégedetten nézte keze munkáját. Minden tökéletes volt, méltó isteni szerzőjéhez. És Isten megpihent, nem mintha elfáradt volna, hanem mint aki nagyon meg van elégedve bölcsessége és jósága gyümölcsével, dicsősége megmutatkozásával...

Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított az Édenben teremtési művének. A szombatot rábízta Ádámra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás elismerését azért, hogy Isten a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre.

Isten látta, hogy az embernek még a Paradicsomban is szüksége van a szombatra; arra, hogy a hét egyik napján félretegye saját érdekeit és foglalatosságát, mélyebben elgondolkozzon Isten művein, elmélkedjen hatalmáról és jóságáról. Szüksége volt a szombatra, hogy az élénkebben emlékeztesse Istenre, és hálát ébresszen, mert jóságos Teremtőjé-

től kapta mindazt, aminek örül, és amit birtokol. – *Pátriárkák és próféták*, 47–48. o.

Isten komoly áldásokat szőtt a szombat megünneplésébe, ezért azt kívánja, hogy a szombat az öröm napja legyen számunkra. A szombat beiktatásánál jelen volt az öröm is. Isten elégedetten szemlélte keze munkáját. Mindarról, amit teremtett, megállapította, hogy igen jó (1Móz 1:31). A menny és a föld ujjongással telt meg. „Együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38:7). Bár később bűn tört be a világba, hogy tönkretegyje Isten tökéletes művét, az Úr még mindig nekünk adja szombatját, annak tanúját, hogy mindent a végtelen jóságú és kegyelmű Mindenható teremtett. Mennyei Atyánk azt kívánja, hogy a szombatünneplés segítségével megőrizze az emberek között az igaz Isten ismeretét. Azt kívánja, hogy a szombat Őrá, az igaz, élő Istenre terelje gondolatainkat, s Isten ismerete életet és békét adjon nekünk. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 349. o.

December 14., hétfő – Az újrafelfedezés ideje

Amikor az Úr kiszabadította Egyiptomból Izráel népét, s rájuk bízta törvényét, akkor arra is tanította őket, hogy a szombat megünneplése által legyenek megkülönböztethetők a bálványimádóktól. Ez különböztette meg Isten fensőbbiségének elismerőit azoktól, akik nem hajlandók teremtejüknek és királyuknak ismerni el Istent. „Legyen közöttem és Izráel fiai között örök jel ez” – mondta az Úr, „megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül” (2Móz 31:17, 16).

Amikor Izráel gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, s ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvényszegőktől. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 349. o.

Az Egyiptomból való kivonuláskor Isten nyomatékosan felhívta a nép figyelmét a szombat megszentelésére. Rabszolgaságuk idején felvigyázóik a hetenkénti munkateljesítmény állandó emelésével akarták

rábírni őket arra, hogy szombaton is dolgozzanak. Minduntalan nehezebb és szigorúbb munkafeltételeket szabtak meg. Isten azonban megszabadította a zsidókat a szolgaságból, és olyan helyre vitte őket, ahol zavartalanul megtarthatták Jahve minden parancsát. A Sínai-hegynél elhangzott a törvény. Isten ráírta „ujjával” (2Móz 31:18) két kőtáblára, és átadta Mózesnek. A csaknem negyven évig tartó vándorlás alatt Isten állandóan úgy emlékeztette a zsidókat az általa meghatározott nyugalomnapra, hogy minden hetedik napon szünetelt a mannahullás, az előkészület napján hullott kétszeres adag pedig csodálatosképpen nem romlott meg. – *Próféták és királyok*, 180. o.

Földi szolgálata idején Krisztus hangsúlyozta a szombatra vonatkozó kötelezettségeket. Minden tanításából kitűnt, hogy tiszteletben tartja azt az intézményt, amelyet maga hozott létre. Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amikkel téves színben tüntették fel Istent azok, akik azt állították, hogy ismerik Őt. A rabbik könyörtelen gyűlölete kísérte, de Ő még látszat szerint se alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem ment egyenesen előre, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyosságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy jóta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik. Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában.” (Mt 5:17–19) – *Próféták és királyok*, 183. o.

December 15., kedd – A helyes fontossági sorrend tanulásának ideje

Krisztus arra akarta tanítványait, ellenségeit tanítani, hogy az Istennek való szolgálat a legelső. Isten munkájának célja e világon az ember megváltása, ezért amit meg kell tenni szombaton e munka teljesítéséhez,

az összhangban áll a szombat-paranccsal. Jézus az érvelésre azzal tette föl a koronát, hogy kijelentette: Ő „a szombatnak ura” – vagyis felette áll minden kérdésnek és minden törvénynek. A végső Bíró ugyanarra a törvénycikkre mutatva menti fel őket a vád alól, amelyre a vádlók is hivatkoznak.

Jézus nem zárta le az ügyet annyival, hogy megfeddte ellenségeit. Kijelentette, hogy vakságukban szem elől tévesztették a szombat célját. Így szólt: „Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.” (Mt 12:7) Számos, lélek nélküli szertartásuk nem helyettesíthette azt az igazsághoz hű feddhetetlenséget és gyöngéd szeretetet, amely Isten igaz imádóját mindig is jellemezte. – *Jézus élete*, 285. o.

A szombat arany kapocs, mely egybekapcsolja Istent és az Ő népét. A szombat parancsát azonban megrontották. Isten szent napját megszenteltségtelenítették. A bűn embere kitepte helyéből a szombatot, és közönséges munkanapot dicsőített fel helyette. Rés támadt a törvényen, s ezt nekünk kell helyreállítanunk. Az igazi szombatot kell ismét felmagasztalnunk jogos helyére, Isten nyugalomnapjaként. Ésaías 58. fejezete írja le ezt a feladatot, mely Isten népére vár. Fel kell magasztalniuk és tiszteltté tenniük a törvényt. Fel kell építeniük a régi romokat, az emberöltők alapjait felrakniuk. Akik ezt végzik, azokról mondja Isten: „Megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván. Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt.” (Ésa 58:12–14) – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 351. o.

Tanuljunk, elmélkedjünk és imádkozzunk. Akkor megnyílik lelki látásunk, akkor látni fogjuk a mennyei templom belső udvarait. Fülünk felfogja a trón körül álló mennyei kar énekeinek és hálaadásának témáit...

Isten arra tanít, hogy jöjjünk össze házában a tökéletes szeretet gyakorlására. Ez majd előkészíti a föld lakosait azokra a lakóhelyekre,

melyekért Krisztus mennybement, hogy elkészítse az Őt szeretők számára. Ott majd szombatról szombatra, újholdról újholdra összejönnek a szenthelyen, s egyesítik hangjukat a legmagasztosabb énekekben, dicséretekben és hálaadásokban a trónon ülő és a Bárány iránt örökkön örökké. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 368. o.

December 16., szerda – Amikor egyensúlyba kerülhetünk

Midőn a zsidók eltávolodtak Istentől, ami maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét. Sátán magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket Krisztustól, a szombatot pedig megrontani, mert ez Jézus hatalmának a jele. A zsidó vezetők betöltötték Sátán akaratát azzal, hogy Isten pihenőnapját terhes követelményekkel bátyázták körül. Krisztus idejében a szombatot már annyira elferdítették, hogy megtartása inkább az önző, önkényes ember jellemét tükrözte, mint a szerető menyeyi Atyáét. A rabbik tulajdonképpen úgy mutatták be Istent, mint aki olyan törvényeket ad, melyeket az embernek lehetetlen megtartani. Az embereket rávették, hogy önkényűnek tekintsék Istent, s úgy gondolják: a szombatnak az Ő kívánalmi szerinti megtartása tette az embert kőszívűvé, kegyetlenné. Krisztusnak kellett ezeket a téves elképzeléseket helyreigazítani. Bár a rabbik könyörtelen ellenségeskedéssel követték Őt, Jézus még látszólag sem alkalmazkodott követelményeikhez, hanem ment a maga útján, és a szombatot Isten törvénye szerint tartotta meg. – *Jézus élete*, 283. o.

Akinek élő kapcsolata van Istennel, tudja, hogy a menny együtt munkálkodik az emberrel. Az Istennel együtt munkálkodó lélek csak a jót fogja cselekedni, szereti az irgalmat, és alázatosan jár Isten előtt... Amikor Jézus szombatnapon gyógyított, és a törvény áthágásával vádolták meg, így szólt vádolóihoz: „Szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizenennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? És mikor ezeket mondta, megszegyenülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, amelyek ő általa lettek.” Az Úr irgalommal tekint teremtményeire. – *The Southern Work*, 57. o.

Őrizzük féltékenyen a szombat kezdetét és végét. Ne feledjük, hogy a szombat minden perce megszentelt...

Az előkészület napján szenteljünk figyelmet további kötelességekre. Pénteken tegyünk félre minden nézeteltérést a testvérek között a családban és a gyülekezetben. Úzzunk ki lelkünkéből minden keserűséget, haragot és rosszindulatot. Alázatos lelkülettel „valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5:16).

Szombat kezdete előtt tereljük el gondolatainkat világi ügyekről, amint testünk is abbahagyja a világi foglalkozást. Isten azért helyezte szombatját a hatodik nap után, hogy az emberek megállhassanak és visszatekinthessenek az elmúlt hétre, hogy lássák, az elmúlt hét folyamán mennyiben gyarapodtak az abba a tiszta országba való előkészületeik terén, ahova nem engedik be a törvényszegőt. Minden szombaton tartsunk elszámolást magunkban, hogy lássuk, vajon az elmúlt hét lelki nyereséget vagy lelki veszteséget hozott. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 356. o.

December 17., csütörtök – A közösség ideje

A szombat célja nem az, hogy a tétlenség ideje legyen. A törvény nem engedi meg a világi munkát az Úr nyugalomnapján, ezért a megélhetésünket biztosító tevékenységet szüneteltetjük. Ezen a napon nem végzünk olyan munkát, ami hasznot hajt, vagy világi multságokat szolgál. Amiképpen Isten megnyugodott szombatnapon és megáldotta azt, ugyanúgy az embernek is abba kell hagynia a munkát, hogy a szombat szent óráit egészséges pihenésre és szent cselekedetekre fordíthassa. De az, amit Megváltónk a betegekért tett, összhangban volt Isten törvényével, és megdicsőítette a szombatot.

A szenvedések enyhítését Megváltónk az irgalmasság cselekedetének nyilvánította, ezért nem jelenti törvénye megrontását.

A szenvedőket sohasem szabad elhanyagolnunk. Jézus Krisztus a saját példájával mutatta meg, hogy a segítségnyújtás szombatnapon helyénvaló. – *Az én életem ma*, 231. o.

Pál szavait Isten Lelke ihlette, úgy hogy érintette a hallgatóság szívét. Az apostolnak az ótestamentumi próféciaakra való hivatkozása, valamint az a kijelentése, hogy ezek beteljesedtek a názáreti Jézus taní-

tásaiban: sok lelket meggyőzött, akik várták a megígért Messiás eljövételét. A szónok határozottan kijelentette: az üdvígéret zsidónak és pogánynak egyaránt szól; s ez reménnyel és örömmel töltötte el azokat is, akik test szerint nem tartoztak Ábrahám leszármazottaihoz.

„Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédekét.” Az istentisztelet befejezése után, „sokan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusok közül követék Pált és Barnabást; akik szólván hozzájuk, biztatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében” (Csel 13:42–43). – *Az apostolok története*, 172–173. o.

Ó, bárcsak mindannyian megláthatnák – ahogyan én láttam – azoknak örömét, akik minden képességük felhasználásával alázatosan és szerényen dolgoznak annak érdekében, hogy az emberek Jézushoz térjenek! Ó, micsoda örömben lesz részük a munkásoknak, amikor a hozzájárulásuk által üdvözült lelkek hálájukat fogják kifejezni irántuk a mennyei hajlékokban!

Noha Krisztust mint az egyedüli Üdvözítőt fogják magasztalni, hála-szavakat szólnak majd az üdvösségük érdekében fáradozó emberi eszközöknek is. Köszönetnyilvánításukat a következő szavakkal fejezik majd ki: „Olyan életet éltem, mellyel gyalázatot szereztem Megváltómnak, de te szeretetet tanúsítottál irántam, és megmagyaráztad nekem Isten Igéjét... Felfigyeltem a te imáidra, könyörgéseidre, őszinte könyveidre és gondoskodásodra. Arra gondoltam, hogy biztosan az igazságot birtoklod, különben nem törekednél megmenteni másokat is. Én magam olvastam Isten Igéjét, és felfedeztem, hogy igaz, amit nekem mondtál. Most pedig üdvösséget nyertem, ezért áldom az én Megváltómat az Ő csodálatos irgalmáért és megbocsátó szeretetéért.” – *Reflecting Christ*, 236. o.

December 18., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „A szombat és a szombat-ünneplés vezérelvei” című fejezet.

13.

A MENNY, AZ OKTATÁS ÉS AZ ÖRÖKÖS TANULÁS

December 19., szombat délután

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígélet biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Ott Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Istennek trónjából folyik ki (Jel 22:1), és megmagyarázza nekünk gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Midőn Megváltónk lábához tesszük koronánkat, amelyet Ő helyezett fejünkre, arany hárfáinkon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülőnek dicséretével.

Mindaz, ami földi otthonunkban szép, emlékeztessen minket ama kristály folyóra és zöld mezőre, a hajladozó fákra és élő kútforrásokra, a fénylő városra, a fehér ruhás énekesekre, mennyei otthonunkra – a szépség ama világára, amelyet egyetlen művész sem tud megfesteni, egyetlen halandó nyelv sem képes leírni. „...Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek” (1Kor 2:9). – *Boldog otthon*, 544–545. o.

Isten mélyen megtisztelte Pál apostolt, a harmadik égbe ragadva el őt, ahol a dicsőség olyan jeleneteit látta, melyeket nem mondhatott el halandóknak...

Az Úr öröktől fogva rejtett titkokat jelentett ki Pál apostolnak. Amennyit el bírt viselni az Úr munkálkodásairól s az emberek értelmével való bánásmódjából, az Úr annyit föltárt előtte...

Pál látta a mennyet, s az ottani dicsőségeket említve, a legjobb, amit tenni tudott, hogy le sem próbálta írni azokat. Azt mondja, hogy szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív el sem gondolhatja, amit Isten készített az Őt szeretőknek. Megfeshítheted hát képzeletedet, képessé-

ged teljességével próbálhatod megérteni a dicsőség örök mértékét, de a véges képességek belefáradnak az erőlködésbe, nem tudják fölfogni, mivel azon túl is ott a végtelenség. Az örökkévalóságban tárulnak majd fel teljes dicsőségükben Isten Igéjének drága kincsei. – *A Te Igéd igazság, 6. köt., 1107. o.*

Azt gondolod, ott [a mennyben] semmit sem tanulunk? Most még halvány sejtelmünk sincs arról, ami akkor majd feltárul előttünk. Jézus Krisztussal az élő vizek mellett járunk. Feltárja előttünk a természet szépségét és dicsőségét. Feltárja előttünk, hogy ki Ő minekünk, és mi mit jelentünk számára. Megismerjük majd azokat az igazságokat, amelyeket most nem érthetünk meg véges elménk korlátai miatt...

A menny is iskola; tanulmányozásának területe a világegyetem, tanítója a Mindenható. Ennek az iskolának egyik ágát az Édenben alapította az Úr, és a megváltás tervének befejezése után újra folytatják majd a tanulást az Édenben. – *Boldog otthon, 547. o.*

December 20., vasárnap – A halottak sorsa

Senkinek sem kell elveszítenie az örök életet. Aki elhatározta, hogy naponta a mennyei Tanítómestertől tanul, bizonyosságot fog nyerni elhívására és döntésére vonatkozóan. Alázzuk meg szívünket Isten előtt, és továbbra is igyekezzünk megismerni Őt, akinek a megismerése örök életet jelent.

„Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztatásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel” (2Pt 1:10–11)...

Ó, micsoda bátorítás és reménység! Mutassuk be szüntelenül a világnak, hogy egy jobb, mennyei hazát keresünk. A menny értünk lett létrehozva, és mi a mennyben akarunk lenni. Nem engedhetünk meg magunknak semmit sem, ami elválasztana Istentől és a mennytől. Már ebben az életben a mennyei természet részeseivé kell válnunk. Testvérek és testvérnők, csupán egy életetek van. Éljetek erényes, Krisztusban és Istenben elrejtett életet! – *In Heavenly Places, 29. o.*

Az ember örök életet nyerhet, ha hit által eggyé válik Krisztussal. Isten a Fiához hasonlóan szereti azokat, akiket Krisztus megvált. Micsoda gondolat! Szeretheti-e Isten a bűnöst úgy, mint saját Fiát? Igen! Ezt Krisztus mondta, és Ő komolyan is gondolja, amit mond. Minden törekvésünket meg fogja áldani, ha élő hit által ígéreteibe kapaszkodunk és Őbelé helyezzük bizalmunkat. Tekintsetek rá, és éltek! Mindazok, aki engedelmeskednek Istennek, benne foglaltatnak Krisztus Atyjához intézett imájában: „És megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen őbennök, amellyel engem szerettél, és én is őbennök legyek.” (Jn 17:26) Csodálatos igazság ez! Túl mély ahhoz, hogy az emberi természet felfoghatná!

Krisztus így szól: „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6:35) „Az pedig annak akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.” (Jn 6:40) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 300. o.

Jézus nemsokára visszatér, ezért nekünk éberren kell várnunk az Ő eljövetelére. Semminek sem engedhetjük meg, hogy közénk és Jézus közé álljon. Itt kell megtanulnunk a menny énekét, hogy amikor majd küzdelmünk véget ér, Isten országában együtt énekelhessünk a mennyi angyalokkal. Milyen éneket? Az örökkön örökké a trónon ülő Bárányt dicsőítő és magasztaló éneket. Itt e földön ellenszegüléssel fogunk szembesülni. Krisztusért az emberek és Sátán is meggyűlölnék majd bennünket, mivel a kísértő tudja, hogy Jézus követőiben olyan mennyi erő rejlik, amely ellenáll a befolyásának. Nem fogjuk tehát elkerülni a megvetést...

Pál apostol tanácsol: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van.” Továbbá pedig: „Az igaz ember hitből él.” – *Lift Him Up*, 372. o.

December 21., hétfő – Új élet

Az újjáteremtett földön a megváltottak azt a munkát végzik és olyan dolgokban gyönyörködnek, amelyek Ádámot és Évát kezdetben boldoggá tették. Édeni életet élnek – kertben és mezőn. „Házakat építenek,

és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim.” (Ésa 65:21–22)

Ott minden erő kifejlődik, minden képesség kibontakozik. A legnagyobb vállalkozásokat viszik véghez, a legmagasztosabb törekvéseket is megvalósítják, és a legszentebb vágyakat is eléri. Mégis új magasságok emelkednek előttük, amelyeket mindig felülmúlnak; új csodákat szemlélhetnek, új igazságokat érthetnek meg, és új célok váltják ki testi, lelki és szellemi erőik tevékenységét. – *Boldog otthon*, 549. o.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, amelyek nagyon becsesek gyülekezeteknek. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, s kitüntetésnek veszik, ha érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak e szavak: „Jertek, én Atyámnak áldottai”, leteszik koronáikat a Megváltó lábaihoz és így kiáltanak fel: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat... A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Mt 25:34; Jel 5:12–13)

Ott a megváltottak üdvözlik azokat, akik fáradozásaik árán a Megváltóhoz vezették őket, és valamennyien egyesülnek Krisztus dicsősítésében, aki meghalt, hogy emberek az Isten életéhez hasonló, magasabb rendű életet elnyerhessék. A küzdelem befejeződött. A nyomorúság, viszontagság és harc véget ért. Az egész menny visszhangzik a megváltottak győzelmi énekeitől, midőn örömmel zengik: Méltó, méltó a Bárány, mely megöletett és él, a diadalmas győző! – *Az apostolok története*, 601–602. o.

Hazafelé tartunk. Aki annyira szeretett bennünket, hogy meghalt értünk, várost épít nekünk. Az új Jeruzsálem a pihenőhelyünk. Isten városában nem lesz szomorúság. A bánat, a jajkiáltás, a széttiport reményeket és eltemetett szeretteinket gyászoló sírás megszűnik. A nehézségeket, amelyek most beborítanak, nemsokára felcseréljük a menyegzői ruhákra. Rövidesen tanúi leszünk Királyunk koronázásának. Akiknek az élete Krisztusban van elrejtve, akik e földi életben a hit

nemes harcát harcolták, azok Isten országában a megváltottak dicsőségében ragyognak majd...

Tekintsetek fel, és szüntelenül növekedjen hitetek. Ez a hit vezessen végig a keskeny ösvényen, Isten városának kapuin át a határtalan, dicső jövőbe, amely a megváltottaké. – *Maranatha*, 352. o.

December 22., kedd – Akkor megtudjuk majd

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret felébred; a bűnös felismeri Isten törvényének mélységét és szentségét, ami Isten kormányzásának alapját képezi a mennyben és a földön. Az a világosság, „mely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9), bevilágít a lélek titokzatos kamráiba, és a sötétség elrejtett dolgait nyilvánvalókká teszi. Meggyőződés lesz Úrrá szívében, lelkén. A bűnös egyrészt megéri Isten igazságosságát, és rettegéssel gondol arra, hogy egykoron bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik a megtisztulás után, és szeretné a mennyel való összeköttetést helyreállítani. – *Jézushoz vezető út*, 24. o.

Előfordulhat olyasmi az életünkben vagy a környezetünkben, amit nem tudunk megérteni. Lehetséges, hogy valami titokzatosnak tűnik számunkra a Bibliában, mivel meghaladja a felfogóképességünket. Azonban amikor Megváltónk majd az élő vizekhez vezet bennünket, megvilágosítja mindazt, amit azelőtt nem értettünk meg teljesen.

Ha a menny eljövendő dicsőségére gondolok, mély vágyat érzek, hogy minden ember tudomást szerezzen róla. Vágyom arra, hogy felmagasztaljam Krisztust, mint hatalmas Gyógyítót.

Sokat jelent számunkra, hogy a mennyekkel foglalkozunk vagy a földiekkel. A földiek nemsokára elmúlnak. Ezekben az utolsó napokban a földi kincsek sokasága pusztul el. Földrengések történnek mindenfelé (Mt 24:7), mindenütt bajokat és nehézségeket láthatunk. A mi kiváltságunk azonban felkészülni arra, hogy a mennyi család tagjaivá, a mennyi Király gyermekeivé lehessünk. – *Az én életem ma*, 342. o.

A kezdetben alapított édeni iskola és az eljövendő világ iskolája között peregnék le világunk hosszú történelmének eseményei, az emberiség törvényszegésének, szenvedésének, az isteni áldozatnak,

a halál és a bűn feletti győzelemnek történetei... Isten visszaállítja színe elé az embert, mint kezdetben, és újra Ő fogja tanítani: „...hadd ismerje meg népem az én nevemet... ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Ímé, itt vagyok!” (Ésa 52:6)

Akkor eltűnik a fátyol, amely most elhomályosítja látásunkat, és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amiből most csak halvány fénysugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd szemléljük a menny dicsőségét, amelyet most távolról vizsgálgatnak teleszkóppal; amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik meg, akkor óriási terület nyílik meg kutatásaink számára! – *Boldog otthon*, 547. o.

December 23., szerda – Iskola a túlvilágban

Ott a halhatatlan lények soha el nem múló gyönyörűséggel tanulmányozzák a teremtői hatalom csodáit és a megváltó szeretet titkait. Ott nem lesz kegyetlen, csaló ellenség, aki arra kísértse őket, hogy Istentől megfélemedzenek. Minden képességük fejlődni, minden tehetségük gyarapodni fog. Az ismeret megszerzése nem fárasztja el elméjüket, és nem meríti ki életerejüket. Ott a legnagyobb vállalkozásokat is keresztülvihetik, a legmagasabb célokat is elérhetik, és a legnagyobb törekvéseket is megvalósíthatják, mégis új magasságokba emelkedhetnek, hogy felülmúlják azokat; új csodák felett álmélnak, új igazságokat értenek meg, új célok tűnnek eléjük, amelyek kiváltják testi, lelki és szellemi erőiket.

Amint az örökkévalóság évei egymást követik, Isten és Krisztus felől mindig nagyobb és gazdagabb dicsőség tárul eléjük. Amilyen mértékben halad előre ismeretük, olyan mértékben növekszik szeretetük, tiszteletük és boldogságuk. A megváltottak minél többet tanulnak Istentől, annál jobban csodálják jellemét. Amikor Jézus feltárja előttük a megváltás gazdagságát és a Sátán ellen vívott nagy küzdelemben véghezvitt bámulatos tetteit, a megváltottak szívét buzgóbb ájtatosság hatja át, és elragadóbb örömmel játszanak arany hárfáikon. A dicséretet zengedező hatalmas énekkarban tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang egyesül. – *A megváltás története*, 432. o.

De közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akarata lesz meg a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny

törvényén kívül más törvényt nem ismernek. Mindnyájan boldog, eggyé vált család lesznek, magukra öltve Krisztus igazságának – a dicsőítésnek és hálaadásnak – palástját. Az egész természet a maga páratlan szépségében dicsőítéssel és imádatlal adózik Istennek. A világ a menny fényességében fürdik majd. A hold fénye olyan lesz, mint a nap fénye, és a nap hétszerte fényesebb lesz, mint amilyen most. Az évek boldogságban peregnek. E kép felett a hajnalcsillagok együtt énekelnek, és Isten fiai örömben kiáltoznak, miközben Isten és Krisztus együtt hirdeti ki: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé.”

Az eljövendő dicsőséget bemutató látomások, ezek az Isten kezével megrajzolt jelenetek legyenek drágák Isten gyermekeinek!

Az örökkévalóság küszöbén állva halljátok meg a kedves üdvözlést, amely azokhoz szól, akik ebben az életben együttműködtek Krisztussal, és kiváltságnak és megtiszteltetésnek tartották, hogy érte szenvedhetnek. Az angyalokkal együtt leteszik koronájukat a Megváltó lábához, és így kiáltanak: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat és tisztességet és dicsőséget és áldást... A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Jel 5:12–13)⁰ – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504–506. o.

December 24., csütörtök – A nagy tanító

„Láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt” (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát.

A bűnnek egyetlen emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlenségének semmi emléke nem marad, de láthatók lesznek a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén... A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: „Ragyogása mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke” (Hab 3:4). Az Üdvözítő megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van Krisztus dicsősége, ott van az „Ő hatalmának rejteke”... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök korszakokon át...

Amikor az üdvözültek a Megváltójukra néznek, és arcán meglátják az Atya örök dicsőségét; amikor trónjára tekintenek, amely öröktől

fogva mindörökké léteznek, s megértik, hogy országának soha nem lesz vége, felzendül lelkes énekük: „Méltó, méltó a Bárány, akit megöltek, és aki végtelenül drága vérének megváltott minket Istennek!” – *Maranatha*, 362. o.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömeinek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti. – *Boldog otthon*, 548. o.

A megváltás ismerete a legmagasabb rendű tudomány, amelyet az angyalok és az el nem bukott világok értelmes lényei is tanulmányoznak. Olyan tudomány, ami a végtelen Isten szándékát kutatja, „amely öröktől fogva el volt rejtve”, s melyet végtelen korszakokon át tanulmányoznak majd a megváltottak. Ez a legmagasabb rendű ismeret, amellyel ember csak foglalkozhat. Felüdíti az elmét és fölemeli a lelket...

Krisztus testtelélenek, engesztelő áldozatának, közbenjárói munkájának tanulmányozása foglalkoztatja a szorgalmas kutató elméjét mindaddig, amíg az idő tart, és a mennyre tekintve így kiált fel: „Nagy a kegyességnek ama titka!” – *Maranatha*, 365. o.

